

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1996-1997

13 december 1996

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

INHOUDSOPGAVE

I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS (Reglement artikel 77, 1, 2, 3, 5 en 7)

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn	Blz.
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	499
Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	500
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	504
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	507
Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening	511
Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media	518
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	525
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	527
Anne Van Asbroeck, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke-Kansenbeleid	544
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn	
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	545
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	549
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	571
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	573

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG NIET WERD GEANTWOORD (Reglement artikel 77, 6)

Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie 578

III. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS MET TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN EN DIE OP VERZOEK VAN DE VRAAGSTELLER WERDEN OMGEZET IN MONDELINGE VRAGEN (Reglement artikel 77, 4)

Nihil

REGISTER 581

**I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS
EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS
(Reglement artikel 77, 1, 2, 3, 5 en 7)**

**A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de
reglementaire termijn**

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

**Vraag nr. 50
van 28 oktober 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

*Verdrag chemische wapens – Uitlatingen minister
Derycke*

Naar aanleiding van de bespreking in de plenaire vergadering van 9 oktober van het verdrag inzake het gebruik van chemische wapens, deelde de minister-president mee dat hij nog geen antwoord had ontvangen op de brief die hij gericht had aan minister Derycke en waarin hij diens beschuldiging van de hand wees dat Vlaanderen op de rem zou hebben gestaan bij de goedkeuring van het verdrag (*Beknopt Verslag nr. 5 van 9 oktober 1996 – red.*).

Is er sedertdien een antwoord binnengekomen ?

Wat was in dat geval de teneur van dit antwoord ?

Antwoord

Bij de behandeling in plenaire vergadering op 9 oktober 1996 van het decreet houdende goedkeuring van de overeenkomst van 13 januari 1993 tot verbod van de ontwikkeling, de productie, de aanleg van voorraden en het gebruik van chemische wapens, vroeg de Vlaamse volksvertegenwoordiger mij of mijn brief aan de federale minister van Buitenlandse Zaken reeds was beantwoord. Ik zei hem dat een antwoord onderweg bleek te zijn.

Dat was inderdaad het geval, maar ik had op dat ogenblik nog geen kennis van de brief.

Het antwoord van de federale minister van Buitenlandse Zaken was veeleer verzoenend van toon, en spitste zich vooral toe op de vraag of Vlaanderen en Wallonië al dan niet alles hebben gedaan om het

mogelijk te maken dat België bij de groep van de eerste 65 landen zou behoren die de conventie ratificeerden. De minister herhaalde het belang van een dergelijk snel optreden.

Ten slotte roept de minister ertoe op dat alle betrokken partijen zich zouden inspannen om via doorgedreven overleg een snelle ratificatie van gemengde verdragen mogelijk te maken.

Ter informatie kan ik nog meedelen dat, na de instemming in het Vlaams Parlement op 9 oktober 1996, het decreet in kwestie door de Vlaamse regering werd bekrachtigd op 24 oktober 1996, wat op de vergadering van de werkgroep "gemengde verdragen" van de Interministeriële Conferentie voor Buitenlands Beleid van 23 oktober 1996 aan het federale ministerie van Buitenlandse Zaken werd gemeld.

Na de parlementaire goedkeuring door de federale wetgevende macht en de Brusselse ordonnancerende macht, ontbrak op dat ogenblik dus nog enkel de instemming van de Waalse Gewestraad opdat België de bekrachtigingsoorkonde zou kunnen neerleggen. Pas op 29 oktober 1996 legde Hongarije als 65ste lidstaat zijn akte van bekrachtiging neer. Indien België dus niet bij de eerste groep van 65 ratificerende landen behoort – waaraan de federale minister van Buitenlandse Zaken naar verluidt in zijn vrije tribune groot politiek belang hechtte – is dit dus aantoonbaar niet het gevolg van vermeende vertraging in Vlaanderen.

**Vraag nr. 52
van 29 oktober 1996
van de heer MARC OLIVIER**

*Grensoverschrijdende waterlopen met Frankrijk –
Waterkwaliteit*

Vijf waterlopen overschrijden de grens tussen Frankrijk en Vlaanderen : het kanaal Duinkerke-Veurne-Oostende, de Bergenvaart, de IJzer, de Heidebeek en de Leie.

1. Wat is de biologische en fysico-chemische waterkwaliteit van elk van deze waterlopen bij het overschrijden van de grens Frankrijk-Vlaanderen ?
2. Bestaan er minimumkwaliteitsnormen voor de waterlopen ter hoogte van de grens ? Zo ja, voldoen vermelde waterlopen aan deze normen ?
3. Wordt in Frankrijk een gelijkaardig beleid gevoerd inzake de uitbouw van waterzuiverings-

stations, het leveren van vergunningen en sanering van de waterbodem? Werd daarover reeds overleg gevoerd met de verantwoordelijke beleidsinstanties in Frankrijk?

4. Werd er een gezamenlijke procedure uitgewerkt met betrekking tot eventuele calamiteiten?
5. Welke projecten werden in dit kader vanuit het Interreg-programma voor de grensoverschrijdende samenwerking van de Europese Unie in het verleden opgezet? Aan welke projecten wordt gedacht voor de toekomst?

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Antwoord

Deze materie ressorteert onder de bevoegdheid van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

LUC VAN DEN BOSSCHE

MINISTER VICE-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN ONDERWIJS EN
AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 63
van 31 oktober 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Nederlands voor anderstaligen in Brussel – Middelen

Naar men mij meedeelt zouden de taallessen Nederlands voor anderstaligen in Brussel onvoldoende erkenning krijgen en zou de beloning van de lesgevers minimaal zijn. Zo zouden de lesgevers in het gemeenschapscentrum De Kriekelaar slechts een uurloon van 250 frank ontvangen, terwijl hun opdracht ontegensprekelijk zwaar en belangrijk is.

1. Hoeveel uren worden er ter beschikking gesteld voor de taallessen in Brussel?
2. Hoeveel locaties worden ervoor ter beschikking gesteld?
3. Hoe groot zijn de klasgroepen waaraan taallessen worden gegeven?

4. Voldoet het aanbod aan de vraag naar cursussen NT2 in Brussel? Zo niet, welke maatregelen werden getroffen om het tekort weg te werken?
5. Welke maatregelen worden genomen om de inzet van de veldwerkers meer erkenning te geven, ook inzake beloning?

Antwoord

1. Binnen de sector van het volwassenenonderwijs is in een specifieke opleiding Nederlands voor anderstaligen voorzien. Deze opleiding wordt zowel georganiseerd door het onderwijs voor sociale promotie als door de centra voor basiseducatie. Zowel een centrum voor basiseducatie als een instelling voor onderwijs voor sociale promotie heeft een werkgebied dat ruimer is dan de gemeente waar de instelling is gevestigd. Daarom is het weinig relevant enkel die instellingen te vermelden die gevestigd zijn in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Alle instellingen die binnen hun potentieel werkgebied het gewest Brussel omvatten, worden vermeld.

Onderwijs voor sociale promotie

In de boven aangegeven regio organiseert één instelling voor onderwijs voor sociale promotie cursussen Nederlands voor anderstaligen:

Gemeentelijke Leergangen voor Sociale Promotie
Brusselsesteenweg 106
3080 Tervuren.

In het schooljaar 1995-1996 was volgend aantal cursisten ingeschreven:

elementaire kennis 1ste jaar :	227
elementaire kennis 2de jaar :	108
praktische kennis 1ste jaar :	65
praktische kennis 2de jaar :	34
praktische kennis 3de jaar :	17

Aan deze cursisten werden door de instelling 63 uren uit het lestijdenpakket besteed, verdeeld als volgt:

elementaire kennis 1ste jaar :	9 groepen x 3 uren = 27
elementaire kennis 2de jaar :	4 groepen x 3 uren = 12
praktische kennis 1ste jaar :	2 groepen x 4 uren = 8

praktische kennis 2de jaar :
2 groepen x 4 uren = 8

praktische kennis 3de jaar :
2 groepen x 4 uren = 8

Basiseducatie

In de boven beschreven regio zijn twee centra voor basiseducatie actief, met name het centrum Halle en het centrum Midden-Brabant.

De kwantiteit van het aanbod wordt uitgedrukt in deelnemersuren. Eén deelnemersuur = 1 cursist volgt 1 uur les.

In 1995 realiseerden deze twee centra voor basiseducatie volgend aantal deelnemersuren :

Centrum	Totaal aantal deelnemers-uren	NT2	Decretaire deelnemers-uren
Midden-Brabant	39.111	20.637	22.422
Halle	34.439,5	26.248	31.796,5

De administratie Permanente Vorming subsidieert de decretaire deelnemersuren. In het kalenderjaar 1995 ontvingen de twee centra volgende subsidies :

Halle	13.797.648 fr.
Midden-Brabant	13.745.994 fr.

- Het departement stelt zelf geen locaties ter beschikking van instellingen voor onderwijs voor sociale promotie en van centra voor basiseducatie.
- Noch voor het onderwijs voor sociale promotie, noch voor de centra voor basiseducatie is de werkelijke klasgrootte van elke groep bekend bij het departement Onderwijs.
- De laatste jaren is een wezenlijke inspanning geleverd voor een uitbreiding van het aanbod NT2. Binnen de sector basiseducatie werd in aanvullende financiële middelen (35 miljoen) voor NT2 voorzien. De programmatiestop voor het onderwijs voor sociale promotie verhindert weliswaar de oprichting van nieuwe afdelingen, maar elke instelling kan haar aanbod wel aanpassen aan de nieuwe noden, in dit geval opleidingen Nederlands voor anderstaligen. Dit kan door de omvorming of vervanging van een

bestaande afdeling. Hiervoor zijn er echter geen bijkomende financiële stimuli.

- Zowel voor het onderwijs voor sociale promotie als voor de centra voor basiseducatie zijn de toegekende salarisschalen in de regelgeving vastgelegd. Het salaris is afhankelijk van de anciënniteit en in het onderwijs voor sociale promotie is het fungeren in hoofd- of bijambt medebepalend.

Vraag nr. 64 van 13 november 1996 van mevrouw SONJA VAN LINDT

Stedelijke School voor BLO Vilvoorde – Uitbreidingsperikelen

De Stedelijke School voor Buitengewoon Lager Onderwijs (BLO) aan de Schaarbeeklei in Vilvoorde kampt met een chronisch plaatsgebrek. Het aantal leerlingen is de afgelopen jaren immers spectaculair toegenomen. Daarenboven is de ligging van deze school veeleer ongelukkig, gezien het drukke verkeer, de onmiddellijke nabijheid van de ring rond Brussel en de hoge concentratie van industrie in de buurt.

Om het probleem het hoofd te bieden, behelpt de school zich met containerklassen, wat een tijdelijke en overigens nogal dure oplossing is.

De stad Vilvoorde onderzocht alternatieven en stelde daarbij vast dat de school van het gemeenschapsonderwijs in Vilvoorde een uitstekende vestigingsplaats vormt voor de stedelijke BLO-school. De gemeenschapsschool ligt in een rustige omgeving en heeft voldoende ruime klaslokalen. Voor het stadsbestuur leek het de ideale partner voor de vestiging van het stedelijk BLO.

De schoolgebouwen worden naar verluidt door de ARGO (Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs) niet optimaal gebruikt. Zo gebruikt het Koninklijk Technisch Atheneum Evere momenteel slechts een gedeelte van de beschikbare paviljoenen, en dan nog lang niet permanent.

Het kopen of huren van deze schoolgebouwen door Vilvoorde zou zowel voor de stad als voor de Vlaamse Gemeenschap een veel voordeligere oplossing zijn dan het optrekken van een nieuw schoolgebouw (al dan niet met subsidies). Aangezien deze oplossing bovendien past in een algemene politiek van rationeler en efficiënter gebruik van de bestaande schoolgebouwen in Vlaanderen,

ondernam de stad Vilvoorde dan ook de nodige stappen bij de ARGO.

Dit contact bleef echter zonder gunstig gevolg, want de ARGO bleek niet geïnteresseerd in het voorstel van de stad Vilvoorde.

Deze houding is eigenaardig, vooral omdat de vestiging van de school van de Schaarbeeklei in de Groenstraat voor ARGO in Vilvoorde geen concurrentie betekent : het gemeenschapsonderwijs heeft er immers geen buitengewoon onderwijs.

Helemaal onbegrijpelijk is het bericht dat de ARGO naar het stadsbestuur stuurde en waarin wordt gesteld dat de ARGO overweegt in de schoolgebouwen aan de Groenstraat een kleuterschool te starten, terwijl er op ongeveer 50 meter afstand reeds een kleuterschool bestaat.

Deze intentie werd bevestigd door de Dienst voor Infrastructuurwerken van het Gesubsidieerd Onderwijs (DIGO), waaraan ARGO zijn voornemen eveneens had kenbaar gemaakt.

In het verlengde van de algemene discussie m.b.t. de rationalisatie en herstructurering van het basisonderwijs, lijkt de houding van de ARGO niet verdedigbaar.

De kostprijs van een nieuwe school wordt immers geraamd op 112 miljoen frank, terwijl het bestaande ARGO-gebouw slechts zeer gedeeltelijk wordt gebruikt.

Anderzijds is het gebouwenpatrimonium van de onderwijssector nu reeds enorm en is er te weinig geld om het behoorlijk te onderhouden.

Ten slotte zal het uiteindelijk de belastingbetaler zijn die voor die veeleer irrationele meeruitgave zal moeten opdraaien.

De ARGO is evenwel een autonome instelling.

1. Is deze gang van zaken verenigbaar met het streven naar een optimaal en rationeel onderwijsaanbod in Vlaanderen ?
2. Zo neen, heeft de minister reeds initiatieven genomen in deze aangelegenheid om ARGO en de stad Vilvoorde alsnog tot een redelijk compromis te bewegen ?

Antwoord

Het domein Groenstraat 260 in Vilvoorde omvat zeven paviljoenen. Drie ervan worden gebruikt door het Centrum voor Deeltijds Beroepssecundair Onderwijs (CDBSO) Brussel dat is verbonden aan het Koninklijk Atheneum Schaarbeek-Evere ;

95 % van de leerlingen is afkomstig van Vilvoorde zelf. Twee paviljoenen worden gereserveerd voor een toekomstig kinderdagverblijf enerzijds en een opvangcentrum voor de leerlingen van beide basisscholen in Vilvoorde anderzijds. Alhoewel vanwege Kind en Gezin principiële goedkeuring werd verkregen voor de inrichting ervan, werd onlangs meegedeeld dat voorlopig geen subsidies konden worden toegekend, gelet op de heersende herstructureringsplannen binnen deze instantie.

De stad Vilvoorde vroeg indertijd (maart 1994) :

- ofwel de verkoop van het ganse domein Groenstraat voor het organiseren van het buitengewoon lager onderwijs (BLO) ;
- ofwel het huren van vijf paviljoenen voor het installeren van de volledige BLO-school ;
- ofwel de huur van drie paviljoenen als bijkomende vestigingsplaats voor de BLO-school.

Gelet op wat voorafgaat, bleven slechts twee paviljoenen beschikbaar, namelijk een klassenpaviljoen en een paviljoen keuken-refter, niet te gebruiken zonder grote kosten, zodat de stad Vilvoorde absoluut niet uit de nood kon worden geholpen. Komt daarbij dat, mocht het kinderdagverblijf succes hebben, de oprichting van een kleuterafdeling in het resterende klassenpaviljoen zou kunnen worden overwogen. De kleuterafdeling, volgens de Vlaamse volksvertegenwoordiger gelegen op nauwelijks 58 meter, is immers gemeentelijk. Er weze bovendien op gelet dat de BSGO (basisschool van het gesubsidieerd onderwijs) Ledeganckstraat Vilvoorde krap zit qua huisvesting, zodat het best is de Groenstraat achter de hand te houden als uitwijkmogelijkheid in geval van plaatsgebrek.

Al deze argumenten hebben geleid tot het negatieve standpunt van ARGO, verwoord aan de stad Vilvoorde op 25 januari 1995, standpunt dat dan ook door ARGO wordt gehandhaafd.

Vraag nr. 65 van 13 november 1996 van de heer PIETER HUYBRECHTS

Gezonde klaslokalen – Allergieveroorzakende stoffen

Van de 6-7-jarigen kampt 4,3 % met ademhalingsproblemen ; bij de 13-14-jarigen is dat ongeveer 7,2 %. Daarom startten het Astmafonds en de Vereniging voor Respiratoire Gezondheidszorg en Tuberculosebestrijding onlangs een campagne waarin

aan scholen wordt gevraagd daarmee rekening te houden.

De campagne wil onder meer aanzetten tot het nastreven van stofvrije klassen en de bekommernis om leerlingen zo weinig mogelijk in aanraking te laten komen met allergieveroorzakende stoffen.

Werden er reeds maatregelen in die richting genomen ?

Zo neen, bestaat er een planning voor de geleidelijke realisatie van die doelstellingen ?

Antwoord

Het probleem dat aan de orde is, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de inrichtende machten van het onderwijs.

De rol van de overheid beperkt zich tot het controleren of de lokalen bewoonbaar zijn en of in de school de nodige hygiënische voorzorgsmaatregelen zijn getroffen (art. 5 § 1, 2° van het decreet van 17 juli 1991 betreffende inspectie en pedagogische begeleidingsdiensten).

Deze specifieke controle wordt uitgevoerd tijdens de schooldoorlichtingen.

Wat het basisonderwijs betreft, werden in oktober 1990 folders verspreid onder de inspectieleden in verband met astma op school, alsook brochures die te verkrijgen waren op het adres van de Vlaamse Vereniging voor Respiratoire Gezondheidszorg en Tuberculosebestrijding, Eendrachtstraat 56, 1050 Brussel.

Wat het secundair onderwijs betreft, werden ter gelegenheid van schooldoorlichtingen hiertoe bij controle in verband met het door de vraagsteller gestelde aspect geen wezenlijke problemen vastgesteld.

Vraag nr. 70 van 20 november 1996 van de heer MANDUS VERLINDEN

Campagne "Jouw school is onze school" – Evaluatie

In november 1994 werd in het onderwijs de brochure "Jouw school is onze school, naar een leerlingbetrokken school" verspreid. Deze brochure paste in een campagne van de Koning Boudewijn-

stichting en het departement Onderwijs van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, in samenwerking met de diverse onderwijsnetten. De campagne en de brochure waren een gevolg van de actie voor jongeren onder de noemer "Jeugd, Democratie en Verdraagzaamheid, een dialoog voor de toekomst", gelanceerd door de Vlaamse regering in samenwerking met de Koning Boudewijnstichting tijdens het schooljaar 1992-1993.

Met deze campagne, gebaseerd op een verkennend onderzoeksrapport in 25 scholen, werden alle scholen uitgenodigd werk te maken van de schoolcultuur en dit op basis van de verwachtingen van alle partners binnen de minisamenleving die de school hoe dan ook is.

1. Hoeveel scholen werden hiervoor aangeschreven ?
2. Hoeveel scholen schreven zich in voor "Sprakwater" ?
3. Hoeveel scholen schreven zich in voor het "Vormingsaanbod gespreksvaardigheden" ?
4. Hoeveel scholen namen deel aan een "Impulsweekend" ?
5. Hoeveel leerlingenraden hebben er gereageerd ?
6. Hoeveel scholen namen deel aan het onderzoek rond leerlingenparticipatie ?
7. Wat gebeurde er met de opvolging van deze campagne ?

Antwoord

De campagne loopt dit schooljaar voor de derde opeenvolgende keer.

1. Bij het begin van elk schooljaar worden alle Vlaamse scholen voltijds secundair onderwijs aangeschreven.
2. Voor het aanbod "Sprakwater" gaat het over 110 scholen (over drie jaar).
3. Voor het "Vormingsaanbod gespreksvaardigheden" hebben in totaal 103 scholen (over drie jaar) ingeschreven.
4. Over de drie jaren namen in totaal 80 scholen deel aan het "Impulsweekend".

5. Het zijn de scholen die inschrijven en niet de leerlingenraden ;
6. Aan het onderzoek rond leerlingenparticipatie namen 25 scholen deel.
7. De campagne werd sinds 1994-95 twee keer, met het aanbod zoals hierboven vermeld, verlengd. In 1995-96 werd een vormingsaanbod voor leerkrachten en directies toegevoegd.

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 96
van 13 november 1996
van de heer PIETER HUYBRECHTS

Slibverbranding – Mogelijkheden

Tijdens de vijfde editie van de Vlaamse milieuvakbeurs Ifest in Gent heeft de minister verklaard te overwegen om al het slib van de Vlaamse waterzuiveringsstations te verbranden samen met huishoudelijk restafval en niet-gevaarlijk industrieel afval. Deze verbranding zou gepaard gaan met energie-recuperatie.

1. Hoeveel zuiveringsslib zou er jaarlijks worden verbrand ?
2. Hoeveel bedraagt de kostprijs voor het verbranden van een ton zuiveringsslib ?
3. In welke mate is energierecuperatie mogelijk ?

Antwoord

1. Op dit ogenblik wordt 14.000 ton drogestofslib afkomstig van rioolwaterzuiveringsinstallaties per jaar verbrand in de autonome slibverbrandingsinstallatie in Brugge. Momenteel wordt de uitbreiding met nog twee autonome slibverbrandingsinstallaties van telkens 14.000 ton droge stof per jaar onderzocht. In het jaar 2000 zou de bijkomende infrastructuur operationeel moeten zijn en zou de totale autonome verbrandingscapaciteit 42.000 ton droge stof per jaar bedragen.

Naast het autonoom verbranden blijft ook het gezamenlijk verbranden met andere materialen als een mogelijke verwijderingspiste bestaan.

Totnogtoe heeft de Vlaamse regering haar goedkeuring gegeven aan de bouw van vier drooginstallaties met een gezamenlijke capaciteit van 45.000 ton droge stof per jaar. Dit gedroogd slib kan in aanmerking komen voor co-verbranding.

2. De berekening van de kostprijs voor het verbranden van zuiveringsslib steunt op het aannemen van een aantal randvoorwaarden voor de autonome verbranding enerzijds en de co-verbranding anderzijds.

De kostenraming (kapitaalslasten, exploitatiekosten en overhead) voor autonome verbranding door de NV Aquafin bestaat uit volgende elementen :

- milieuheffing ;
- verbranding van slib met 25 % droge stof ;
- natte rookgaswassing ;
- verwijdering van de vliegias naar een categorie 1-stortplaats ;
- bouw van verbrandingsoven met afschrijvingstermijnen van 15 jaar voor de elektro-mechanica en van 33 jaar voor de burgerlijke bouwkunde.

De eenheidsprijs voor het autonoom verbranden in de installatie van de NV Aquafin wordt geraamd op 17.600 fr. per ton drogestofslib.

Voor de co-verbranding wordt de kostenraming (kapitaalslasten, exploitatiekosten en overhead) berekend met volgende elementen :

- thermisch drogen van 25 tot 90 % droge stof ;
- transport van gedroogd slib naar de installatie ;
- gratis leveren van calorieën met als tegenprestatie geen kosten voor de acceptatie, de stockage, de menging van gedroogd slib met andere brandstoffen, de zuivering van rookgassen of geen afschrijvingskosten voor bijkomende investeringen en geen kosten voor de afvoer van de vliegias ;
- milieuheffing.

De eenheidsprijs voor het co-verbranden schommelt naargelang de hoogte van de milieuheffing tussen 9.270 fr./ton en 11 630 fr./ton.

Bij de autonome verbranding wordt de calorische inhoud van het slib, die vrijkomt bij de verbranding, volledig benut om een deel van het slib voor te drogen. Het deel gedroogd slib wordt samen met het resterende deel verbrand

zonder toevoeging van energie. Dit systeem noemt men zero-fuel.

Bij de verbranding moet het slib eerst worden gedroogd tot 90 % droge stof. Bij voorkeur wordt de afvalwarmte benut. Vervolgens wordt de energie-inhoud van het gedroogde slib nuttig gebruikt.

Vraag nr. 97
van 13 november 1996
van de heer JOHAN MALCORPS

Overlopende stookolietanks – Meldingsplicht en aansprakelijkheid

Bij levering van huisbrandolie aan particulieren doen zich geregeld ongelukken voor waarbij soms relatief grote hoeveelheden olie overlopen.

Als dit binnenshuis gebeurt, wordt dit door de verzekeringspolis gedekt. Als dit echter buitenshuis gebeurt, zouden de kosten voor sanering van de vervuiling niet gedekt zijn. Dit blijkt uit diverse gevallen die bij verzekeringsmaatschappijen ahangig zijn.

Daarbij rijst de vraag wie verantwoordelijk is : degene die de olie bestelt, omdat hij wordt geacht een aangepaste hoeveelheid te bestellen, of de leverancier, omdat hij wordt geacht erop toe te zien dat de tank niet overloopt.

1. Bestaat er een meldingsplicht voor dit soort ongelukken, zeker als het om grote hoeveelheden olie gaat ? Zo neen, zijn er al initiatieven genomen om die in te voeren ?
2. Is de huidige regelgeving afdoende om duidelijkheid te scheppen inzake de aansprakelijkheid ? Zo neen, zijn er initiatieven in de richting van een principiële aansprakelijkheid van de olieleverancier ?

Antwoord

1. In titel II van het Vlarem is enige reglementering terzake vastgesteld.

Wat de als hinderlijke ingedeelde stookolieopslagplaatsen betreft, schrijft artikel 4.1.3.4. van titel II van het Vlarem voor dat de exploitant onmiddellijk melding van het voorval en van de (overwogen) maatregelen moet doen bij de burgemeester en bij de afdeling Milieu-inspectie

wanneer het gaat om een vloeistoflek dat aanleiding heeft gegeven tot bodemverontreiniging of tot verspreiding in de riolering, de oppervlaktewateren, het grondwater of naburige eigendommen.

Wat de niet als hinderlijk ingedeelde stookolieopslagplaatsen betreft, schrijft artikel 6.5.5.4. voor dat, wanneer zich een verontreiniging voordoet of lekkage wordt vastgesteld of vermoed, de exploitant onverwijld alle maatregelen moet treffen om de schade en versterking van het milieu te beperken. Indien de houder conform de reglementering moet worden geledigd, dient de controlerende ambtenaar onmiddellijk te worden verwittigd.

2. De aansprakelijkheid op zich zal dossiermatig moeten worden bepaald. In titel II van het Vlarem zijn in eerste instantie bepalingen opgenomen die dienen te worden nageleefd door de exploitant. Toch hebben enkele bepalingen duidelijk betrekking op het vullen van de houders.

Wat de als hinderlijk ingedeelde stookolieopslag betreft, bepaalt onder meer artikel 5.17.2.7.5. § 5 van titel II van het Vlarem dat alleen houders die reglementair in regel zijn bevonden, mogen worden gevuld, bijgevoerd en geëxploiteerd.

Houders met een vulleiding met een rode zelfklever of een rode plaat mogen in geen geval nog worden gevuld of bijgevoerd. Wat de eigenlijke vuloperaties betreft, schrijft artikel 5.17.2.7.4. een aantal regels voor. Zo dient de houder onder meer van een overvulbeveiliging te zijn voorzien.

Ook voor de niet als hinderlijk ingedeelde stookolieopslagplaatsen legt titel II van het Vlarem in artikel 6.5.1.3. opdat de houder dient uitgerust te zijn met eenzelfde overvulbeveiligingssysteem.

Vraag nr. 98
van 13 november 1996
van de heer JOHAN MALCORPS

Selectieve afvalinzameling – Grootwarenhuizen

In Zwitserland en Duitsland zijn de meeste grootwarenhuizen uitgerust met een eigen containerpark waarin de klanten hun verschillende soorten afval kwijt kunnen. Op deze wijze draagt de grootdistributie een stuk bij aan de oplossing van een

probleem dat ze in belangrijke mate zelf mee veroorzaakt.

In welke mate voorzien grootwarenhuizen in Vlaanderen reeds zelf in faciliteiten voor selectieve inzameling van afval ? Of gaat het enkel om plaatsing van bijvoorbeeld glascontainers in de buurt van grootwarenhuizen op initiatief van gemeentelijke of intercommunale overheden ?

Is er reeds overleg gepleegd met grootwarenhuizen of andere grootwinkelbedrijven inzake actieve medewerking aan een veralgemeende selectieve afvalinzameling ? Een dergelijk (complementair) systeem zou immers kunnen bijdragen tot het behalen van een globaal hogere recuperatiegraad, los van andere circuits als de gemeentelijke containerparken of de invulling van de teruggaveplicht via erkende organisaties zoals Fost Plus.

Antwoord

Momenteel zijn grootwarenhuizen niet verplicht om te voorzien in faciliteiten voor de selectieve inzameling van afval. Een aantal grootwarenhuisketens beseft wel het belang van de reductie van de hoeveelheid afval en van de selectieve inzameling ervan en heeft diverse systemen van hergebruik en gescheiden inzameling van afvalstoffen opgestart. Heel wat Vlaamse gemeenten plaatsen in de directe omgeving van grootwarenhuizen bolvormige glascontainers.

Er is tot op heden nog geen overleg gepleegd met grootwarenhuizen of andere grootwinkelbedrijven over actieve medewerking aan een veralgemeende selectieve inzameling van afvalstoffen.

Op basis van artikel 16 van het samenwerkingsakkoord betreffende de preventie en het beheer van verpakkingsafval zullen echter ook de grootwarenhuizen worden verplicht om in de voorziene recipienten alle verzend- en verzamelverpakkingen die als verkoopverpakking worden aangewend en die door de consument worden teruggebracht of achtergelaten, in ontvangst te nemen, voorzover deze verpakkingen afkomstig zijn van de producten die deze grootwarenhuizen hebben verhandeld.

Vraag nr. 102 van 20 november 1996 van de heer JOHAN DE ROO

Natuur- en bosgebieden Gent-Eeklo – Overheidsaankopen

1. Welke natuurgebieden en bossen werden in de voorbije jaren door het Vlaams Gewest aange-

kocht in het arrondissement Gent-Eeklo ? Hoe hoog was het bedrag dat hiervoor werd gespendeerd (bij voorkeur in detail, per eigendom) ?

- Hoe groot is het budget dat wordt uitgetrokken voor het onderhoud van de aangekochte gebieden ? Gebeurt het onderhoud in samenspraak met lokale natuurverenigingen, door mensen die op de hoogte zijn van bijvoorbeeld de goede snoei- of maaitechnieken ?
- Wordt voor 1997 of later de verwerving van bepaalde natuurgebieden of bossen in de regio Gent-Eeklo reeds concreet in het vooruitzicht gesteld ?
- Welke zijn de criteria voor de aankoop van een natuurgebied ? Kan een particulier, een (natuur)vereniging of een gemeentebestuur de aankoop van een natuurgebied door het Vlaams Gewest voorstellen ?

Antwoord

- Potentiële natuur- en bosgebieden aangekocht tijdens de voorbije jaren

1994

Gemeente	Oppervlakte	Bedrag
Stekene	10,6658 ha	5.100.000 fr.
Totaal	10,6658 ha	5.100.000 fr.

1995

Gemeente	Oppervlakte	Bedrag
Merelbeke	18,8310 ha	12.200.000 fr.
Aalter	16,5873 ha	8.293.650 fr.
Totaal	35,1830 ha	20.493.650 fr.

1996

Gemeente	Oppervlakte	Bedrag
Kluisbergen	2,1120 ha	800.000 fr.
Totaal	2,1120 ha	800.000 fr.

- Op de begroting 1996 beschikt de afdeling Bos en Groen over een krediet van 205.100.000

frank voor het onderhoud van bos- en andere groendomeinen. De afdeling Bos en Groen beschikt over gekwalificeerd personeel, zowel arbeiders, technici als academici, dat deskundig is op het vlak van terreinbeheer.

De afdeling Bos en Groen ziet de samenwerking met lokale natuurverenigingen vooral op het vlak van kleinschalig beheer tot behoud en verbetering van de biodiversiteit in de bos- en groendomeinen.

Teneinde het te voeren beheer te onderbouwen, wordt ook op het vlak van inventarisatie van specifieke fauna- en flora-elementen de samenwerking met natuurverenigingen wenselijk geacht. De afdeling Bos en Groen heeft reeds in die zin initiatieven genomen.

3. Voor de eerstvolgende jaren wordt in de provincie Oost-Vlaanderen de aankoop van ongeveer 232 hectare natuurgebied of bossen in het vooruitzicht gesteld, gespreid over een zestal gemeenten.

Teneinde de onderhandelingsituatie van het Vlaams Gewest in deze dossiers niet te bemoeilijken, is het niet aangewezen hierover meer informatie vrij te geven.

Momenteel wordt een dossier opgestart over een eventuele samenwerking met de stad Lokeren voor de aanleg van een schermbos tegen het daar geplande industrieterrein. Het aan te leggen schermbos zou slaan op een oppervlakte van 27 hectare.

Naast deze opgave moet nog rekening worden gehouden met interessante aanbiedingen die zich in de loop van de volgende jaren nog kunnen voordoen.

4. Zowel een particulier, een natuurvereniging als een gemeente kan voorstellen tot aankoop van bossen of te bebossen terreinen formuleren aan de afdeling Bos en Groen. De uiteindelijke aankoopvoorstellen worden mij door de afdeling Bos en Groen voorgelegd, na een zorgvuldige toetsing aan een aantal vooropgestelde criteria. Deze criteria slaan op de ligging van de aangeboden percelen ten opzichte van bestaande domeinbossen, het al dan niet bosrijk zijn van de regio waarin het aanbod werd geformuleerd, de eenheidsprijs en aanbiedingen van bossen die in hun bestaan zijn bedreigd.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER
VAN FINANCIËN, BEGROTING EN
GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 27
van 29 oktober 1996
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Regeringsgebouwen Martelaarsplein – Stedenbouwkundige voorschriften

Bij het verlenen van een bouwvergunning voor de verbouwing van de huizen op het Martelaarsplein die thans de kabinetten van de Vlaamse regering herbergen, legde de stad Brussel de verplichting op om in een aantal appartementen voor gewone huisvesting te voorzien.

Blijkbaar heeft de Vlaamse regering deze verplichting naast zich neergelegd en werd de inrichting van 1.000 m² appartementen niet verwezenlijkt.

De minister voor Ruimtelijke Ordening van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest heeft reeds aangekondigd dat een regularisatie mits financiële compensaties uitgesloten is. Daarom zou deze aangelegenheid bij niet-eerbiediging van de stedenbouwkundige voorschriften geldig voor Brussel, voor de rechtbank worden gebracht.

Tijdens een onderhoud tussen de Vlaamse minister-president en zijn collega van het Hoofdstedelijk Gewest zouden de redenen zijn opgegeven waarom niet kon worden voldaan aan de geldende stedenbouwkundige voorschriften.

Welke redenen werden door de Vlaamse minister-president opgegeven om de inrichting van appartementen als onmogelijk van de hand te wijzen ?

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

Antwoord

Bij het verlenen van de bouwvergunning met betrekking tot een goed gelegen op het Martelaarsplein, meer specifiek het "Zuidgebouw", werd nooit melding gemaakt van gewone huisvesting zoals

gesteld in de vraag, maar wel van "huisvesting", cfr. het "Protocol tussen de Vlaamse Gemeenschap en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de huisvesting van de ministeriële kabinetten van de Vlaamse Executieve op het Martelaarsplein te Brussel" (verschenen in het Belgisch Staatsblad van 20 oktober 1990).

De Vlaamse regering heeft deze verplichting geenszins naast zich neergelegd en heeft de voorbouw van het Zuidgebouw wel degelijk volledig laten uitvoeren als appartementen.

Op de gelijkvloerse verdieping van het Zuidgebouw werden vier privaatieve woningappartementen ingericht.

Op de eerste en de tweede verdieping werden per verdieping twee kleinere appartementen (pleinzijde en hoek Zilverstraat) samengevoegd tot een ruim appartement in de geest van prestigieuze woningen op het Martelaarsplein.

Deze twee appartementen werden ingericht en ter beschikking gesteld als ambtswoningen voor de Vlaamse minister vice-president Luc Van den Bossche en voor de Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn Luc Martens. Het tweede hoekappartement van de eerste verdieping werd als privaatief woonappartement ingericht voor de minister vice-president.

De derde verdieping werd eveneens uitgewerkt voor huisvesting (twee appartementen en een studio), maar ingevolge de strenge eisen opgelegd door "Monumentenzorg", de uitermate beperkte natuurlijke lichtinval en het volledige gebrek aan uitzicht, kunnen deze appartementen moeilijk als normaal bewoonbaar worden beschouwd.

De derde verdieping werd bijgevolg in gebruik genomen als kantoor- en vergaderruimte.

Bij gans deze problematiek rond "huisvesting en stedenbouwkundige voorschriften" dient toch de belangrijke overweging te worden gemaakt in welke betreuwenswaardige toestand de gebouwen van het Martelaarsplein er nu reeds zouden hebben bijgestaan indien de Vlaamse regering, door de keuze voor de vestiging van de ministeriële kabinetten op het Martelaarsplein, niet de standvastigheid en het doorzettingsvermogen aan de dag had gelegd om de eerste belangrijke stap te zetten naar de herwaardering en de herbeleving van dit cultuurhistorisch toch wel zeer belangrijke plein.

Vraag nr. 29
van 5 november 1996
van mevrouw SONJA BECQ

Drugspreventie – Ouders

In het raam van de bespreking van de beleidsbrief Drugsnota (*Stuk 214 (1995-1996) – Nr. 1 – red.*) op 6 juni 1996, vroeg ik de aandacht voor een vergeten groep in deze problematiek : de ouders.

Eenzijds is er een vraag naar informatie, waaraan via een aantal instanties reeds tegemoet wordt gekomen. Anderzijds – en hiervoor is er bijna geen aanbod – is er ook vraag naar ondersteuning gericht op een preventieve aanpak : hoe moet je je kind aanspreken als je vermoedt dat het drugs gebruikt ? Hoe leer je het neen zeggen en zich wapenen tegen deze verleiders ?

Bij deze gelegenheid antwoordde de minister dat ze de mogelijkheden zou onderzoeken en hieromtrent met de Vereniging voor Alcohol- en andere Drugsproblemen (VAD) contact zou opnemen.

1. Werden er terzake reeds initiatieven genomen ?
2. Werden er reeds projecten ingediend door de VAD ?
3. Welk budget is hiervoor beschikbaar ?
4. Wordt er ook aan gedacht om te werken via georganiseerde volwassenen- en ouderverenigingen ?

Antwoord

1. en 2. Op dit ogenblik kent de Drugslijn als landelijke telefoondienst rond de drugsproblematiek een behoorlijk succes.

In 1995 werd 26 % van de gesprekken via deze lijn gevoerd met ouders van probleemgebruikers of verontruste ouders.

De Drugslijn is momenteel elke werkdag bereikbaar van 12 tot 21 uur en op zaterdag van 15 tot 21 uur.

Er wordt onderzocht of het mogelijk is de permanentie-uren verder uit te breiden.

Naast de Drugslijn heeft de VAD eveneens het initiatief genomen om zeer spoedig een folder te verspreiden, waarin nuttige informatie wordt

gebundeld op basis van de meest gestelde vragen van ouders aan de Drugslijn.

De VAD neemt eveneens vanuit haar algemeen preventiewerk initiatieven naar verschillende doelgroepen en sectoren. In samenwerking met de preventiewerkers die regionaal verbonden zijn aan de Centra voor Geestelijke Gezondheidszorg worden zo de ouderverenigingen en socio-culturele verenigingen bereikt.

Ter ondersteuning van deze initiatieven werden in het verleden een aantal pakketten uitgewerkt waarbij de ouders specifiek als doelgroep werden beschouwd (Ouder-en-Drugspakket en alcoholpreventie).

In dit verband kan ik ook meedelen dat er in de loop van 1997 in principe een nieuw Vlaams Instituut voor Preventie zal worden opgericht, dat onder meer de opdracht zal krijgen onderbouwde voorstellen te doen inzake de beleidsprioriteiten op het gebied van de verscheidene aspecten van de preventie in het algemeen.

In samenspraak met de VAD zal dan onderzocht kunnen worden via welke andere kanalen de ouders van probleemgebruikers kunnen worden bereikt en hoe er op dit vlak het best aansluiting zal kunnen worden tot stand gebracht met de bestaande hulpverlening aan drugsgebruikers.

De VAD zal in 1997 ook starten met initiatieven naar lesgevers/trainers in de verschillende sectoren, zodat die daarna zelf vormingen kunnen geven op dit terrein.

3. Er werden geen specifieke budgetten toegekend ten behoeve van de preventieve aanpak naar de ouders toe.

De nodige middelen komen uit de globale ondersteuning van de algemene werking van de VAD en haar projecten (in 1996 +/- 40 miljoen in totaal) en de provinciale preventieplatforms (+/- 8,5 miljoen in 1996), alsook via de betoelaging van de Centra voor Geestelijke Gezondheidszorg voor de loonkosten van de preventiewerkers (+/- 25 miljoen op jaarbasis).

Wat dit laatste betreft, kan ik eveneens melden dat er sedert 1 oktober 1996 gedurende drie jaar twaalf bijkomende projecten worden gesubsidieerd (jaarlijks 20 miljoen) die in het kader van punt 4.3 van de Drugsnota moeten leiden tot een offensievere drugspreventie naar de ganse bevolking toe.

Vanzelfsprekend zullen hierbij ook de ouders worden bereikt.

4. Zie boven.

**Vraag nr. 30
van 8 november 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

BRTN-televisieontvangst Vlaams-Brabant – Kijk- en luistergeld

Sedert de zendmast van Sint-Pieters-Leeuw in gebruik werd genomen, kunnen heel wat inwoners van onder meer de Druivenstreek die niet zijn aangesloten op het kabelnet, de uitzendingen van de BRTN niet meer ontvangen.

1. Kan de minister mij meedelen of deze mensen er nog toe gehouden zijn kijk- en luistergeld te betalen ?
2. In verband met kabel en kijk- en luistergeld had ik ook graag vernomen of de minister over gegevens beschikt – eventueel per provincie of per arrondissement – over het aantal Vlamingen dat kijk- en luistergeld betaalt en niet is aangesloten op het kabelnet.

N.B.: De eerste deelvraag werd eveneens gesteld aan de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media.

Antwoord

De fiscale bepalingen m.b.t. het kijk- en luistergeld worden geregeld door de wet van 13 juli 1987 betreffende het kijk- en luistergeld.

Wat het eerste gedeelte van de vraag betreft, moet worden verwezen naar art. 9,2° van bovenvermelde wet:

"Al wie houder wordt van een televisietoestel dat niet wordt aangesloten op een teledistributienet, moet het kijkgeld onmiddellijk en spontaan kwijten en aan de Dienst Kijk- en Luistergeld de volgende inlichtingen verstrekken : zijn naam of benaming, zijn adres, in voorkomend geval zijn geboortedatum en zijn inschrijvingsnummer bij die dienst, het aantal en de aard van de gehouden toestellen, alsmede de plaats waar zij zijn opgesteld."

Er wordt in geen enkele vermindering voorzien voor personen die de BRTN-uitzendingen niet kunnen ontvangen.

In verband met het tweede gedeelte van de vraag moet ik meedelen dat de dienst Kijk- en Luistergeld van de NV Belgacom die tot 31 december 1996 deze belasting int, geen aparte statistieken bijhoudt over de belastingplichtigen die niet aangesloten zijn op het kabelnet.

Vraag nr. 32
van 13 november 1995
van de heer ROELAND VAN WALLEGHEM

Regeringsgebouwen Martelaarsplein – Brusselse restauratiesubsidies

De Franse Gemeenschapscommissie heeft besloten het gebouw aan het Martelaarsplein 22, waar het Nouveau Théâtre de Belgique zal worden gevestigd, te restaureren.

De uit te voeren werken beogen de restauratie van de voorgevel en de bedaking teneinde het oorspronkelijk uitzicht te herstellen, met naleving van de restauratieopties bepaald door de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen.

Het bedrag van de werken bedraagt 6.323.578 frank (exclusief BTW).

Aangezien de voorgevel en de bedaking van het gebouw beschermd zijn bij koninklijk besluit van 10 juni 1963, heeft de Brusselse Hoofdstedelijke regering tijdens haar ministerraad van 24 oktober laatsleden een subsidie toegekend van 2.802.707 frank (BTW inbegrepen).

Heeft de Vlaamse regering bij de restauratie van haar gebouwen op het Martelaarsplein een dossier ingediend bij de diensten van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest met het oog op het verkrijgen van een subsidie voor de restauratie van de beschermde delen ?

Zo ja, hoeveel bedroeg deze subsidie ? Wat was het totaal bedrag van de werken ? Wat was het bedrag dat subsidieerbaar was ?

Antwoord

De Vlaamse regering heeft bij de restauratie van haar gebouwen op het Martelaarsplein geen subsidiedossier ingediend bij de diensten van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Hierbij merk ik op dat niet de Vlaamse regering is opgetreden als bouwheer voor het Martelaarsplein,

maar wel de NV Gimo-Hold – Martelaarsplein, Karel Oomsstraat 37, 2018 Antwerpen, die voor een periode van negen jaar eigenaar blijft van de gebouwen.

Vraag nr. 33
van 13 november 1995
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Regeringsgebouwen Martelaarsplein – Stedenbouwkundige voorschriften

Volgens een krantenbericht in La Libre Belgique van 16 oktober 1996 zou er tot op heden geen gunstig gevolg zijn gegeven aan de naleving van het protocolakkoord dat op 3 oktober 1990 werd ondertekend tussen de minister-president van het Vlaams Gewest en zijn collega van het Brussels Gewest inzake de ministeriële kabinetten op het Martelaarsplein, dat gepaard ging met het verlenen van de bouwvergunning.

Dit akkoord bepaalde dat het gebouw aan de noordkant en het achterste gedeelte van het gebouw aan de zuidkant zouden worden bestemd voor burelen, en dat het voorste deel van dit laatste gebouw bestemd was voor woningen. Dit betekent 13.000 m² burelen en 6.000 m² woningen. Na zes jaar is dit laatste aspect van het akkoord nog niet uitgevoerd.

Volgens hetzelfde krantenbericht heeft de Brusselse minister-president reeds verschillende malen aangedrongen op de uitvoering van het akkoord.

1. Waarom werden de bepalingen van dit protocolakkoord niet nageleefd ?
2. Welke maatregelen zijn genomen om dit te verhelpen ?
3. Bestaat het risico niet dat de Vlaamse Gemeenschap wordt veroordeeld voor het niet naleven van de bouwvergunning ?

Antwoord

Er is nooit sprake geweest om 6.000 m² woningen in te richten in de voorbouw van het Zuidgebouw op het Martelaarsplein. De bouwvergunning legt de realisatie op van 1.893 m² als huisvesting, verspreid over de verschillende verdiepingen aan de gevelkant.

De Vlaamse regering heeft deze verplichting geenszins naast zich neergelegd en heeft de voorbouw van het Zuidgebouw wel degelijk volledig laten uitvoeren als appartementen.

Op de gelijkvloerse verdieping van het Zuidgebouw werden vier privatieve woningappartementen ingericht.

Op de eerste en de tweede verdieping werden per verdieping twee kleinere appartementen (pleinzijde en hoek Zilverstraat) samengevoegd tot een ruim appartement in de geest van prestigieuze woningen op het Martelaarsplein.

Deze twee appartementen werden ingericht en ter beschikking gesteld als ambtswoningen voor de Vlaamse minister vice-president Luc Van den Bossche en voor de Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn Luc Martens. Het tweede hoekappartement van de eerste verdieping werd als privaat woonappartement ingericht voor de minister vice-president.

De derde verdieping werd eveneens uitgewerkt voor huisvesting (twee appartementen en een studio), maar ingevolge de strenge eisen opgelegd door "Monumentenzorg", de uitermate beperkte natuurlijke lichtinval en het volledige gebrek aan uitzicht, kunnen deze appartementen moeilijk als normaal bewoonbaar worden beschouwd.

De derde verdieping werd bijgevolg in gebruik genomen als kantoor- en vergaderruimte.

Bij gans deze problematiek rond "huisvesting en stedenbouwkundige voorschriften" dient toch de belangrijke overweging te worden gemaakt in welke betreuenswaardige toestand de gebouwen van het Martelaarsplein er nu reeds zouden hebben bijgestaan, indien de Vlaamse regering, door de keuze voor de vestiging van ministeriële kabinetten op het Martelaarsplein, niet de standvastigheid en het doorzettingsvermogen aan de dag had gelegd om de eerste belangrijke stap te zetten naar de herwaardering en de herbeleving van dit cultuurhistorisch toch wel zeer belangrijke plein.

EDDY BALDEWIJNS

VLAAMS MINISTER
VAN OPENBARE WERKEN, VERVOER EN
RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag nr. 4

van 23 september 1996

van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Kruispunt A12-N16 Willebroek – Heraanleg

Naar aanleiding van de opening van de nieuwe ring rond Willebroek werd het kruispunt van de A12 met de N16 (Mechelen-Willebroek-Sint-Niklaas), ter hoogte van het Fort van Breendonk, voorlopig heraangelegd. Dit gebeurde op een niet altijd even overzichtelijke wijze.

Beschikt de minister over gegevens met betrekking tot het aantal ongevallen dat zich sedertdien op deze plaats heeft voorgedaan ?

Wanneer wordt de definitieve heraanleg uitgevoerd ?

Aanvullend antwoord

(Voorlopig antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 3 van 31 oktober 1996, blz. 184 – red.)

Gegevens in verband met de geregistreerde ongevallen werden aangevraagd bij de rijkswacht en de politie van Willebroek.

Na een gedetailleerde analyse ervan blijkt dat tijdens de periode januari - september 1996 maximum 14 ongevallen te maken kunnen hebben met het bewuste kruispunt, waarbij in totaal 2 licht gekwetsten te betreuen vielen.

Wegens een dikwijls summiere beschrijving kan de juiste toedracht van de ongevallen niet steeds worden achterhaald. Nochtans kan wel worden geconcludeerd dat een groot aantal ongevallen te maken heeft met onvoorzichtigheid bij het uitvoeren van manoeuvres (wisselen van rijstrook) ; door combi-

natie van overdreven snelheid en nat wegdek leidt dit tot botsingen tussen voertuigen die dezelfde richting volgen of tot verlies van controle over het stuur. Slechts 3 van de ongevallen zijn het gevolg van een voorrangconflict op het kruispunt ; bij deze ongevallen vielen de beide gekwetsten.

In het algemeen moet worden gesteld dat bij wijziging van een reeds lang bestaande situatie er steeds een aanpassingsperiode is vereist voor de routinerijders, met een hoger ongevalrisico als logisch gevolg. Na een min of meer langere periode stabiliseert de situatie zich meestal op een aanvaardbaar niveau.

Gelet op het zeker niet onrustwekkende karakter van de huidige situatie, is het dus verkieslijk de aandacht te concentreren op andere, meer prioritaire punten.

De situatie zal verder worden opgevolgd en zo spoedig mogelijk ook geëvalueerd. Op basis daarvan zal een definitief heraanlegvoorstel worden opgemaakt, dat aan de betrokken overheden (gemeente, rijkswacht, provinciebestuur) voor advies zal worden voorgelegd.

Vraag nr. 104
van 6 november 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Veerdienst Niel-Wintam – Verplaatsing

Eerder peilde ik reeds naar een stand van zaken betreffende de mogelijke overheveling van het veer tussen Wintam en Niel naar Schelle-Hingene. Deze aangelegenheid leeft blijkbaar nogal bij de bevolking van de Rupelgemeenten Niel en Schelle, die beide valabele argumenten aanbrenghen om te pleiten voor het behoud, respectievelijk het overbrengen van de veerdienst.

Mijns inziens kan hieraan op twee manieren worden tegemoetgekomen.

1. Men kan opteren voor twee afzonderlijke veerdiensten op voorwaarde dat er genoeg vraag naar is.
2. De veerboot kan heen en weer varen en afwisselend de twee overvaarten verzorgen.

Is de beslissing om de veerdienst te verplaatsen genomen ? Is ze definitief of is er nog ruimte voor alternatieve oplossingen ?

Antwoord

Na raadpleging van de betrokken administratie deel ik mee dat de verplaatsing van de veerdienst van Niel-Wintam naar Schelle-Hingene een verminderde veiligheid zou kunnen inhouden voor de veergebruikers en voor de gebruikers van de waterweg.

Aan de administratie werd opgedragen dit nader te onderzoeken en de nodige voorstellen uit te werken, zodat bij een eventuele verplaatsing de veerdienst in optimale omstandigheden kan verlopen. In afwachting blijft de veerdienst tussen Niel en Wintam operationeel.

De eventuele verplaatsing van het veer heeft ook een financiële impact. De bestaande infrastructuur in Schelle en in Hingene zal moeten worden uitgebouwd. De kosten worden geraamd op minimum 25 miljoen frank.

Vraag nr. 105
van 6 november 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Ring Lier – Heraanleg kruispunt Mechelsesteenweg

Naar verluidt zouden er onderhandelingen aan de gang zijn tussen diverse overheden inzake de heraanleg van het drukke kruispunt ring-Mechelsesteenweg in Lier.

Kan de minister mij meedelen wanneer deze onderhandelingen zijn afgerond ?

Werd er al een concrete datum vastgelegd waarop de werken moeten zijn uitgevoerd ?

Klopt het dat geopteerd wordt voor de aanleg van een verkeersplein ?

Moeten er hiervoor onteigeningen gebeuren ?

Antwoord

Het kruispunt van de ring om Lier met de Mechelsesteenweg is een zeer druk kruispunt, waar het aantal ongevallen jaarlijks blijft stijgen.

In vergadering van 12 maart 1996 heeft de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid beslist om volgende werken uit te voeren.

1. Op de Mechelsesteenweg wordt in een bijkomende rijstrook voorzien om, komende van het centrum, rechtsaf te slaan.
2. Er komt een bijkomende rijstrook voor het verkeer dat vanuit Duffel de ring naar rechts neemt.
3. Het verkeer komende van de ring (uit de richting Kessel) krijgt een afzonderlijke rijstrook om rechtsaf te slaan, en dit buiten de verkeerslichten om.
4. Voorts blijven er vanuit Kessel twee rijstroken rechtdoor en zullen er twee rijstroken komen om linksaf te slaan ; de ene rijstrook is bestemd voor het verkeer naar Duffel en de andere voor het verkeer naar Lint.

Voor de punten 2 en 3 zijn onteigeningen vereist.

Aanvankelijk werd ook gedacht aan de aanleg van een rotonde. De Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid was echter van oordeel dat, gelet op de grote verkeersdruk, deze oplossing niet geschikt was.

Wat de uitvoering betreft, kan ik nog geen uitsluitend geven. Het project is wel opgenomen in het indicatief driejarenprogramma dat aan de commissie werd voorgelegd.

Vraag nr. 106
van 8 november 1996
van de heer MANDUS VERLINDEN

Onderhoud met MINA-raad – Datum en deelnemers

Uit het verslag van het bureau van de MINA-raad (Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen) van 23 mei 1996 blijkt dat het kabinet van de minister een onderhoud had met een aantal partners uit de MINA-raad. Onder meer staan hierbij vermeld de Vlaamse Hoge Jachtraad en de Vlaamse Hoge Bosraad.

Vermits hieromtrent vragen bestaan bij deze twee raden, vernam ik graag van de minister wanneer deze gesprekken hebben plaatsgevonden en welke personen namens de Vlaamse Hoge Jachtraad en namens de Vlaamse Hoge Bosraad eraan hebben deelgenomen.

Antwoord

Op 15 mei 1996 had mijn kabinetschef inderdaad een gesprek met een delegatie van de MINA-raad. De delegatie bestond uit de voorzitter, de vicevoorzitter en de waarnemend directeur. De samenstelling van de delegatie is een autonome zaak van de MINA-raad zelf.

Indien er dus vragen zijn over de samenstelling van de delegatie, dan richten de vermelde Hoge Raden zich best tot bestuursinstanties van de MINA-raad, die beslissen over de samenstelling van delegaties namens de MINA-raad.

Vraag nr. 107
van 14 november 1996
van de heer JOS DE MEYER

Wegenwerken – Sint-Niklaas-Dendermonde

1. Welk beleid voert de minister inzake de verdere ontwikkeling van de N41 (zowel Aalst-Dendermonde als Dendermonde-Sint-Niklaas en ten noorden van Sint-Niklaas) ?

Welke werken werden uitgevoerd in 1995 en 1996 en wat was de kostprijs ervan ? Welke werken zullen tijdens deze zittingsperiode ('97, '98, '99) nog worden uitgevoerd en wat is de geraamde kostprijs ?

2. Welke wegeninfrastructuurwerken werden in 1995 en 1996 uitgevoerd in het arrondissement Sint-Niklaas-Dendermonde en wat was de kostprijs ervan ?

Welke werken zullen tijdens deze zittingsperiode nog worden uitgevoerd en wat is de geraamde kostprijs ?

3. Welk beleid voert de minister m.b.t. de mobiliteit in dit arrondissement ?

Antwoord

1. De verdere verwezenlijking van de gewestweg N41 is afhankelijk van de opties die het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen zal vastleggen. Het openbaar onderzoek daaromtrent is nog niet volledig afgerond en ik wil uiteraard niet op de conclusies vooruitlopen. Een van de belangrijke elementen in het Structuurplan zal

de categorisering van de wegen zijn, omdat daaruit een aantal algemene karakteristieken voortvloeien.

In de jaren 1995-1996 is op deze verbinding enkel het vak tussen de N70 en de Tuinlaan in Sint-Niklaas uitgevoerd (kostprijs : 91 miljoen frank).

2. Volgende wegenwerken werden in de periode 1995-1996 in het arrondissement Sint-Niklaas uitgevoerd :

- N49 : overlagen van de noordrijbaan met aanleg van pechstrook (fase 1) :100 mln. fr.
- N16 - N70 aanleg rotondes Sint-Niklaas : 30 mln. fr.

Met betrekking tot de geplande werken in het arrondissement Sint-Niklaas-Dendermonde verwijs ik naar mijn indicatief driejarenprogramma 1997-1999 dat ik in de Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer voorgesteld heb aan de Vlaamse volksvertegenwoordigers,

3. Het mobiliteitsbeleid in het arrondissement Sint-Niklaas verschilt in opzet en methode niet van dat in de andere arrondissementen. Het steunt onder meer op de volgende instrumenten :

- de multimodale verkeersmodellen ;
- het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen en de structuurplanning op provinciaal en gemeentelijk niveau ;
- de mobiliteitsconvenants.

Vraag nr. 108
van 14 november 1996
van de heer JOS DE MEYER

Tramlijn Antwerpen-Beveren – Stand van zaken

Het anticiperen op de verwachte groei van de mobiliteit en het beheersen ervan is een essentiële opdracht voor de Vlaamse minister van Openbare Werken en Vervoer.

In dit kader wil ik de aandacht van de minister vragen voor een specifiek probleem, met name het doortrekken van de tramlijn Antwerpen-Linkeroever tot in Beveren. Die verlenging wordt al jaren bepleit door transporteconomen, door de werkgroep Verkeer Waasland, door de milieubeweging en ook door mijzelf.

De dagelijkse pendel vanuit Beveren naar het arrondissement Antwerpen is aanzienlijk : 6.253 pendelaars trekken in deze richting, 4.786 naar Antwerpen-stad en 1.059 naar Zwijndrecht (bron : Info-Waas, 1996, nr. 4).

Om deze tramlijn echt operationeel en kostendekkend te maken op termijn, moet men ze doortrekken tot in Beveren-centrum.

Welk beleid voert de minister terzake ? Deelt hij deze visie ?

Wat is de planning en de kostenraming terzake ?

Antwoord

Eind juli 1996 heb ik de principebeslissing genomen om de huidige sneltramlijn van Antwerpen-Linkeroever te verlengen tot voorbij het centrum van Zwijndrecht, in de omgeving van de Krijgsbaan te Melsele (Beveren).

Voor de doortrekking van de tramlijn van Linkeroever tot Zwijndrecht en Beveren werd een kosten-batenanalyse uitgevoerd.

De studie heeft uitgewezen dat de doortrekking tot Zwijndrecht, gecombineerd met de aanleg van een parking op de grens Zwijndrecht-Beveren en met de invoering aldaar van een "park en ride"-systeem (P&R) evenals een coördinatiepunt bus-tram, een positieve balans vertoont. De studie toont anderzijds aan dat de opbrengstratio (de verhouding tussen het kosten-batensaldo en de investeringskosten) voor Beveren negatief is in de verschillende onderzochte scenario's. Enkel de doortrekking naar Zwijndrecht aangevuld met een P & R ter hoogte van de Krijgsbaan (grens Melsele) kan een batig saldo voor de gemeenschap opleveren.

Voor de verlengde aanleg van de trambaan naar Beveren (ca. 4 km spoor), aangevuld met een parking, worden de kosten geraamd op 500 miljoen frank. Een dergelijke investering lijkt mij met de huidige daarvoor geplande budgettaire middelen niet verantwoord.

Er moet evenwel aangestipt worden dat ik opdracht heb gegeven om in het nu voorliggend ontwerp m.b.t. de herprofilering van de N70 in Beveren de mogelijkheid op te nemen om in de toekomst eventueel een trambaan aan te leggen.

Over een gedeelte van het betrokken vak komt een vrije busbaan, die eventueel later als trambaan kan worden ingevuld.

Vraag nr. 109
van 14 november 1996
van de heer PATRICK LACHAERT

Verkeersknooppunt E40-R4 Gent – Carpoolparking

Reeds enkele jaren legt het Vlaams Gewest parkeerplaatsen aan voor carpooling. Binnen het beschikbare budget worden door de administratie elk jaar de prioriteiten vastgelegd.

Reeds meerdere jaren worden aan het verkeersknooppunt R40-E40 in Gent overdag verschillende tientallen voertuigen geparkeerd, meer in het bijzonder op de brug over de E40 langs de R40 en langs de op- en afritten ernaartoe (thans ongeveer een tachtigtal voertuigen per dag). Het hoeft niet te worden benadrukt dat dit een uitermate onveilige verkeerssituatie creëert, onder meer omdat er geen uitzicht is op de met hoge snelheid naderende auto's.

Binnenkort worden de werken voor de heraanleg van het verkeerscomplex R40-E40, alsook de bouw van een nieuwe brug voor het lokale verkeer, in aanbesteding gegeven en/of uitgevoerd.

Is er daarbij in een zone voorzien voor een carpoolparking? Zijn de werken voor de aanleg ervan gepland?

Antwoord

De aandacht wordt gevestigd op het feit dat het hier wel degelijk de R4 en niet de R40 betreft.

In het kader van de reorganisatie van het aansluitingscomplex R4-B403-E40 in Merelbeke wordt inderdaad, in overleg met het gemeentebestuur van Merelbeke, een zone voorbehouden voor carpoolparking, meer bepaald ter hoogte van het samenlopen van de Guldensporenlaan en de Heidestraat.

Bedoeld perceel heeft een oppervlakte van 6.547 m² en zal plaats bieden aan 156 personenwagens.

De aanleg van deze carpoolparking is gepland voor 1997. De werken worden, behoudens het bedrag voor de onteigeningen, geraamd op 10 miljoen frank.

Vraag nr. 110
van 14 november 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Kruispunt A12-N16 Willebroek – Heraanleg (2)

Onlangs ontving ik een voorlopig antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 4 van 23 september 1996 aangaande de heraanleg van het kruispunt van de A12 met de N16 ter hoogte van het Fort van Breendonk (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 3 van 31 oktober 1996, blz. 184 – red.*).

Daarin deelt de minister mij mee dat hij de ongevallengegevens bij de betrokken korpsen heeft aangevraagd.

Evenwel bleef mijn vraag naar de termijn waarop de definitieve heraanleg van het kruispunt zal worden uitgevoerd, onbeantwoord.

Uiterekend nu lees ik in de regionale bladzijden van *Gazet van Antwerpen* dat het klaverblad in Breendonk een kruispunt wordt. Daarbij zou het kruispunt N16-Dendermondsesteenweg zo'n 250 meter worden opgeschoven en wordt een parkeerterrein en een asweegbrug aangelegd.

De afrit A12-N16 zou worden verbreed naar twee rijstroken en de verbinding tussen de N16 met de A12 richting Brussel zou worden opgeschoven.

De werken zouden op 100 miljoen worden begroot.

Kan de minister dit bevestigen?

Hoe komt het dat de minister tot voor kort blijkbaar niet op de hoogte was van dit toch wel belangrijke werk?

Vermoedelijk zullen de werken gefaseerd verlopen. Kan de minister toelichting geven bij de planning van de werken?

Antwoord

Er wordt de aandacht op gevestigd dat de in deze vraag nr. 110 bedoelde werken betrekking hebben op de situatie aan de westzijde van de A12 op het grondgebied van Puurs. Het eerder besproken kruispunt ligt ten oosten van de A12 op het grondgebied van Willebroek en heeft niets met het andere te maken.

Uiteraard was ik wel op de hoogte van die geplande werken, die trouwens zijn opgenomen in het investeringsprogramma van 1996. De aanbesteding van het bewuste project is gepland voor 5 decem-

ber en normaliter zullen de werken in het voorjaar 1997 worden aangevat en 180 werkdagen in beslag nemen. De gedetailleerde planning der werken zal worden bepaald in overleg met de aannemer en op basis van de bestekvoorwaarden, waarvan kopie als bijlage.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke vragen – red.)

Vraag nr. 118
van 20 november 1996
van de heer JOHAN DE ROO

Mobiliteitsconvenants – Gent-Meetjesland

1. Met welke gemeenten en steden uit de regio Gent-Meetjesland werden reeds mobiliteitsconvenants afgesloten ?
2. Werden er ook reeds uitvoeringsconvenants afgesloten ? Zo ja, met welke gemeenten ?
3. Met welke gemeenten zijn er nog besprekingen aan de gang ?

Antwoord

1. Op 27 november 1996 waren er nog geen mobiliteitsconvenants afgesloten.
2. Er werden nog geen uitvoeringsconvenants afgesloten.
3. Besprekingen zijn aan de gang met de volgende gemeenten : Aalst, Assenede, Beveren, Dendermonde, Eeklo, Evergem, Gent, Lebbeke, Nevele, Ninove, Sint-Laureins, Waasmunster, Zottegem, Zulte en Zwijndrecht.

In het actieprogramma mobiliteitsconvenants 1996 (beslissing Vlaamse regering van 30 mei 1996) werden de volgende drie openbaarvervoerprojecten opgenomen.

Meetjesland : vraagafhankelijk vervoer. Convenant is door alle gemeenten, uitgezonderd door de gemeente Kaprijke, ondertekend. Kaprijke dient het convenant nog aan de gemeenteraad voor te leggen.

Aalst : herstructurering. De bijakte wordt op de gemeenteraad van 17 december 1996 voorgelegd.

Gent : integratie stad-streek en herstructurering stadsnet. De bijakte wordt op de gemeenteraad van 19 december 1996 voorgelegd.

Vraag nr. 119
van 20 november 1996
van de heer JOHAN DE ROO

Verbinding N9-N49 Eeklo – Project

1. Wat is de geraamde kostprijs van de werken aan de noordelijke verbinding tussen de N9 en de N49 (ring Eeklo) en van de aanpassingswerken aan de N9 (indien mogelijk in detail) ?
2. Hoeveel moet er worden onteigend ? Over welke percelen gaat het en wat is de kostprijs van deze onteigeningen ?
3. Wanneer zullen de werken aanvangen, in hoeveel fasen zullen ze uitgevoerd worden en wat is de geplande duur voor elke fase ?
4. In welke mate is in de aanleg van nieuwe en in een verbetering van de bestaande fietspaden langs de N9 voorzien ? Welke aanpassingen worden er doorgevoerd om de veiligheid van de fietsers te verhogen ?
5. Wanneer zullen de werken aan de fietspaden aanvangen, welk bedrag wordt ervoor uitgetrokken en hoelang zullen de werken duren ?

Antwoord

1. De kostprijs voor de aanleg van het vak N9-N49 van de R43, ring rond Eeklo, wordt geraamd op :
 - 190 miljoen frank waarvan 120 miljoen frank voor het aansluitingscomplex (brug over N49, opritten tot brug, wegen, kleine brug voor landbouwers) en 70 miljoen frank voor de verbindingsweg N9-N49 ;
 - 75 miljoen frank indien geen aansluitingscomplex ter hoogte van de N49 wordt gebouwd, maar een gelijkgrondse T-aansluiting. Het is deze oplossing die wordt geprogrammeerd voor het jaar 1997.
2. Tussen de N9 en de Vrouwestraat wordt een strook grond onteigend met breedte gelijk aan 27 meter.
Tussen de Vrouwestraat en de N49 bedraagt de onteigeningsbreedte 39 meter. De bijkomende

breedte is nodig voor aanleg van een laterale weg voor landbouwers en fietsers.

Ter hoogte van de N49 dient, voor de aanleg van het aansluitingscomplex, een grotere oppervlakte te worden onteigend. Aangezien het project nog in ontwerp is, zijn de grenzen ervan nog niet volledig bekend. Het onteigeningsplan wordt pas opgemaakt na volledig uittekenen van het project, zodat op dit ogenblik nog geen juiste gegevens bestaan over de te onteigenen percelen en de bijhorende onteigeningskosten.

3. De werken zijn opgenomen in het indicatief driejarenprogramma voor 1997. De werken zullen in één fase worden uitgevoerd en ongeveer één jaar in beslag nemen (project zonder aansluitingscomplex). Wat de aanvang der werken betreft, kan enkel worden vermeld dat de aanbesteding zal plaatsvinden na beëindiging van de onteigeningen.
4. Ter hoogte van het kruispunt N9-R43 zullen bij de aanleg van dit nieuwe kruispunt langs de N9 vrijliggende en verhoogde fietspaden worden aangelegd.
5. Langs de N9 ligt vanaf Lovendegem tot Maldegem langs de ene zijde een 1,75 m breed fietspad dat van de rijweg gescheiden is door een 1 m brede asfaltstrook, en langs de andere zijde een aanliggend fietspad van 2 m breed. De fietspadverhardingen zijn voorzien van een bestrijking in rode kleur. Aan deze toestand wordt in de toekomst niets gewijzigd.

Vraag nr. 123
van 21 november 1996
van de heer MANDUS VERLINDEN

Spoorbeddingen – Herbiciden

In het antwoord van Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, op mijn vraag nr. 197 van 17 juni 1996 over het gebruik van herbiciden voor het onkruidvrij houden van tram- en spoorlijnen, werd ik gedeeltelijk verwezen naar de ministers bevoegd voor de Vlaamse Vervoermaatschappij De Lijn (VVM) en de NMBS (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 18 van 20 september 1996, blz. 1014 – red.*).

Begin februari 1996 is de Deutsche Bundesbahn gestopt met het gebruik van diuron om de sporen onkruidvrij te houden. Het product zou, ofschoon het een vrij stabiel herbicide is dat weinig oplosbaar is in water, het grondwater belasten. Als alter-

natief zullen er in de toekomst bladherbiciden worden gebruikt of zal er worden gemaaid. Opvallend is ook dat in de toekomst de houten dwarsliggers op beton of asfalt zullen worden gelegd.

1. Welke herbiciden worden er in Vlaanderen gebruikt voor het onkruidvrij houden van tram- en spoorlijnen en in welke hoeveelheden ?
2. In welke producten worden houten dwarsliggers gedrenkt ? Werd de weerslag hiervan op het milieu reeds onderzocht en zo ja, wat waren de resultaten ?
3. Was deze problematiek reeds het voorwerp van overleg tussen het departement van de minister en het departement van zijn collega in de federale regering die bevoegd is voor Vervoer ?

Antwoord

1. Het onkruidvrij houden van tram- en spoorlijnen wordt door de VVM uitbesteed. De aanne-mer aan wie deze werken nu zijn toevertrouwd, gebruikte vroeger Round-up en op dit ogenblik Glyfosfaat, dat wordt aangemaakt met 360 gram per liter. De verbruikte hoeveelheid bedraagt 5 l per ha.
2. Bij de VVM De Lijn worden twee soorten dwarsliggers gebruikt, namelijk eiken dwarsliggers en azobe dwarsliggers.

De azobe dwarsliggers worden enkel gebruikt in de premetrotunnels in Antwerpen. De eiken dwarsliggers worden gebruikt voor alle andere toepassingen. Deze dwarsliggers worden door de leverancier na het boren van de gaten geïmpregneerd volgens het Rupingsysteem met creosoteerolie onder druk en warmte (15 bar en 90°C), een systeem dat reeds lang wordt toegepast. Er is De Lijn geen onderzoek bekend naar de weerslag op het milieu.

3. De aangehaalde problematiek heeft tot nu toe geen voorwerp uitgemaakt van overleg tussen de NMBS en de VVM De Lijn.

Vraag nr. 125
van 26 november 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Gewestoverschrijdend openbaar vervoer – Taalgebruik

Onlangs zou er bij de Vaste Commissie voor Taaltoezicht een klacht aanhangig zijn gemaakt inzake het taalgebruik bij gewestoverschrijdend openbaar vervoer op de weg. Het zou erom gaan dat de mededelingen aan de reizigers in eentalig Nederlandse gemeenten, ook zonder faciliteitenregeling, tweetalig gebeuren en dat de bestuurders, die onder meer instaan voor de verkoop van vervoerbewijzen en de verstrekking van inlichtingen allerhande, (meestal) eentalig Frans zijn.

Het gaat daarbij om busdiensten verzorgd door de vervoermaatschappij MIVB, met hoofdzetel in Brussel. Van de MIVB is al langer bekend dat ze de taalwetgeving in het Hoofdstedelijk Gewest met voeten treedt, maar blijkens het voormelde en vele andere getuigenissen te velde houdt ze zich ook in de eentalig Nederlandse gemeenten van Vlaams-Brabant niet aan de letter en de geest van de wet.

1. Welke maatregelen zijn er getroffen om aan de vermelde feiten een einde te stellen ?
2. Welke maatregelen zijn er genomen om meer gestructureerd op te treden tegen dergelijke feiten, zowel preventief als curatief, en met welke afdwingbaarheid ?
3. Op welke wijze waarborgt de minister de volledige naleving van de taalwetgeving, die van openbare orde is, voor gewestoverschrijdend openbaar vervoer, ook na de indienstname van een voorstadsnet ?
4. Op welke manier wordt het Brussels Hoofdstedelijk Gewest ter verantwoording geroepen voor voormelde feiten ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Antwoord

De aangehaalde feiten blijken zich te hebben voorgedaan op gewestgrensoverschrijdende diensten van de MIVB, aan wie het beheer ervan is toevertrouwd overeenkomstig het samenwerkingsakkoord van 17 juni 1991 tussen het Vlaams Gewest, het Waals Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest in verband met het geregeld vervoer van en naar het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Het antwoord op de vraag behoort dan ook tot de bevoegdheid van de minister van Ruimtelijke Ordening en Verkeer van de Brusselse Hoofdstedelijke regering.

ERIC VAN ROMPUY

VLAAMS MINISTER
VAN ECONOMIE, KMO, LANDBOUW EN
MEDIA

Vraag nr. 29 van 31 oktober 1996 van de heer JOHAN MALCORPS

*Ecologische-investeringssteun en ecologiesubsidies
– Beleid*

In 1994 werd 7.830 miljoen frank uitgegeven aan ecologie-investeringen en 1.095 miljoen frank aan ecologiesteun voor middelgrote en grote ondernemingen, en 1.289 miljoen frank aan ecologie-investeringen en 193,4 miljoen frank aan ecologische steun voor kleine ondernemingen. Dit vertegenwoordigt een niet onaardig aandeel van de globale investerings- en expansiesteun aan de verschillende types van ondernemingen.

In het perspectief van de keuze voor duurzame ontwikkeling van de Vlaamse regering is het belangrijk om weten of deze subsidies aan bedrijven ook echt een omschakeling naar meer duurzame productieprocessen mogelijk maken en of in het verlengde daarvan ook afgeleide werkgelegenheidseffecten vastgesteld kunnen worden.

1. Zijn er reeds cijfers bekend in verband met steun aan ecologische investeringen en ecologische steunmaatregelen voor 1995 ?
2. Kan de minister een overzicht geven van het soort van investeringen of activiteiten dat wordt gesteund en van de ondernemingen of sectoren waar de meeste subsidies worden verstrekt ? In welke mate blijft het beperkt tot ingrepen in bedrijven die moeten worden beschouwd als "end-of-the-pipe"-ingrepen (vermindering van de vuillast bij omzeggens gelijkblijvende producten en productieprocedures) ?
3. In welke mate worden ecologisch innovatieve investeringen en activiteiten gesteund ? Is er hierbij een afstemming op vormen van weten-

schappelijk onderzoek naar duurzame ontwikkelingsprocessen ?

4. Wat zijn de werkgelegenheidseffecten van de verleende ecologische subsidies ? Wordt er voorkeur gegeven aan investeringen of activiteiten waarbij milieu en werkgelegenheid hand in hand gaan ? Is de minister zeker dat ecologiesubsidies niet worden misbruikt in het kader van rationaliseringsmaatregelen die zelfs jobs kunnen kosten ?
5. In welke mate is er een afstemming op de Presti-programma's (preventiestimulerende programma's) van de minister bevoegd voor Leefmilieu ?

Antwoord

1. In 1995 werden bij de middelgrote en de grote ondernemingen voor 8.432 miljoen frank investeringen als ecologisch waardevol aanvaard op een totaal van 38 miljard frank gesubsidieerde investeringen. Hierop werd 1.162 miljoen ecologiesteun toegekend, wat overeenkomt met 14 % steun, een lichte daling ten opzichte van 1994.

Bij de kleine ondernemingen werden van de 36 miljard frank gesubsidieerde investeringen 789 miljoen als ecologisch waardevol aanvaard. Hierop werd 119 miljoen frank ecologiesteun toegekend, 15 % van de aanvaarde investeringen.

Bij beslissing van 5 april 1995 nam de Vlaamse regering een aantal besparingsmaatregelen inzake de economische expansiesteun. Een aantal van de maatregelen had betrekking op de toepassing van het ecologiecriterium. Meer bepaald werden de richtlijnen voor het toekennen van ecologiesteun vanaf 1 april 1995 voor de middelgrote en grote ondernemingen en vanaf 1 juli 1995 voor de kleine ondernemingen aangepast aan de EU-kaderregeling inzake ecologiesteun.

De ecologiesteun kan vanaf voormelde data enkel worden toegekend voor :

- ecologisch waardevolle investeringen ;
- buitengewone investeringen gericht op grondstoffenbesparing, recyclage en duurzaamheidsverbetering ;
- energiebesparende investeringen, voorzover hiermee aanzienlijke voordelen voor het milieu worden bereikt en de steun noodzakelijk is, gelet op de kostenbesparingen die door de investeerder worden gemaakt.

Investeringen gericht op kwaliteitszorg en veiligheid komen niet meer in aanmerking voor ecologiesteun. Er wordt niet langer een forfaitaire ecologiesteun toegekend aan bedrijven met als activiteit "bestrijding milieuverontreiniging".

Deze wijzigingen hebben tot gevolg dat de ecologiesteun in verhouding tot de totale steun is afgenomen.

2. Op deze vraag kan geen eenduidig antwoord worden gegeven. Het computerbestand van de administratie maakt geen onderscheid tussen end-of-pipe-technieken enerzijds en procesgeïntegreerde technieken anderzijds.

Het soort van investeringen waarop ecologiesteun wordt toegekend, ligt vast in de richtlijnen en de EU-kaderregeling.

De ecologiesteun wordt uitsluitend toegekend op de ecologische meerkosten van een investering.

Voor het jaar 1995 werd voor de middelgrote en grote ondernemingen een overzicht gemaakt van de investeringscategorieën waarop de ecologische investeringen betrekking hadden. Dit overzicht wordt als **bijlage** toegevoegd (tabel en grafiek 1). Meer dan 70 % van de aanvaarde investeringen wordt onder de noemer "milieueffecten" gebracht. Hierbij kan het gaan om waterzuiveringsinstallaties, luchtzuivering, voorkomen van afval of bodemvervuiling en voorkomen van geluidshinder. Het kan ook zijn dat er tegelijkertijd op verschillende elementen en op grondstoffenbesparing wordt ingewerkt (en dan zou het bijvoorbeeld om een procesgeïntegreerde techniek kunnen gaan) maar dit kan uit de huidige organisatie van de gegevens niet worden opgemaakt.

Ter verdere illustratie volgen de cijfers voor 1995 van de positieve beslissingen inzake ecologie, onderverdeeld in de compartimenten van milieueffecten :

compartiment water :	114 positieve beslissingen
compartiment lucht :	76 positieve beslissingen
compartiment afval :	25 positieve beslissingen
compartiment bodem :	8 positieve beslissingen
compartiment geluid :	7 positieve beslissingen.

Sommige bedrijven komen in verschillende compartimenten voor indien hun investering zowel gevolgen heeft voor bijvoorbeeld lucht, afval en water.

Als **bijlage** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger ook de verdeling voor 1995 van de aanvaarde ecologische investeringen over de economische sectoren voor de middelgrote en grote ondernemingen. Ook bij de kleine ondernemingen zijn de aanvaarde ecologische investeringen het grootst in omvang in de metaalverwerkende nijverheid, de sector van de kunststoffen en de voedselverwerkende nijverheid.

3. Tot het wijzigen van de richtlijnen op de economische expansiesteun door de Vlaamse regering van 5 april 1995 bestond er een artikel dat een forfaitaire steun aan bedrijven in de milieusector (van 15 %) mogelijk maakte. Dit artikel werd afgeschaft om onze richtlijnen in overeenstemming te brengen met de EU-kaderregeling.

Tot voor kort werd er bij de beoordeling van aanvragen om ecologiesteun gebruik gemaakt van een indicatieve "Lijst Technologieën". Om ervoor te zorgen dat ecologiesteun vooral wordt gericht naar de ecologisch innovatieve investeringen, wordt deze lijst in 1997 herwerkt en wordt er door deskundigen beslist welke processen en procédés als ecologisch innovatief worden aanvaard. Deze lijst wordt periodisch aangepast met nieuwe technologieën.

In één en dezelfde aanvraag om expansiesteun kan er op een gedeelte van de investeringen steun voor innovatie worden toegekend en voor het gedeelte van de ecologische meerkosten kan ecologiesteun worden toegekend. De combinatie van steunvormen in één aanvraag kan enkel voorzover de maximumsteun, zoals opgenomen in de verschillende richtlijnen, niet wordt overschreden.

Bij de behandeling van aanvragen voor expansiesteun wordt nagegaan of er voor dezelfde investeringen geen subsidiëring via IWT (Vlaams Instituut voor de Bevordering van het Wetenschappelijk Technologisch Onderzoek in de Industrie) of andere kanalen plaatsvindt.

4. Ecologiesteun wordt enkel toegekend op de "ecologische meerkosten" van een investering en niet op een volledig investeringsprogramma. Bovendien wordt er expliciet rekening gehouden met de toename van de productiecapaciteit bij het berekenen van de ecologiesteun.

Vermits capaciteitsuitbreiding expliciet wordt uitgesloten, zal de ecologiesteun geen nieuwe werkgelegenheid teweegbrengen in de gesubsidieerde ondernemingen. Indirect is er wel creatie van werkgelegenheid in de milieuproducerende sector.

Voor de niet-ecologische investeringen is de creatie van werkgelegenheid wel een belangrijk criterium. Steun voor bijkomende werkgelegenheid wordt pas toegekend nadat een onderneming heeft bewezen dat zij effectief de tewerkstellingstoename heeft gerealiseerd die zij in haar aanvraag heeft vooropgesteld. In 1995 werd er door de verschillende kleine ondernemingen samen een toename van de tewerkstelling in het vooruitzicht gesteld van 6.557 eenheden. De ervaring leert dat hiervan door de kleine ondernemingen 25 a 30 %, wordt gerealiseerd.

Bij de middelgrote en grote ondernemingen werd een toename van 3.741 eenheden vooropgesteld. Dit cijfer sluit, weer volgens de ervaring, dicht aan bij de realiteit. Ondernemingen hebben 2,5 tot 4 jaar, naargelang het om kleine, respectievelijk middelgrote en grote ondernemingen gaat, de tijd om deze tewerkstellingsgroei te bewijzen.

De kans dat ecologiesubsidies worden misbruikt in het kader van rationaliseringsmaatregelen lijkt me vrij beperkt, gezien het restrictief gebruik van de ecologiesteun.

5. Presti is een preventiestimulerend programma, gesteund door de Vlaamse minister van Leefmilieu en OVAM (Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest), met als doelstelling het opzetten van sensibiliseringsprogramma's ter voorkoming van milieuhinder in economische sectoren, met speciale aandacht voor mogelijke toepassingen door kleine ondernemingen.

Hiervoor worden door federaties van bedrijfssectoren programma's opgezet in samenwerking met milieuvadviseurs. In een eerste fase omvatten deze programma's een studie om de toestand op milieuvlak in die sector te inventariseren en een onderzoek naar economisch haalbare preventieve maatregelen. Vanuit de resultaten van die studie, waarin bedrijven worden betrokken, wordt een sensibiliseringsproject uitgewerkt voor de hele sector en meer in het bijzonder voor de kleine ondernemingen (ondernemingen met minder dan 100 personeelsleden).

Op dit ogenblik is Presti 1 op het punt gekomen waar resultaten worden gepubliceerd. Vooral de stand van zaken in de verschillende sectoren is een interessante materie die nauwkeurig zal worden bestudeerd in mijn administratie. In de loop van 1997 zal immers de "Lijst Technologieën" worden aangepast. Informatie vanuit de Presti-programma's kan hierbij nuttig zijn.

In de mate dat ondernemingen investeringen realiseren die vanuit het Presti-programma worden aangemoedigd, kunnen zij hiervoor een beroep doen op expansiesteun en eventueel, wat de ecologische meerkosten betreft, op ecologiesteun. Het dient dan steeds te gaan om investeringen die resultaten op milieugebied bereiken die aanzienlijk verder gaan dan de opgelegde milieunormen.

Bijlage

Economische expansiewetgeving
Fonds voor Economische Expansie en Regionale Reconvertie (FEERR) – MGO
Jaar 1995
Steun aan ecologische investeringen

1. Verdeling van de aanvaarde ecologische investeringen over de investeringscategorieën (in procent van het totaal)

Categorie	%
Energiebesparing	11,76
Grondstoffenbesparing	7,76
Kwaliteitszorg	6,81
Milieueffecten	71,63
Veiligheid	2,04
Totaal	100,00

2. Verdeling van de aanvaarde ecologische investeringen over de economische sectoren (in procent van het totaal)

Sector	%
Bouwmaterialen	1,40
Bouwwerken	0,75
Chemie	33,16
Diensten	2,77
Drukkerijen	0,69
Energie	0,06
Glas	1,31
Handel	0,09
Horeca	0,03
Hout	3,61
Metaalverwerking	34,91
Niet-elders genoemd	0,01
Papier	0,75
Rubber	4,01
Textiel	5,57
Vervoer	0,14
Voeding	10,73
Totaal	100,00

(Stand 3/10/96)

Vraag nr. 31 van 8 november 1996 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

BRTN-televisieontvangst – Vlaams-Brabant

Sedert de zendmast van Sint-Pieters-Leeuw in gebruik werd genomen, kunnen heel wat inwoners van onder meer de Druivenstreek die niet zijn aangesloten op het kabelnet, de uitzendingen van de BRTN niet meer ontvangen.

Dit is blijkbaar gebeurd zonder enige verwittiging.

De uitzendingen van de RTBF zijn daarentegen nog altijd perfect te capteren.

1. Hoe komt het dat een en ander is gebeurd zonder dat de betrokken bevolking vooraf werd verwittigd ?

Was men zich niet bewust van de gevolgen van de indienstneming van de nieuwe zendmast ?

2. Kan het zomaar dat kijkers verplicht zijn zich een abonnement bij de kabelmaatschappij aan te schaffen teneinde de uitzendingen van de openbare omroep te kunnen bekijken ?

3. Zijn deze mensen er nog toe gehouden om kijken luistergeld te betalen ?

4. Zijn er maatregelen getroffen opdat alle Vlaams-Brabanders de uitzendingen van de openbare omroep kunnen ontvangen, ongeacht of ze aangesloten zijn op de kabel of niet ?

N.B.: De derde deelvraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid.

Antwoord

De BRTN deelt mij mee dat het technisch en economisch onmogelijk is om ontvangst van de huidige analoge televisie met binnenhuisantennes te verzekeren.

Er moet daartoe worden gewacht op de digitale aardse televisie (wellicht over 3 tot 5 jaar). De realisatie ervan in Vlaanderen zal evenwel afhangen van de beschikbare digitale TV-frequenties en investeringskredieten.

Bij het ontwerpen van TV-zendnetten wordt ervan uitgegaan dat de kijkers gebruik maken van een

buitenantenne die gericht is naar de plaats van de zender. Slechts in bijzondere omstandigheden, namelijk dicht bij de zender, volstaat een zolder- of binnenhuisantenne, maar dan nog is de ontvangst dikwijls matig wegens spookbeelden.

In 1994 heeft de BRTN een nieuwe, sterke TV2-zender geïnstalleerd in Sint-Pieters-Leeuw ten behoeve van het centrum van het land. Op 27 augustus 1996 werd ook de TV1-zender van Waver-Overijse overgeplaatst naar Sint-Pieters-Leeuw. Zoals in de andere Vlaamse provincies zijn de hoofdzenders nu geconcentreerd in een geografisch punt.

Deze verplaatsing werd vooraf in de pers en op de televisie aangekondigd. Naar aanleiding van de verhuis heeft de BRTN bovendien een tijdelijke telefonische hulpdienst opgezet om de betrokken kijkers naar best vermogen te informeren. Enkele honderden personen hebben daarvan gebruik gemaakt.

Uit de telefonische reacties is zoals verwacht gebleken dat de meeste ontvangstproblemen te maken hadden met zolder- of binnenhuisontvangst dicht bij Waver-Overijse. Die kijkers werd aangeraden hun antenne bij te richten, voorzover zij dit zelf nog niet hadden uitgetest. Daar waar dit niet hielp, werd aanbevolen een buitenantenne te plaatsen, gericht naar Sint-Pieters-Leeuw. Voor hen betekent dit inderdaad een extra uitgave die de niet-kabelkijkers in de rest van het land reeds vroeger hebben moeten doen.

De BRTN garandeert de ontvangst van haar televisieprogramma's in Vlaams-Brabant voorzover er gebruik wordt gemaakt van een geschikte buitenantenne. Een kabelabonnement is derhalve niet verplicht om de openbare omroep te kunnen ontvangen.

Het kijk- en luistergeld is een belasting op het bezit van televisie- en radiotoestellen.

Vraag nr. 32
van 8 november 1996
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Expansiesteun – Halle-Vilvoorde

In "Info Van Rompuy" lezen wij dat in het kader van de expansiewetgeving in het arrondissement Halle-Vilvoorde 90 bedrijven steun hebben gekregen.

1. Om welke bedrijven gaat het en in welke sectoren zijn ze actief ?
2. Welke criteria worden gehanteerd bij de toekenning van steun in het kader van de expansiewetgeving ?

Antwoord

Tijdens de eerste zes maanden van 1996 werden er in het kader van de expansiewetgeving 3 grote ondernemingen en 75 kleine ondernemingen uit het arrondissement Halle-Vilvoorde gesubsidieerd.

Als **bijlagen** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger de lijst van ondernemingen, vermeldend de activiteit en het criterium waarop de steun is toegekend, evenals de ontwerpen van brochures betreffende de toekenning van expansiesteun.

Afhankelijk van het referentemoment (indieningsdatum, beslissingsdatum, vastlegging) kan een kleine speling in het aantal bedrijven optreden, wat zich dan weer vertaalt in een groter of kleiner cijfer bij de statistiek van de volgende periode.

(Bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement – red.)

Vraag nr. 33
van 8 november 1996
van mevrouw NELLY MAES

BRTN Censydiam-onderzoek – Opdracht en kostprijs

Onlangs werd bij de BRTN een onderzoek ingesteld voor het verkrijgen van gegevens op basis waarvan het beleid kan worden bijgestuurd.

Wat was de opdracht van het Censydiam-onderzoek bij de BRTN ?

Wat was de juiste kostprijs ervan ?

Antwoord

Het doel van het onderzoek was een kwalitatief en kwantitatief inzicht te verkrijgen in de televisiebehoeften van de Vlaamse kijkers. De opdracht was coherente en substantiële doelsegmenten identificeren waardoor het mogelijk wordt : de publieke netten en de netpersoonlijkheid te identificeren ; de programmakeuze en programmering te definiëren.

ren ; de normen voor de evaluatie van programma's en zenders aan te leggen.

De BRTN kan de kostprijs niet naar buiten brengen omdat er derden bij betrokken zijn, maar de prijs die in de pers werd vernoemd (60 miljoen) is schromelijk overdreven.

**Vraag nr. 34
van 13 november 1996
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

KMO-beleid – Franse-grensstreek

Onlangs verscheen in een economisch supplement van een Belgische krant een bijdrage waarin werd gewezen op het aanzienlijk omzetverlies dat de kleinhandel in ons land lijdt door de aanwezigheid vlak over de Franse grens van verscheidene ketens van grootwarenhuizen waar grensbewoners zich komen bevoorraden. Veel Vlaamse verbruikers uit onder andere Oost- en West-Vlaanderen doen daar hun aankopen omdat niet alleen de BTW-aanslagvoeten, maar ook de accijnzen bij onze zuiderburen aanzienlijk lager of zelfs niet-bestaande zijn.

Uit een grafiek als bijlage bij het artikel blijkt dat het aantal Belgische verbruikers in deze Franse grootwarenhuizen in sommige gevallen oploopt tot circa 50 % van alle klanten.

Niet alleen is het duidelijk dat vele Belgische leveranciers aanzienlijk te lijden hebben onder deze Franse concurrentie, tegelijkertijd betekent het ook een aanzienlijk verlies aan inkomsten voor de schatkist.

Voor de KMO's en de zelfstandigen uit de grensgebieden zien door deze concurrentie hun zakencijfer slinken.

In haar Septembeerklaring onderstreepte de Vlaamse regering de nood aan meer nieuwe ondernemingen. Ook op dit vlak voert de Franse regering een beleid dat zeker nadelig is voor Vlaanderen door de voordelen en faciliteiten die zij ter beschikking stelt van nieuwe investeerders.

1. Zijn er statistieken beschikbaar die de omvang aangeven van het verlies dat de Belgische kleinhandel lijdt door de grensoverschrijdende concurrentie van een groot aantal Franse grootwarenhuizen ?
2. Werd over dit probleem reeds overleg gepleegd met de verantwoordelijke federale minister, met

het oog op maatregelen die het concurrentievermogen van de Belgische kleinhandel kunnen vrijwaren of herstellen, eventueel door een aanpassing van de BTW-tarieven ?

Antwoord

1. De administratie Economie, afdeling Economisch Ondersteuningsbeleid, beschikt niet over statistieken die de omvang aangeven van verlies dat de Belgische kleinhandel lijdt door de grensoverschrijdende concurrentie van een groot aantal Franse grootwarenhuizen.

Mijn administratie beschikt evenmin over regionale sectoriële studies waaruit een dergelijke trend zou moeten blijken. De kleinhandel is trouwens een zeer gediversifieerde sector.

Vermoedelijk beschikken de gewestelijke directies van de Administratie der Directe Belastingen wel over indicaties inzake inkomensverlies bij de kleinhandel in deze regio.

Anderzijds moet worden opgemerkt dat ook andere factoren dan concurrentie van de Franse grootwarenhuizen mede oorzaak kunnen zijn van het verlies dat de Belgische kleinhandel zou lijden.

2. Het aanpassen van BTW-tarieven naar regionale behoeften, en dan nog expliciet beperkt tot de grensgebieden, lijkt niet opportuun en zou op zijn beurt discriminerend werken ten opzichte van kleinhandelaars gevestigd in aanpalende regio's van de grensgebieden. Het BTW-tarief moet eenvormig zijn voor het ganse Belgische grondgebied.

Specifiek m.b.t. de situatie in het grensgebied van West-Vlaanderen opteert de Vlaamse regering ervoor om de problematiek aan te pakken door een structureel beleid dat de sterke punten van de Vlaamse economie uitbouwt en de zwakke punten compenseert. Een dialoog met de federale overheid betreffende loonkosten, fiscaliteit en arbeidsflexibiliteit past volledig in deze doelstelling.

**Vraag nr. 37
van 20 november 1996
van de heer JAN CAUBERGS**

Mijnterreinen Beringen – Bestemming

Na het stopzetten van de activiteiten van de werwelbedcentrale op de mijnterreinen van Beringen is er sprake van mogelijke herbesteding van de terreinen.

1. Is er al beslist of deze werwelbedcentrale wordt afgebroken en zo ja, is er voor deze afbraak een bouwvergunning aangevraagd en eventueel afgeleverd ?
2. Welke bestemming wordt aan de vrijgekomen terreinen gegeven ?
3. Is er voor een eventuele bestemmingswijziging een wijziging van het gewestplan nodig, of kan dergelijke wijziging door een bijzonder plan van aanleg worden geregeld ?
4. Er blijft nog een groot deel van terril I over als niet-gebruikt mijnstort. Welke bestemming krijgt terril I ?
5. Zijn er reeds vragen ingediend door de stad Beringen, door de eigenaars van vermelde terreinen of door anderen om een bestemmingswijziging te verkrijgen ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

1. De gezamenlijke eigenaars van de werwelbedcentrale van Beringen, namelijk Electrabel en NV Mijnen, zijn na de beslissing tot stillegging van het werwelbed overeengekomen opdracht te geven uit te kijken naar een mogelijke koper voor de bestaande centrale. Hiertoe is in een periode van twee jaar voorzien (tot eind 1998) tijdens welke de installatie statisch in stand zal worden gehouden om de verkoopkansen optimaal te houden. In die periode is dus geen afbraak gepland, zij het dat in beperkte mate onderdelen die niet relevant zijn voor de verkoop, zullen worden verwijderd in de loop van 1997 om de herbesteding van de omliggende terreinen niet te hypothekeren.
2. De terreinen die op termijn zullen vrijkomen vanwege de afbraak van het werwelbed krijgen de bestemming van KMO-zone, met integratie van beschermde en herbruikbare niet-beschermde gebouwen.

3. Voor een bestemmingswijziging van de site Beringen is een gewestplanwijziging nodig (bv. terrils hoeven hun industriële bestemming niet te behouden). Deze bestemmingswijziging kan niet met een bijzonder plan van aanleg (BPA). De herinrichting van de KMO-zone kan wel via een BPA.
4. De bestemming van terril I is momenteel in studie, waarbij naast het saneringsscenario (zoals het milieutechnisch ook bij andere terrils werd gerealiseerd) andere mogelijke valorisaties worden onderzocht. Verwacht wordt dat in de loop van januari 1997 de beslissing kan vallen voor welk scenario wordt geopteerd.
5. De eigenaars van voormelde terreinen kunnen zelf niet als initiatiefnemer tot gewestplanwijziging optreden. Dit is een uitsluitende bevoegdheid van de Vlaamse minister bevoegd voor Ruimtelijke Ordening. Of de betrokkenen al een vraag in die zin aan voornoemde minister hebben gericht, is mij onbekend. Een bestemmingswijziging kan pas worden aangevraagd indien een volledige consensus bestaat omtrent de heroriëntatie van het volledige terrein.

Vraag nr. 39 van 21 november 1996 van de heer PIETER HUYBRECHTS

BRTN – Kostprijs VRT-operatie

Over de kostprijs van de naamsverandering van BRTN in VRT bestaat geen eensgezindheid. Volgens gedelegeerd bestuurder van de BRTN Bert De Graeve bedraagt de kostprijs van deze naamsverandering slechts enkele miljoenen. Bepaalde BRTN-personeelsleden betwisten dit en ramen de kostprijs van deze operatie veel hoger.

1. Wat was de kostprijs van de naamsverandering BRT-BRTN ?
2. Wat is de geraamde kostprijs van de naamsverandering BRTN-VRT ?

Antwoord

De openbare omroep deelt mij mee dat de naamsverandering BRT-BRTN werd uitgevoerd binnen de specifieke kredieten die door de BRTN werden uitgetrokken voor een ruimere operatie "huisstijl" die liep over de jaren 1989 tot en met 1992 en

die tot doel had een kwaliteitsvol imago op te bouwen, zowel intern als naar de buitenwereld toe.

Als dusdanig waren kosten direct verbonden aan de naamsverandering uiteindelijk beperkt omdat ze pasten in een ruimere operatie. Zo week het aangepaste logo nauwelijks af van het vorige : enkel een "N" werd toegevoegd, met hetzelfde lettertype als in het bestaande logo. Daarom bleven de kosten voor de creatie beperkt tot 200.000 frank. Het wagenpark werd niet herschilderd ; de onderhoudsdiensten van de BRTN hebben de nieuwe strips op de wagens gekleefd. De aanpassing van het logo op papier, kledij, materieel, ... gebeurde progressief bij de vervangingsaankopen.

De kostprijs van de naamsverandering BRTN-VRT is nog niet bekend. Op grond van de kosten voor de creatie van het BRT-logo in 1989, kan de prijs voor de ontwikkeling van een nieuw logo en de uitwerking voor verschillende toepassingen worden geraamd op 3 miljoen frank. Ook bij deze naamsverandering blijft de wijziging aan het wagenpark beperkt tot het aanbrengen van nieuwe stickers en strips, zonder herschildering. Immers, de meeste BRTN-wagens dragen de logo's van de radio- of TV-netten. Dit geldt ook voor het andere productiematerieel.

Enkele uitgaven zijn nodig voor papierbenodigdheden, wegaanduidingen, vaandels, enzovoort, voorzover zij betrekking hebben op de corporate. Radio- en TV-netten beschikken over eigen briefpapier, promotiemateriaal en vaandels.

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
STEDELIJK BELEID EN HUISVESTING

Vraag nr. 34
van 28 oktober 1996
van de heer MANDUS VERLINDEN

Stadsherwaardering en vestiging handelszaken – Beleid

Met mijn schriftelijke vraag nr. 161 van 19 februari 1993 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 11 van 19 april 1993, blz. 591 – red.*) vestigde ik de aandacht van de toen bevoegde minister Theo Kelchtermans op de noodzaak tot bescherming van de oorspronkelijke functie van de stadscentra.

In het antwoord stelde de minister dat in studies uit het verleden inzake stadsherwaardering werd gewezen op het belang van de vermenging van functies en van de herwaardering van de woonfunctie in de stedelijke kernen. Ook werd mij medegedeeld dat binnen het kader van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen aan deze problematiek aandacht zou worden geschonken. Ten slotte werd ook gesteld dat het versterken van de stedelijke kernen reeds was vastgelegd in de oriëntatienota "Vlaanderen in Vorm", die door de Vlaamse regering was goedgekeurd.

1. Wat werd er in dit verband reeds concreet verwezenlijkt ? Welke wettelijke en interne reglementaire voorschriften bestaan er terzake ?
2. Bestaat er in dit verband een absolute coördinatie tussen het kabinet van de minister en dit van zijn collega Eddy Baldewijns ? Zo ja, in welke vorm ?
3. Welke wettelijke en reglementaire maatregelen werden er getroffen om de golf aan vestigingen van handelszaken aan de rand van steden, ten nadele van een van de belangrijke functies van de stadscentra, tegen te gaan ?
4. Worden er in Vlaanderen nog bouwvergunningen afgeleverd voor de bouw van handelszaken, al dan niet gecombineerd met een woning, aan de stadsranden ?
5. Hoeveel dergelijke bouwvergunningen werden in 1996 per stad afgeleverd voor de provincie Vlaams-Brabant ?
6. Werden er ook dergelijke bouwvergunningen afgeleverd in strijd met de beslissingen van de Vlaamse regering en zo ja, welke maatregelen heeft de minister in dit verband getroffen ?

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord wordt verstrekt door de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

(Zie : *Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 5 van 29 november 1996, blz. 446 – red.*)

Vraag nr. 36
van 13 november 1996
van de heer HERMAN CANDRIES

*Gemeentebelasting niet-bebouwde duinpercelen –
 Beleid*

Verschillende kustgemeenten heffen belastingen op het niet bebouwen van langs straten gelegen duingebieden die op het gewestplan als bouwgrond zijn ingekleurd.

Zodoende straffen deze gemeenten de eigenaars die deze duinen in hun natuurlijke staat behouden.

Hier hebben we te maken met een tegenstrijdigheid tussen de gemeentelijke politiek en de algemene betrachting van het Vlaams Parlement en de Vlaamse regering om duingebied aan de kust te beschermen.

1. Welke maatregelen heeft de minister getroffen opdat de kustgemeenten zouden meewerken met het beleid tot maximaal behoud van de duinen ?
2. Heeft de minister reeds initiatieven genomen opdat de taks op het niet bebouwen van duinen zou worden afgeschaft ?

Antwoord

Er zijn drie Vlaamse gemeenten waar een belasting op niet-bebouwde duinengronden geheven wordt, namelijk De Panne, Nieuwpoort en Koksijde. Het betreft hier een nasleep van belastingen die hun oorsprong vonden in een niet meer zo recent verleden ; zij bestaan immers reeds een veertigtal jaar.

Zij waren bedoeld om het bouwen te bevorderen in de in de verordening omschreven toeristisch interessante gebieden langs de kuststrook en in het duinengebied. Deze gebieden komen niet overal overeen met het duinengebied zoals afgelijnd in het duinendecreet.

Inmiddels is hun belastingvoorwerp reeds grotendeels verdwenen ten gevolge van de gerealiseerde bebouwing en ook ten gevolge van het bouwverbod dat voortvloeit uit het duinendecreet. De bedoelde belastingen zijn immers niet toepasselijk op onbebouwde percelen.

Van tegenstrijdigheid tussen het gewestelijk beleid en de gemeentelijke belastingpolitiek is in dit domein dus geen sprake.

Vraag nr. 39
van 14 november 1996
van de heer FILIP DEWINTER

*Renovatieprogramma stads- en dorpskernen –
 Stand van zaken*

In februari 1996 werd door de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij en de minister beslist om in de periode 1996-1998 een programma van nieuwbouw en renovatie van stads- en dorpskernen uit te voeren. De noodzakelijke geldmiddelen hiervoor, zo'n negen miljard, zouden komen uit de eigen middelen van de lokale sociale huisvestingsmaatschappijen en van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij. Normaliter moesten de voorbereidende werkzaamheden terzake in maart/april 1996 afgerond zijn om zo snel mogelijk aan de slag te kunnen gaan.

Ondertussen is het reeds november en nog is er (behalve over de twee grote principes, namelijk de territorialiteit en de aard der verrichtingen) niets concreets bekend, noch over de juiste inhoud van het programma, noch over de wijze van financiering.

Kan de minister mij vertellen wat de stand van zaken is in het negenmiljardprogramma ?

Dreigt de laattijdigheid van de voorbereidende werkzaamheden geen domper te plaatsen op de geplande uitvoering van het programma ? Dreigt het programma 1996-1998 geen project 1997-1999 te worden ?

Hoever staat het met de financiering van het programma ?

Antwoord

De raad van bestuur van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) besliste inderdaad op 13 februari 1996 om op vraag van de minister van Huisvesting en in uitvoering van het regeerakkoord in de periode 1996-1998 een bedrag vrij te maken van 9 miljard frank voor de realisatie van een programma voor vernieuwbouw en wijkrenovatie in de stads- en dorpskernen.

De criteria inzake de territorialiteit en de aard van de verrichtingen werden vervolgens door de raad van bestuur van de VHM bepaald op 27 februari 1996.

Vanaf dat ogenblik is er ook effectief gestart met de uitvoering van dat bijzondere programma "ker-

nenbeleid". Tot op heden werden door de VHM reeds vastleggingen goedgekeurd voor een totaal bedrag van 2.202.002.000 frank. Dat de uitvoering van het programma vertraging zou hebben opgelopen, kan dan ook worden ontkend.

Voor de financiering van de projecten die beantwoorden aan de criteria van het kernenbeleid zijn de lokale sociale bouwmaatschappijen die over voldoende eigen financiële middelen beschikken, verplicht om die financiële reserves aan te spreken.

Daarnaast bestaan er ook nog andere instrumenten om sociale woningen te bouwen.

Vraag nr. 50
van 28 november 1996
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Stadsvlucht – Stads- en verhuispremies

Door de Vlaamse Gemeenschapscommissie werd een collegebesluit (96/236bis) uitgevaardigd dat een stadspremie en/of verhuispremie toekent aan sommige van haar personeelsleden.

Deze premie kan niet alleen worden toegekend aan statutaire en contractuele personeelsleden die binnen het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wonen, maar ook aan de personeelsleden van de instellingen van de Vlaamse Gemeenschapscommissie en aan de DAC-personeelsleden (Derde Arbeidscircuit) waarvan de Vlaamse Gemeenschapscommissie projectpromotor is.

Ook de leden van de cel van een collegelid van de Vlaamse Gemeenschapscommissie die als gedetacheerde of als contractueel werken, komen in aanmerking voor genoemde stads- en/of verhuispremie. Ook gepensioneerden zouden deze premie blijven ontvangen.

Het besluit van de Vlaamse Gemeenschapscommissie is op 1 oktober 1996 in werking getreden.

1. Op welke begroting zijn de uitgaven in verband met de stads- en/of verhuispremie ingeschreven? Welk bedrag is voor deze uitgaven vrijgemaakt?
2. Ook andere agglomeraties in Vlaanderen, zoals Gent en Antwerpen, hebben af te rekenen met een vlucht uit de stad.

Past de eventuele toekenning van premies om het stadspersoneel ertoe aan te zetten in de stad

te blijven of te komen wonen, in het gevoerde beleid? Zijn er eventueel initiatieven terzake?

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Anne Van Asbroeck, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke-Kansenbeleid.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Anne Van Asbroeck, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke-Kansenbeleid.

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER
VAN CULTUUR, GEZIN EN WELZIJN

Vraag nr. 55
van 28 oktober 1996
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Blinden hulp – Informatie

Familieleden van blinden weten vaak niet goed tot wie ze zich moeten wenden voor hulp van allerlei aard.

Welke maatregelen zijn er tot nu toe genomen om deze mensen op een gecoördineerde wijze te informeren?

Bestaat er bijvoorbeeld een lijst van verenigingen, instellingen en diensten die zich inlaten met bijstand aan blinden?

Zo ja, kan de minister medelen waar die verkrijgbaar is en mij er een exemplaar van bezorgen?

Zo neen, worden er initiatieven in die richting voorbereid?

Antwoord

Het voorlichten en oriënteren van de personen met een handicap en hun gezinsleden is een van de opdrachten van het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap.

Personen met een handicap of hun familie kunnen zich wenden tot de provinciale afdelingen van het Vlaams Fonds voor de bijstandsmaatregelen waar-

in wordt voorzien door de reglementering inzake sociale integratie van personen met een handicap.

Voor lijsten van verenigingen, instellingen en diensten die zich inlaten met bijstand aan blinden kan iedere belanghebbende zich richten tot de documentatiedienst en de informatieambtenaar van het Vlaams Fonds.

Als **bijlage** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger de lijst van verenigingen, instellingen en diensten die bij het Vlaams Fonds bekend zijn en diensten of informatie aan personen met een visuele handicap aanbieden.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 56
van 29 oktober 1996
van de heer FELIX STRACKX**

Tentenaankoop afdeling Jeugdwerk – Procedure

Uit het antwoord van de minister op schriftelijke vraag nr. 170 van 21 mei 1996 van collega Riet Van Cleuvenbergen (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 14 van 28 mei 1996, blz. 726-72 – red.*) blijkt dat de afdeling Jeugdwerk van het departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur in 1995 voor bijna 11 miljoen aan nieuwe tenten heeft gekocht.

Tevens meldt de minister dat vanaf 1997 in samenspraak met de VZW Algemene Dienst voor Jeugdtoerisme (ADJ) een formule voor samenaankoop van tenten voor jeugdgroepen zal worden uitgewerkt. Ik verneem dat ondertussen door de VZW ADJ een model-patrouilletent werd geselecteerd.

Een aantal zaken zijn mij echter niet geheel duidelijk.

1. Gebeurde de aankoop van tenten door de afdeling Jeugdwerk ook via de VZW ADJ ?

Wordt hiervoor telkenmale een openbare aanbesteding uitgeschreven ?

Welke firma's dongen mee in 1995 ?

2. Valt de uitleendienst voor kampeermateriaal onder de bevoegdheid van de afdeling Jeugdwerk of van de VZW ADJ ?

3. Door wie en op welke basis gebeurde de selectie van de model-patrouilletent ?

Gebeurde er een openbare aanbesteding ?

Welke firma's dongen mee ?

Antwoord

1. De aankoop van tenten voor de uitleendienst van de afdeling Jeugdwerk gebeurt door de afdeling Jeugdwerk en niet door de VZW Algemene Dienst voor Jeugdtoerisme.

Ieder jaar schrijft de afdeling Jeugdwerk hiervoor op basis van een uitgebreid lastenboek een offerteaanvraag uit bij een aantal firma's.

In 1995 werden 8 firma's aangeschreven en volgende 4 firma's schreven op deze offerteaanvraag in :

- NV Seyntex - Tielt
- NV Wittock Industrie - Temse
- NV Demolux - Geraardsbergen
- NV Pelsmackers - Antwerpen.

2. De uitleendienst van het kampeermaterieel valt onder de bevoegdheid van de afdeling Jeugdwerk wat de infrastructuur, de uitrusting en de aan het jeugdwerk ter beschikking gestelde kampeermaterieel betreft.

De VZW Algemene Dienst voor Jeugdtoerisme is bij decreet van 1 juni 1994 belast met het dagelijks beheer. In deze VZW met gemengd beheer hebben zowel ambtenaren van de afdeling Jeugdwerk als vertegenwoordigers van de gebruikers, namelijk de landelijke jeugdorganisaties, zitting.

3. De adviesgroep "Uitleendienst" van de VZW Algemene Dienst voor Jeugdtoerisme lanceerde bij het Vlaamse jeugdwerk de idee van een gezamenlijke aankoop van een type-patrouilletent. De VZW stelde het jeugdwerk voor hierbij te willen functioneren als coördinatieorgaan. Het Vlaamse jeugdwerk gaf op dit voorstel een positieve respons. Hierna selecteerde voornoemde adviesgroep een modeltype van patrouilletent na een marktonderzoek bij verschillende firma's. Op basis van dit onderzoek werd de firma NV Alpino-Heddebaut door de VZW geselecteerd om deze bestelling uit te voeren.

De jeugdverenigingen die via deze gezamenlijke aankoop inschreven voor het verkrijgen van een

aantal tenten, staan zelf in voor de betaling hiervan en de afhaling in de opslagplaats in Machele. De VZW als beherend orgaan van de uitleendienst verleent hierbij slechts logistieke en administratieve ondersteuning als coördinator. Zij levert geen bijdrage in de kosten.

Vraag nr. 57
van 29 oktober 1996
van de heer MARC OLIVIER

Instellingen voor gehandicapten – Inspraakstructuur

Sedert jaren ijveren ouders en familieleden van personen met een handicap voor participatie en inspraak voor deze laatsten of hun wettelijke vertegenwoordigers.

Daarbij wordt een omschakeling van een passieve rol (als cliënt, gebruiker van de zorg) naar een actieve rol (als participant in de zorg) beoogd.

Door de goedkeuring van een aantal besluiten in 1994 heeft de Vlaamse regering deze participatie en inspraak wettelijk erkend.

Zo moesten tehuizen voor meerderjarige gehandicapten, medisch-pedagogische instituten (MPI's), semi-internaten en dagcentra een gebruikersraad oprichten per afzonderlijke, zelfstandige en operationele eenheid van de voorziening.

De voorzieningen die geld of goederen van gebruikers beheren, moesten uiterlijk op 1 juli 1996 een toezichtsraad in het leven roepen.

1. Werd in alle tehuizen voor meerderjarige gehandicapten, MPI's, semi-internaten en dagcentra erkend door het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap reeds een gebruikersraad opgericht per afzonderlijke, zelfstandige en operationele eenheid van de voorziening ? Zo neen, wat zijn de redenen voor het niet oprichten van de gebruikersraad ?
2. Bestaat er bij de directies een bereidheid om met deze gebruikersraad samen te werken ?
3. Werden er bij het Vlaams Fonds reeds klachten ingediend betreffende de niet-naleving van de bepalingen betreffende de gebruikersraad in het besluit van de Vlaamse regering tot vaststelling van algemene erkenningsvoorwaarden van voorzieningen, bedoeld in het decreet van 27 juni 1990 houdende oprichting van een Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap ? Zo ja, waarop hadden deze

klachten betrekking en op welke wijze konden ze worden bijgelegd ?

4. Werd in alle voorzieningen die geld of goederen van gebruikers beheren, reeds een toezichtsraad opgericht ? Zo neen, wat zijn de redenen voor het niet oprichten van de toezichtsraad en welke sancties werden tegen de betrokken voorziening genomen ?
5. Op voorstel van minstens twee leden van de toezichtsraad kan het Vlaams Fonds op de hoogte worden gebracht van aangeklaagde feiten of toestanden. Hoeveel keer is dit reeds gebeurd en welke feiten of toestanden werden in die gevallen bij de toezichtsraad aangeklaagd ? Welke beslissing heeft het Vlaams Fonds in deze gevallen uiteindelijk genomen ?

Antwoord

1. Op 15 november 1996 was de administratie van het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap nog niet in het bezit van de samenstelling van de gebruikersraden van 113 erkende instellingen.

Dit impliceert echter niet noodzakelijk dat deze voorzieningen niet in regel zouden zijn met de terzake vigerende wetgeving. Immers, de wetgeving stelt niet expliciet dat deze gegevens aan het Vlaams Fonds dienen te worden bezorgd ; wel moeten zij te allen tijde in de voorziening ter inzage liggen. De desbetreffende informatie wordt dan ook slechts druppelsgewijs ontvangen.

De inspectiedienst verricht terzake systematisch nazicht tijdens de bezoeken ter plaatse. Gelet op het grote volume aan dossiers en het beperkte aantal inspecteurs, kon de inventarisering en het inhoudelijke nazicht van een en ander tot op heden nog niet worden afgerond.

De meeste voorzieningen die de verplichtingen terzake nog niet naleefden, wijten dit aan een gebrek aan voldoende kandidaten (minstens 16 van bovenvermelde instellingen). Slechts in enkele zeldzame gevallen gebeurde het nodige niet door onwetendheid of laksheid.

2. Doorgaans mag worden gesteld dat de nodige bereidheid zeker aanwezig is bij de directies, zij het soms wat schoorvoetend.

Ik ben er mij evenwel van bewust dat het naar voren treden van de bewoners als actieve, mondigde participanten een continu groeiproces naar een nieuwe denkcultuur vereist. Het is evident dat zulke mentaliteitsverandering niet van vandaag op morgen tot stand wordt gebracht ;

zowel directies als bewoners hebben een zekere rijpingstijd nodig.

Ik zal alles in het werk stellen om het vereiste gunstige klimaat te scheppen.

3. Het Vlaams Fonds ontving terzake nog geen formele klachten.
4. Ook op dit punt werd de inventarisatie nog niet vervolledigd. Concreet betekent dit dat bij 102 van de 237 erkende instellingen de toestand nog dient nagetrokken. Bij de overige voorzieningen werd alles in orde bevonden of is de desbetreffende reglementering niet van toepassing.

In de zeldzame gevallen waar de noodzaak aan de oprichting van een toezichtsraad totnogtoe werd betwist, volstond een mondelinge aansporing vanwege de inspectiedienst meestal om een en ander in goede banen te leiden.

Er dienden dan ook nog geen sancties te worden genomen.

5. Het Vlaams Fonds ontving nog geen dergelijke klachten.

Vraag nr. 58
van 31 oktober 1996
van de heer JACQUES TIMMERMANS

Subsidies jeugdverenigingen – Sportclubs met jeugdwerking

Binnen het kader van het jeugdwerkbeleidsplan kunnen jeugdverenigingen verschillende subsidie-regelingen genieten (onder andere werkings-, infrastructuur-, vormingssubsidies).

Uit het decreet houdende de subsidiëring van gemeentebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie inzake het voeren van een jeugdbeleid, blijkt dat sportverenigingen geen aanspraak kunnen maken op voormelde subsidies.

Sommige sportverenigingen hebben echter een zeer uitgebreide jeugdwerking en beschikken tevens over een eigen jeugdbestuur en een jeugdgericht activiteitenprogramma.

Deze jeugd(sport)verenigingen kunnen dan worden beschouwd als groepsgerichte jeugdwerkinitiatieven die, zoals vermeld in het bedoelde decreet, verschillende kwaliteitsverbeterende functies vervullen (o.a. ontmoeting, spel, creatieve activiteiten, vorming, ...).

Kunnen sportverenigingen met een goed uitgebouwde en goed gestructureerde jeugdwerking aansluiten bij de stedelijke jeugdraad, zodat zij voor bepaalde subsidieregelingen in aanmerking komen? Zijn er terzake bezwaren?

Antwoord

De subsidies die de gemeentebesturen ontvangen op basis van het decreet van 9 juni 1993 kunnen uitsluitend worden aangewend voor de ondersteuning van lokale jeugdwerkinitiatieven.

Het is nooit de bedoeling geweest van de decreetgever om met dit decreet het sportbeleid van de gemeentebesturen te ondersteunen. Ik wil in dit verband verwijzen naar blz. 5 van de toelichting bij het decreet (Vlaamse Raad, Stuk 226 (BZ 1992) – Nr. 1), waarbij het sportbeleid expliciet wordt genoemd als een ander beleidsdomein dan het jeugdwerk. Ook tijdens de besprekingen van het decreetsvoorstel in de Commissie voor Cultuur en Sport van de Vlaamse Raad werd uitdrukkelijk gesteld dat "sport" geen functie is van het jeugdwerk (Vlaamse Raad, Stuk 226 (BZ 1992) – Nr. 3, blz. 11). De middelen die door de Vlaamse Gemeenschap ter beschikking worden gesteld in uitvoering van het decreet kunnen dan ook niet worden aangewend voor verenigingen die (bijna) uitsluitend gericht zijn op de sportbeoefening (bv. jeugdploegen of jeugdwerking van sportclubs).

Het is evenwel de bevoegdheid van de gemeentebesturen te bepalen op welke wijze zij de jeugdwerking van de sportclubs wensen te ondersteunen.

Wat de aansluiting van de jeugdwerking van sommige sportverenigingen bij de jeugdraad betreft, wens ik erop te wijzen dat het decreet van 24 juli 1991 houdende organisatie van het overleg en de inspraak in het gemeentelijk cultuurbeleid, de bevoegdheid hieromtrent bij het gemeentebestuur legt.

Vraag nr. 59
van 4 november 1996
van de heer MARC OLIVIER

Gehandicapten – Werkgelegenheidsbegeleiding

Een aanvraag om bijstand tot sociale integratie voor gehandicapten wordt eerst aan de provinciale evaluatiecommissie voorgelegd. Op grond van het individueel integratieprotocol, door deze commissie opgesteld, beslist het Vlaams Fonds voor Socia-

le Integratie van Personen met een Handicap over de tewerkstellingsmogelijkheden.

Heel vaak beslist het Vlaams Fonds dat "wegens nog voldoende tewerkstellingsmogelijkheden op de gewone arbeidsmarkt" de betrokken persoon (met een handicap) niet in aanmerking komt voor tewerkstelling in een beschutte werkplaats. In een tijd van grote werkloosheid is dit natuurlijk een vals probleem.

Het Vlaams Fonds ondersteunt dan de tewerkstelling van deze personen met handicap door een tegemoetkoming aan de werkgevers uit de privé-sector. Deze tegemoetkoming bestaat uit een bijdrage in het loon en de sociale lasten (toepassing CAO nr. 26) of uit terugbetaling van meerkosten van een aanpassing van de arbeidspost aan de werkgever.

Veel werkgevers vinden de bijdrage via CAO nr. 26 te gering om de keuze te laten vallen op een werknemer aangewezen door de provinciale evaluatiecommissies. Het steeds terugkerend negatieve antwoord op sollicitaties is voor deze personen bijzonder frustrerend.

1. Hoeveel personen ingeschreven bij het Vlaams Fonds werden de laatste vijf jaar door de provinciale evaluatiecommissie verwezen naar de CAO nr. 26 ?
2. Wat is de opdeling per provincie ?
3. In hoeveel gevallen ging het daarbij om een tegemoetkoming in het loon en de sociale lasten (toepassing CAO nr. 26) of om een terugbetaling van meerkosten van een aanpassing van de arbeidspost ?

4. Is de minister van oordeel dat de hier vermelde stimuli voldoende krachtig zijn om personen met een lichte sociale of fysieke handicap nog enige kansen te bieden op de gewone arbeidsmarkt, gezien ook het fenomeen van "verdringing" op die arbeidsmarkt ?

5. Wat heeft de minister reeds gedaan om de frustraties van deze speciale categorie werkzoekenden weg te werken ?

6. Onderkent de minister het feit dat hier een nieuw welzijnsprobleem rijst ten aanzien van een steeds groeiende groep mensen met een lichte fysieke of sociale handicap die onvoldoende "arbeidsongeschikt" worden geacht voor tewerkstelling in beschutte werkplaatsen, en onvoldoende "arbeidsgeschikt" voor tewerkstelling op de gewone arbeidsmarkt ?

Antwoord

1, 2 en 3 . Het Vlaams Fonds stelde mij volgende gegevens ter beschikking inzake het aantal ingediende zorgvragen CAO 26 en aanpassing arbeidspost, de gunstige beslissing CAO 26 en aanpassing arbeidspost en de opdeling per provincie.

Deze gegevens hebben betrekking op de periode van 1 april 1994 tot 31 oktober 1996. Vóór deze periode werden de betekende beslissingen globaal weergegeven als "beroepsopleidingen en tewerkstelling". De detaillering per zorgvraag werd pas mogelijk van 1 april 1994 ingevolge de informatisering binnen het Vlaams Fonds.

	Periode	Antwerpen			Brabant			Limburg			Oost-Vlaanderen			West-Vlaanderen		
		Z**	G**	O**	Z	G	O	Z	G	O	Z	G	O	Z	G	O
CAO 26	1*	343	168	48	156	76	21	205	106	28	302	136	45	422	71	15
	2*	535	505	57	214	190	36	335	208	87	361	262	112	406	450	170
	3*	472	450	57	227	177	43	289	155	77	307	169	52	349	271	77
Arbeidspost	1*	23	12	1	28	14		19	10	1	47	21	5	62	11	4
	2*	39	35	10	30	33	4	31	23	4	39	37	9	72	72	22
	3*	37	32	1	25	20	2	24	19	5	27	20	2	43	53	7

* 1 : 01/04/1994 tot 31/12/1994
 2 : 01/01/1995 tot 31/12/1995
 3 : 01/01/1996 tot 31/10/1996

** Z : ingediende zorgvragen
 G : gunstig beoordeeld
 O : ongunstig beoordeeld

4. Het huidige aanbod inzake opleiding en tewerkstelling omvat momenteel volgende mogelijkheden.

- Advies door centra of diensten voor gespecialiseerde voorlichting bij beroepskeuze.
- Begeleiding door Centra voor Beroepsopleiding of Omscholing van Personen met een Handicap. Eind 1995 waren er 254 personen met een handicap in opleiding in een centrum.
- Bedrijfsopleidingen waarbij de werkgever de verantwoordelijkheid draagt voor de opleiding en het Vlaams Fonds instaat voor loon en verplaatsingskosten. Eind 1995 volgden 74 personen een bedrijfsopleiding.
- Tussenkost in loon in uitvoering van CAO 26.
In uitvoering van deze CAO betaalt het Vlaams Fonds aan private werkgevers die personen met een handicap tewerkstellen een gedeelte van loon en sociale lasten terug in verhouding tot en ter compensatie van het verminderde rendement ten gevolge van hun beperkingen.
Het percentage van tussenkost door het Vlaams Fonds bedraagt maximaal 50 % in loon en sociale lasten. Eind 1995 waren er 2.408 overeenkomsten lopende.
- Aanpassing arbeidspost.
- Tegemoetkoming in de kosten van arbeidsgereedschap en -kleding.
- Tewerkstelling bij de overheid.
- Tewerkstelling in beschutte werkplaatsen : in totaal zijn er per 1 december 1996 69 erkende beschutte werkplaatsen waarvoor het Vlaams Fonds ongeveer 11.500 arbeidsplaatsen (in voltijdse equivalenten) subsidieert.

De personen met een handicap behoren tot de risicogroepen inzake werkgelegenheid wegens hun verhoogde kans op uitstoting uit of ongeschiktheid op de arbeidsmarkt. De algemene werkgelegenheidssituatie bepaalt in sterke mate de arbeidssituatie van deze personen. We stellen vast dat bij economische recessie die risicogroepen het zwaarst worden getroffen. De meeste gehandicapten waarvoor het Fonds tussenkost inzake opleiding en tewerkstelling zijn boven-

dien laaggekwalificeerd en dus dubbel kwetsbaar.

Het Vlaams Fonds zal dan ook maatregelen blijven nemen om het huidige tewerkstellingsniveau van personen met een handicap te laten stijgen of minstens te handhaven.

Volgende opties liggen nu voor.

- Het ontwikkelen van een individueel arbeidstrajectopvolgsysteem (ATB) : het permanent opvolgen van het arbeidstraject van de gehandicapte om optimale tewerkstelling te kunnen verwezenlijken.
 - Centra voor beroepsoriëntering en -opleiding via netwerken laten participeren aan en aansluiten bij het aldus ontwikkelde cliëntvolgsysteem.
 - De Centra voor Beroepsopleiding responsabiliseren door het bestaande opleidingsaanbod om te buigen tot "on-the-job-training" en door kansen op werk te creëren volgens de capaciteiten van de persoon. Dit zou moeten resulteren in beter afgestemde opleidingen voor meer personen met een handicap met meer kans op effectieve tewerkstelling.
5. Een kwaliteitsvolle opleiding op maat van het individu is de belangrijkste troef voor werkzoekende gehandicapten. Door opleidingen meer arbeidsgericht te organiseren en maximaal te enten op de werkvloer zelf verhoogt men de kansen op tewerkstelling na de opleiding. Maar ook na de opleiding is een verdere opvolging voor veel personen noodzakelijk. Daarom besliste de Vlaamse regering op 19 september 1996, bij wijze van experiment, een methodiek in te voeren van de arbeidstrajectbegeleiding voor personen met een handicap. Momenteel gaat het Vlaams Fonds over tot erkenning van de regionale ATB-diensten en het experiment gaat definitief van start op 1 januari 1997.

Door het opzetten van deze diensten wordt er werk gemaakt van een grotere samenwerking tussen de reguliere diensten (bijvoorbeeld de subregionale tewerkstellingscomités) en de specifieke categoriale diensten (bijvoorbeeld de gespecialiseerde beroepsopleidingscentra). Dit principe van "inclusief tewerkstellingsbeleid" veronderstelt een functioneel samenwerkingsakkoord tussen het Vlaams Fonds en de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroeps-

opleiding, een akkoord dat zo goed als afgesloten is en dat nu nog een verdere concretisering behoeft.

Wat verder noodzakelijk blijft, is een doorgedreven sensibilisering van werkgevers (zowel openbaar als privé) en het optimaal inzetten van rendementscompenserende tussenkomsten. Ik heb aan het Vlaams Fonds gevraagd om extra inspanningen te doen om dit geheel aan maatregelen nog duidelijker te promoten. Maar ook op dit vlak kunnen de reguliere instanties, zoals de verbonden van ondernemingen, nog meer worden ingeschakeld.

6. In het besluit van de Vlaamse regering van 6 december 1995 werd volgende toevoeging gedaan aan artikel 2 van het ministerieel besluit van 23 maart 1970 tot vaststelling van de voorwaarden waaronder het Rijksfonds voor Reclasher van Mindervaliden een tegemoetkoming verleent in het loon en de sociale lasten die door beschermde werkplaatsen worden gedragen :

"de personen met een handicap die krachtens een individueel integratieprotocol in aanmerking komen voor een tegemoetkoming om hun tewerkstelling onder gewone arbeidsvoorwaarden te bevorderen (CAO 26) kunnen door een beschutte werkplaats als gehandicapte werknemers worden tewerkgesteld.

Deze tewerkstelling kan maximaal voor een aaneengesloten periode van 1 jaar, tenzij de persoon met een handicap bij zijn aanwerving minstens 5 jaar werkzoekende is.

Er wordt wel een maximaal contingent van 10 % van de populatie aan gehandicapte werknemers in acht genomen".

Dit is een tussenoplossing voor de groep personen waarnaar in de vraag wordt verwezen.

Anderzijds moet men erover blijven waken dat de personen die de Vlaamse volksvertegenwoordiger omschrijft als "mensen met een lichte fysieke of sociale handicap" voldoende aan bod komen in het regulier circuit. Ik wil er overigens de aandacht op vestigen dat "personen met een sociale handicap" (hoe men dit ook omschrijft) niet als dusdanig door het Vlaams Fonds worden gedefinieerd en zeker niet automatisch tot haar doelgroep behoren.

In het kader van de arbeidstrajectbegeleiding zal het traject van de persoon met een handicap kunnen worden bijgestuurd, zodat men meer tot tewerkstelling op maat moet komen en de hier-

boven vermelde maatregel passend wordt aangevuld.

**Vraag nr. 60
van 4 november 1996
van mevrouw PATRICIA CEYSENS**

Bijzondere jeugdzorg – Subsidies en bestaansminimum

De erkenningsvoorwaarden en subsidiënormen voor de voorzieningen van de bijzondere jeugdzorg worden geregeld via de gecoördineerde decreten van 4 april 1990 inzake bijzondere jeugdbijstand. Dit decreet voorziet in een aantal maatregelen ten aanzien van minderjarigen, doch het wordt doorkruist door de wet op de verlaging van de meerderjarigheid die van kracht werd op 1 mei 1990.

Deze laatste heeft tot gevolg dat de subsidieregeling van de voorzieningen doorloopt tot de leeftijd van 21 jaar, terwijl het recht op een bestaansminimum geopend wordt vanaf 18 jaar.

In een omzendbrief van 19 januari 1991 wordt benadrukt dat jongeren hun rechten op een bestaansminimum dienen uit te putten vooraleer een beroep te doen op de subsidieregeling. Zowel de omzendbrief als de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op het bestaansminimum huldigen het beginsel van het subsidiair recht, wat uiteraard tot interpretatieproblemen leidt.

Als gevolg van deze tegenstrijdigheden komen zowel OCMW's als arbeidsrechtbanken en -hoven tot verschillende standpunten.

Een bijkomend probleem dat voortvloeit uit het verschil in wetgeving is dat, ofschoon jongeren een bestaansminimum toegekend krijgen, de Vlaamse Gemeenschap vanuit haar wetgeving verder twee derde van de kinderbijslag als tegemoetkoming in de kosten blijft vorderen.

1. Moet het Vlaams decreet op de bijzondere jeugdzorg niet aangepast worden aan de burgerlijke meerderjarigheid die sinds 1 mei 1995 op 18 jaar is gebracht ? Zijn er terzake initiatieven genomen ?
2. Indien men niet overgaat tot een aanpassing van het Vlaams decreet op de bijzondere jeugdzorg, welke wetgeving heeft dan prioriteit op de andere ? Moet de jongere eerst zijn recht op het bestaansminimum uitputten of valt hij bij voorkeur onder de subsidieregeling van het Vlaams decreet ? Hoe zal de minister de bijdrageplicht formuleren voor jongeren die een bestaansminimum ontvangen ?

Antwoord

De bijzondere jeugdbijstand is een hulp- en bijstandsregeling die principieel is gericht op minderjarigen en hun gezinnen. Indien zij vóór het bereiken van hun meerderjarigheid hulp of bijstand ontvangen in de bijzondere jeugdbijstand, kunnen jongeren na het bereiken van hun meerderjarigheid onder bepaalde voorwaarden en voor beperkte termijnen verder worden geholpen in de bijzondere jeugdbijstand. Dit is de zogenaamde "voortgezette hulpverlening".

De "voortgezette hulpverlening" wordt (verder) gesubsidieerd door het Fonds Bijzondere Jeugdbijstand.

Dit gebeurt echter niet algemeen onvoorwaardelijk. Meerderjarigen die hulpverlening ontvangen in het kader van een begeleid zelfstandig wonen, dienen voorzover ze zelf niet over voldoende middelen beschikken eerst hun recht op een bestaansminimum uit te putten. De subsidiëring door het Fonds Bijzondere Jeugdbijstand is met andere woorden subsidiair, namelijk bedoeld voor jongeren die geen recht kunnen laten gelden op het verkrijgen van een bestaansminimum.

Het beginsel van de subsidiariteit wordt echter zowel aangehaald in de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op het bestaansminimum, als in het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 1994 inzake de erkenningsvoorwaarden en de subsidiënormen voor de voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand (artikel 39) en in de omzendbrieven van 15 januari 1991, 19 januari 1991 en 31 januari 1995.

In de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op het bestaansminimum wordt vermeld in artikel 1: "... geen toereikende bestaansmiddelen". Aangezien alle Belgen gelijk zijn voor de wet, moeten alle meerderjarige jongeren die niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken, zonder onderscheid terecht kunnen bij het OCMW.

Het behoort tot de wettelijke verplichtingen van het OCMW om het bestaansminimum toe te kennen wanneer de aanvrager aan de voorwaarden voldoet. De toelage van het Fonds Bijzondere Jeugdbijstand voor meerderjarigen in de voortgezette hulpverlening "begeleid zelfstandig wonen" wordt subsidiair verleend, namelijk indien het OCMW weigert om het bestaansminimum toe te kennen. De steunverplichting van het OCMW primeert dus in dit geval op de steunverlening door het Fonds Bijzondere Jeugdbijstand.

De verblijfssubsidies voor meerderjarigen in de voortgezette hulpverlening "begeleid zelfstandig wonen", worden door het Fonds Bijzondere Jeugdbijstand ten laste genomen voor de gevallen die uitgesloten zijn van het recht op het bestaansminimum, bijvoorbeeld niet EU-burgers of krachtens een beslissing van de arbeidsrechtbank.

Wat de decreten inzake de bijzondere jeugdbijstand gecoördineerd op 4 april 1990 betreft, wordt wel vermeld dat er hulp en bijstand kan worden georganiseerd, maar er wordt niets gezegd over het ten laste nemen van de kosten. Dit doet in de eerste plaats veronderstellen dat de kosten ten laste genomen worden door het Fonds Bijzondere Jeugdbijstand.

Dit is ook zo voor jongeren die een van de volgende hulpverleningsmogelijkheden krijgen: kamertraining, residentieel verblijf in een voorziening of verblijf in een pleeggezin. Jongeren die onder begeleiding zelfstandig wonen, dienen zelf in te staan voor hun levensonderhoud. In feite zou dit decretaal moeten worden vastgesteld.

Uit de uitvoeringsbesluiten en de omzendbrieven kan men wel het principe van de subsidiariteit afleiden.

Wat de afhouding van de kinderbijslag betreft, kan het volgende worden gesteld.

1. Er wordt twee derde van de kinderbijslag afgehouden enkel bij de voortgezette hulpverlening kamertraining, verblijf in een residentiële voorziening en verblijf in pleeggezin
2. Voor meerderjarige jongeren in begeleid zelfstandig wonen, wordt geen twee derde van de kinderbijslag afgehouden. Deze jongeren kunnen zelf aanspraak maken op hun eigen kinderbijslag. Indien blijkt dat zij de kinderbijslag zelf ontvangen, zal het OCMW met dit bedrag rekening houden bij de toekenning van het bestaansminimum. Weigert het OCMW het bestaansminimum toe te kennen, dan houdt de bijzondere jeugdbijstand rekening met dit bedrag bij de toekenning van de verblijfssubsidies.
3. Voor minderjarigen in begeleid zelfstandig wonen (17-jarigen) komt twee derde van de kinderbijslag toe aan het Fonds Bijzondere Jeugdbijstand net als bij een gewone plaatsing. Deze categorie van jongeren ontvangt ook een verblijfssubsidie van 719 frank per dag.

Wat het betalen van ouderbijdragen of bijdragen van de minderjarigen betreft, kan worden verwezen naar het besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 houdende vaststelling van de regels betreffende de bijdrage in de onderhouds-, opvoedings- en behandelingskosten van de jongeren en de bestemming van het loon toegekend aan de minderjarigen.

De verwijzende instantie zal bij het vaststellen van de bijdragen steeds rekening houden met de individuele situatie van de jongere en de ouders. Zolang er een maatregel is van een verwijzende instantie waaraan kosten zijn verbonden voor het Fonds Bijzondere Jeugdbijstand, zal de vastgestelde bijdrage worden gevorderd bij de ouders.

Een jongere in begeleid zelfstandig wonen, wordt door de verwijzende instantie vrijgesteld van de betaling van onderhoudsbijdragen. Zijn eigen inkomen, het bestaansminimum of de kinderbijslag, heeft hij/zij zelf nodig om te voorzien in zijn/haar levensonderhoud.

**Vraag nr. 63
van 6 november 1996
van de heer LEO GOOVAERTS**

Brussel – Beleid

In het Advies- en Overlegcomité voor Brussel en Vlaams-Brabant van het Vlaams Parlement stelde de minister op 15 oktober jongstleden, in het kader van de bespreking van het ontwerpdecreet over de oprichting van de VZW Vlaamse Rand voor de ondersteuning van het Nederlandstalige karakter van de Vlaamse rand rond Brussel, dat er vanuit Vlaanderen reeds heel wat inspanningen zijn gedaan voor Brussel. De Brusselse Vlamingen zouden volgens hem positief gediscrimineerd worden.

In opdracht van de minister zou door zijn kabinet een lijst zijn opgesteld van de inspanningen die terzake werden en worden geleverd.

1. Kan de minister mij het overzicht bezorgen van de inspanningen die vanuit Vlaanderen voor Brussel werden geleverd ?
2. Kan de minister medelen op welke manier de Brusselse Vlamingen positief gediscrimineerd worden ?

Antwoord

1. Inspanningen vanuit Vlaanderen

In het Vlaams departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur leveren de administraties die onder mijn bevoegdheid vallen, met name de administraties Gezin en Maatschappelijk Welzijn en Cultuur, de volgende inspanningen voor Brussel.

WELZIJN

Volgens schaal van werking worden volgende instellingen ondersteund.

Koepelwerking

Die bestrijkt heel Vlaanderen, Brussel inbegrepen.

- Viboso, Vlaams Centrum ter Bevordering en Ondersteuning van het Maatschappelijk Opbouwwerk
- VCIM, Vlaams Centrum voor de Integratie van Migranten
- OCIV, Overlegcentrum Integratie van Vluchtelingen
- ICCM, Intercultureel Centrum voor Migranten
- Steunpunt Begeleiders Uitgeprocedeerden

Niveau Hoofdstedelijk Gewest

- RICO Brussel, Regionale Instelling voor Samenlevingsopbouw
- RIC Foyer, regionaal integratiecentrum
- Regionaal secretariaat van het VOW, het Vlaams Overleg Woonwagenwerk

Lokaal

- a) Maatschappelijk opbouwwerk
 - Buurtwerk Molenbeek-centrum
 - Opbouwwerk De Brug
- b) Integratiecentra
 - Buurtwerk Noordwijk, lokaal integratiecentrum voor migranten
 - Lokaal integratiecentrum voor migranten Samenleven (in de "Zennewijk")
 - Lokaal integratiecentrum voor migranten Schaarbeek
 - Lokaal integratiecentrum voor migranten Dar Al Amal

Volgens sector worden volgende instellingen ondersteund.

a) Maatschappelijk opbouwwerk

- RISO Brussel
- Buurtwerk Molenbeek-centrum
- Opbouwwerk De Brug

b) Migranten

- VCIM, Vlaams Centrum voor de Integratie van Migranten
- ICCM, Intercultureel Centrum voor Migranten
- RIC Foyer, regionaal integratiecentrum
- Lokaal integratiecentrum voor migranten Noordwijk
- Lokaal integratiecentrum voor migranten Samenleven
- Lokaal integratiecentrum voor migranten Schaarbeek
- Lokaal integratiecentrum voor migranten Dar Al Amal
- Daarnaast komen elk jaar ook Brusselse werkingen en organisaties in aanmerking voor een niet-gereguleerde subsidie, gericht op integratie.

c) Vluchtelingen

- OCIV, Overlegcentrum Integratie van Vluchtelingen
- Steunpunt Begeleiders Uitgeprocedeerden

d) Woonwagenebewoners

- Regionaal secretariaat van het VOW, het Vlaams Overleg Woonwagenebewoners

Bejaarden – Intra-murale zorg

In het Brussels Hoofdstedelijk Gewest heeft de Vlaamse Gemeenschap één voorafgaande vergunning verleend voor 44 woonegelegenheden in een rusthuis in Neder-Over-Heembeek. In Brussel wordt gezins- en bejaardenhulp aangeboden door diensten die ook in Vlaams-Brabant of in gans Vlaanderen werkzaam zijn. Het betreft in totaal een 115.000 uren op jaarbasis. Vanaf 1996 is het potentieel van de uren specifiek voor Brussel verhoogd door 12 functies of 18.468 uren voor hulpverlening in Brussel en de Rand. De Vlaamse Gemeenschap subsidieert tevens 5 dienstencentra.

Familiehulp en Solidariteit organiseren in Brussel regelmatig opleidingen voor gezins- en bejaardenhulpsters.

De erkende Brusselse dienstencentra ontvangen conform het besluit van de Vlaamse regering dd. 10 juli 1985 een jaarlijkse werkingstoeleage. Deze subsidie bedraagt reeds enkele jaren maximum 500.000 frank. De volgende dienstencentra ontvingen subsidies voor het werkingsjaar 1994 (begroting 1995).

Beheersinstantie	Dienstencentrum
VZW Buurtwerk Noordwijk Laanbrugstraat 35 1210 Brussel	Noordwijk
VZW Gemeenschapscentrum De Vaartkapoen Schoolstraat 76 1080 Brussel	De Vaartkapoen
VZW Derde Leeftijd Begijnhof Marcqstraat 25 1000 Brussel	Begijnhofwijk
VZW Seniorencentrum opbouwwerk De Kat Karmelietenstraat 146 1180 Brussel	De Kat

Jaarlijks doet de Vlaamse Gemeenschapscommissie ook een aanvraag tot subsidiëring van de aankoop van personenalarmt toestellen die ter beschikking worden gesteld van zelfstandig wonende ouderen. In totaal werden in de periode van 1987 tot 1995 reeds 119 toestellen gesubsidieerd.

Gehandicaptenzorg

Gesteund worden :

- VZW Zonnebloem – Brussel, beschutte werkplaats
- De Ark, Brussel, internaat voor 12 kinderen, licht en matig mentaal gehandicapten met karakterstoornissen, dagverblijf voor 12 volwassenen en tehuis niet-werkenden voor 8 volwassenen
- De Lork, Sint-Gillis, tehuis niet-werkenden voor 20 personen
- Koninklijk Instituut voor Doven en Blinden, Sint-Lambrechts-Woluwe, 75 internen en 65 semi-internaat

Gepland of in onderhandeling :

- Ganshoren, De Poel (Scheepdaal), tehuis niet-werkenden 60 personen + dagcentrum voor 30 personen
- Brussel, Opaal, plannen voor tehuis niet-werkenden 15 personen
- Provinciaal Instituut voor Gehoor- en Gezichtsgestoorden, 70 semi- en 10 volledig internaat (wordt sinds de splitsing van de provincie Brabant gesubsidieerd door de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie)

Gezinszorg

Van de 6 erkende centra voor integrale gezinszorg is er één erkend in Brussel voor een capaciteit van 30 eenheden, waarvan 20 residentieel, 6 semi-residentieel en 4 ambulante. Hier worden gezinnen of gezinsleden opgevangen om verdere desintegratie van het gezin te voorkomen.

Deze centra worden gefinancierd volgens een enveloppesysteem.

De uitvoeringsbesluiten van het strategisch plan over kinderopvang zijn in de maak. Er zal over gewaakt moeten worden dat inzake de bezettingsnormen rekening wordt gehouden met de Brusselse situatie.

Bijzondere Jeugdbijstand

Er zijn twee aparte comités voor Brussel en Halle-Vilvoorde, maar hun sociale diensten zijn gepoold, evenals hun bemiddelingscommissie.

Vanuit de bijzondere jeugdbijstand is in de regio Brussel een gedifferentieerd voorzieningennetwerk uitgebouwd. Alle erkenningscategoriën zijn vertegenwoordigd.

In de regio Brussel werden, in een termijn van ongeveer vijf jaar, achtereenvolgens twee dagcentra begeleid zelfstandig wonen en Thuiszorg, een onthaal-, oriëntatie- en observatiecentrum en een residentiële voorziening erkend en gesubsidieerd. De kinderdienst van Teledienst, een private gezinsplaatsingsdienst, ontving als vernieuwend project 3.000.000 frank met het oog op kortdurende opvang van kansarme kinderen.

Voor 1996 werd ook de vzw BAS – in oktober 1995 opgestart als begeleidingsdienst voor alternatieve sancties – als afzonderlijk project betoelaagd vanuit het Fonds Bijzondere Jeugdbijstand met een bedrag van 1.400.000 frank.

Daarnaast worden ook subsidies verleend aan ondersteunende structuren zoals het Overleg Kinder- en Jongerentelefoon en aan Vlastrov, een ondersteunende koepel voor het straathoekwerk.

ALGEMEEN WELZIJNSWERK BRUSSEL

In Brussel zijn de volgende 9 centra erkend en gesubsidieerd :

Sint-Michielsbond, Arundo, De Hallen, Groot Eiland (erkend 23 december 1995), Leger des Heils, De Loper, Sjerp, Welkom, CLG van BGJG.

CULTUUR

Sociaal-cultureel Werk

De 22 gemeenschapscentra vervullen voor de Vlaamse Gemeenschap in Brussel een belangrijke rol als eerstelijnscentra, niet alleen op het vlak van cultuur en vrijetijdsbesteding, maar ook op sociaal vlak.

De Vlaamse Gemeenschap heeft in Brussel (19) acht centra erkend.

In het Brussels Gewest bestaat er in 7 gemeenten een erkende gemeentelijke bibliotheek :

Anderlecht, Brussel-stad (Laken en Nederover-Heembeek), Etterbeek, Jette, Schaarbeek, Sint-Pieters-Woluwe en Watermaal-Bosvoorde. Daarnaast is er nog de hoofdstedelijke bibliotheek die door de VGC werd opgericht en over filialen beschikt in Sint-Gillis en Vorst. In Evere is een erkenning mogelijk. In de overblijvende 9 Brusselse gemeenten werd tot dusver geen initiatief genomen, en het ziet er ook niet naar uit dat dit spoedig zal gebeuren.

Ook andere organisaties met een specifieke werking voor Brussel worden gesubsidieerd, zoals het Contact- en Cultuurcentrum, het Centrum voor Amateurkunsten (Anderlecht) en de activiteiten van de plaatselijke afdelingen van de landelijke verenigingen en instellingen voor Volksontwikkeling.

Jeugdwerk

Volgende jeugdverenigingen worden gesubsidieerd voor de door hen georganiseerde cursussen in het kader van de wetgeving op de deeltijdse leerplicht (1995) :

Vormingscentrum Foyer 16.849.458 fr.
Djophuis 3.561.870 fr.

De jeugdherberg Bruegel wordt gesubsidieerd als jeugdverblijfcentrum ten bedrage van 271.137 fr. (1996).

De museumateliers georganiseerd door de Vrienden van de Educatieve Dienst van de Koninklijke Musea voor Kunst en Geschiedenis worden gesubsidieerd als regionaal jeugdwerk voor een bedrag van 233.766 fr. (1995).

Kunst

Op de begroting 1997 is 69 miljoen voor de renovatie van de KVS (Koninklijke Vlaamse Schouwburg) ingeschreven.

Het enige Vlaamse museum in Brussel is het Archief en Museum van het Vlaams Leven te Brussel, dat afhangt van de VGC.

Door de afdeling Muziek, Letteren en Podiumkunsten worden zowel op het vlak van de muziek als van de podiumkunsten een ganse rits Vlaamse instellingen gesubsidieerd, voor vrij aanzienlijke bedragen. Hieronder een overzicht.

Subsidies ter bevordering van het muziekgebeuren (basisallocatie 33.11)

- Filharmonische Vereniging van Brussel en Vereniging voor Volksconcerten, voor Vlaamse inbreng in de concerten van 1996 2.000.000 fr.
- Musiques Pr sentes, voor Vlaamse inbreng in Ars Musica 1996, festival van hedendaagse muziek, van 2 tot 24/3/96 900.000 fr.
- Concertvereniging van het Koninklijk Muziekconservatorium Brussel, als werkingstoelage voor 1996 875.000 fr.
- Jeugd en Muziek Brussel, voor projecten inzake hedendaagse muziek in 1996 300.000 fr.
- Orgelkring Brussel, voor Internationale Orgelweek, van 20 tot 27/10/96 120.000 fr.
- Festival van Vlaanderen-afdeling Brussel/Internationaal 10.000.000 fr.

Werkingssubsidies aan vaste orkesten en ensembles

- Currende 1.500.000 fr.
- Ictus 2.550.000 fr.
- Blindman 1.500.000 fr.
- Q-O2 500.000 fr.

Subsidies aan diverse Brusselse Podia (b.a. 33.49)

De permanente en intensieve werking van deze centra in de hoofdstedelijke context krijgt een specifieke behandeling en ondersteuning. Op deze podia krijgt de Vlaamse culturele aanwezigheid in de grootstad Brussel concreet gestalte.

Verenigingen	Subsidie '96 (fr.)
Paleis VZW	11.835.065 fr.
Ancienne Belgique VZW	23.670.130 fr.
Bronks VZW	9.306.205 fr.
Lunatheater VZW	6.170.420 fr.
Beursschouwburg VZW	19.118.180 fr.

Teksttheater (b.a. 33.34) en Projecten Teksttheater (b.a. 33.35)

Organisaties voor Nederlandstalige Dramatische Kunst, zijnde alle activiteiten op het vlak van teksttheater, kinder- en jeugdtheater, figurtheater.

Verenigingen	Subsidie '96
Koninklijke Vlaamse Schouwburg	57.002.862 fr.
Needcompany VZW	12.477.000 fr.
Alibi Collectief VZW	6.265.996 fr.
De Parade VZW	6.265.996 fr.
VZW Laagland (project)	1.000.000 fr.

Dans (b.a. 33.23) en Projecten Dans (b.a. 33.24)

Organisaties voor dans en bewegingstheater.

Verenigingen	Subsidie '96
Rosas VZW	26.765.000 fr.
Ultima Vez VZW	17.170.000 fr.
Aquilon VZW (project)	2.100.000 fr.
Un oeuf is un oeuf VZW (project)	600.000 fr.
Stinkzwamexperimenten VZW (project)	800.000 fr.
Damaged Goods	3.800.000 fr.

Muziektheater (b.a. 33.33)

Organisaties voor muziektheater die betrekking hebben op opera, operette en musical, met uitzondering van de VZW Vlaamse Operastichting en Koninklijk Ballet van Vlaanderen.

Vereniging	Subsidie '96
Walpurgis VZW	6.070.000 fr.

Kunstencentra (b.a. 33.28)

Structurele werking van organisaties met een multidisciplinair karakter met de nadruk op podiumkunsten. Daarin worden de ontwikkelingen in de hedendaagse kunstproductie gevolgd op een receptieve wijze, zijnde het uitnodigen en presenteren van voorstellingen uit binnen- en buitenland, en op een productieve wijze.

Verenigingen	Subsidie '96
Kaaithater VZW	31.290.000 fr.

Verwerving van een ruimte voor de Brusselse podiumkunsten (b.a. 12.34)

Voor de verwerving van de nog verder te outillieren ruimte Lunatheater werd gewerkt met een erfpachtcontract dat loopt over 30 jaar. De exploitatie van het gerenoveerde speelveld van de ruimte Lunatheater is toevertrouwd aan de VZW Lunatheater. De programmering in de theaterzaal werd tot dusver ingevuld door Kaaithater en Ancienne Belgique. De kantoorverdiepingen van het Lunagebouw bieden onder meer onderdak aan het Vlaams Theaterinstituut (VTI), de Federatie van Erkende Culturele Centra (FeVeCC), de Vlaamse Directies voor Podiumkunsten (VDP), met als effect de ontwikkeling van één groot theatercentrum.

Subsidie '96 : 44.200.000 fr.

Infrastructuur (b.a. 71.01)

Via deze basisallocatie wordt geïnvesteerd in de podiuminfrastructuur die eigendom is van de Vlaamse Gemeenschap. In Brussel werd vooral geïnvesteerd in de hedendaagse en hoogperformante spektakelzaal Ancienne Belgique aan de Anspachlaan en in het gerenoveerde brouwerijgebouw aan de O.-L.-Vrouw van Vaakstraat waarin de Kaaithaterstudio's zijn ondergebracht. Deze werken worden uitgevoerd door de afdeling Gebouwen.

Verder zijn er de noodzakelijke instandhoudings- en restauratiewerken aan de neo-Vlaamse renaissance- en late art déco-theaterarchitectuur uit 1886-1946 van de Beursschouwburg. Deze werken worden uitgevoerd door de afdeling Monumenten en Landschappen.

Ancienne Belgique	147 mln. fr. (1996)
Kaaithater	2,2 mln. fr. (1996)
Lunatheater	6,4 mln. fr. (1996)
Beursschouwburg	4 mln. fr. (1996)

Tevens ontvangt de VGC krachtens het decreet van 1 juni 1994 tot regeling van de overdracht van roerende en onroerende goederen van de Vlaamse Gemeenschap aan de Vlaamse Gemeenschapscommissie, van de Vlaamse Gemeenschap gedurende 10 jaar een krediet van in totaal maximaal 450 miljoen frank voor het dekken van de kosten van het eigenaarsonderhoud, verbouwingen en vernieuwbouw verbonden aan de overgedragen onroerende goederen.

De situatie van de musea in Brussel is vrij ingewikkeld. Er zijn namelijk drie categorieën van musea naargelang de institutionele status en de relatie tot de Vlaamse Gemeenschap :

- musea die behoren tot de federale wetenschappelijke en culturele instellingen of tot federale openbare instellingen ;
- eentalige musea die niet van de staat afhangen : de VGC geeft een nominatim-subsidie aan het enige Vlaamse museum in deze categorie : het Archief en Museum van het Vlaams Cultuurleven in Brussel ;
- tweetalige musea die niet van de staat afhangen, ook te definiëren als "biculturele" instellingen of als instellingen waarvan de activiteiten zich richten tot de leden van beide gemeenschappen. Onder deze noemer bevinden zich de meeste Brusselse musea.

2. Positieve discriminatie**WELZIJN***Kind en Gezin*

- relatief sterkere uitbouw van consultatiebureau's (10 i.p.v. 7 en bovendien 9 steunpun-

ten) en preventieve zorgcentra door Kind en Gezin

- kinderdagverblijven : relatief meer in aantal, minder zware bezettingsnormen dan in Vlaanderen
- diensten voor opvanggezinnen moeten minimaal slechts 10 opvanggezinnen bedienen (i.p.v. 15 in Vlaanderen)
- de bijzondere kinderopvang zoals centra voor hulpverlening bij kindermishandeling, gezinsplaatsing, gezinsondersteuning, ... steeg van 1995 naar 1996 met 20 % (van 45 miljoen naar 54 miljoen)

Vlaams Fonds

In 1995 werd opnieuw een Nederlandstalige beschutte werkplaats voor 60 plaatsen geopend (wel ter vervanging van een ter ziele gegane beschutte werkplaats), namelijk BW Kanunnik Triest in Woluwe.

De Vlaamse regering besliste zopas (12/11/96) om in afwachting van een goed samenwerkingsakkoord tussen Vlaanderen, Wallonië én Brussel, de individuele aanvragen om te worden geplaatst en verzorgd buiten Vlaanderen te regelen naar analogie van de regelingen die het Vlaams Fonds treft met buurlanden zoals Nederland.

Migrantensector

24 % van de toelagen voor integratiecentra gaat naar (Vlaams) Brusselse centra
50 % van de toelagen voor taallessen
7 % van de niet-gereguleerde toelagen

Maatschappelijk opbouwwerk

34 % gaat naar Brussel

Gezins- en bejaardenhulp

In Brussel is inderdaad een historisch gegroeide achterstand die aanzienlijk is.

In 1994 werd een eerste positieve correctie doorgevoerd.

In 1996 werd opnieuw een positieve correctie doorgevoerd.

Voorzieningen voor bejaarden

In Brussel ontvangen 5 erkende dienstencentra een werkingstoelage die maximum 500.000

frank per jaar bedraagt, indien zij beantwoorden aan de criteria. In Vlaanderen bedraagt dit bedrag maximum 150.000 frank per jaar voor openbare dienstencentra, maximum 250.000 frank voor dienstencentra met VZW-statuuat.

Bijzondere Jeugdzorg

De totale capaciteit van erkende voorzieningen in Brussel en de Rand steeg aanzienlijk tussen 1994 en 1995 (van 150 naar 200).

Algemeen Welzijnswerk

Aantal gesubsidieerde personeelsleden per 100.000 inwoners	Gemiddeld voor Vlaanderen	Gemiddeld voor Brussel
Ambulante centra	4,52	10,67
Ambulant + residentieel	8,88	17,21

De berekening voor Brussel is gebaseerd op 25 % van de inwoners van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest

CULTUUR

De Vlaamse volksvertegenwoordiger zal uit het voorgaande overzicht zelf al hebben afgeleid dat de subsidiëring op het vlak van de podiumkunsten in Brussel het Vlaams gemiddelde duidelijk overtreft. Ook de toelagen voor de culturele ambassadeurs en voor internationale culturele betrekkingen gaan in een relatief belangrijke mate naar Brusselse gezelschappen. De toelagen voor de Brusselse gemeenschapscentra overtreffen eveneens het Vlaams gemiddelde. Het aandeel voor Brussel in de investeringen voor culturele infrastructuur beliep 54,6 % in 1995 en 52,9 % in 1996.

Vraag nr. 64 van 8 november 1996 van de heer JOHAN DE ROO

Monumentenzorg – Beleid

1. Wat wordt er concreet ondernomen om jongeren meer bij monumentenzorg te betrekken ?

Zijn er bijvoorbeeld gerichte sensibiliseringscampagnes ?

Welk bedrag wordt er uitgetrokken voor jongerenateliers ?

2. Wat is de stand van zaken met betrekking tot de monumenten in de regio Meetjesland : het aantal monumenten, de nog te restaureren monumenten, ... ?
3. Hoe groot is de jaarlijkse subsidie voor monumentenzorg ? Op basis van welke criteria worden subsidies toegekend en wordt het bedrag bepaald ?
4. Wordt er bij de restauratie voldoende rekening gehouden met de historische correctheid van stijl (kenmerken), materialen, technieken, kleuren, ... ?

Antwoord

1. Elk jaar worden meerdere activiteiten ondernomen om jongeren nauwer bij de zorg voor het bouwkundig erfgoed te betrekken. In het kader van de Open Monumentendag werd in 1996 door de Stuurgroep Open Monumentendag Vlaanderen uitdrukkelijk aandacht besteed aan de jongeren. Dit gebeurde onder andere door een campagne, gericht naar alle kunsthumaniora's, waarbij verschillende projecten waardoor jongeren in contact werden gebracht met monumenten, werden ondersteund. Een vergelijkbare campagne zal in 1997 opnieuw worden georganiseerd, maar ditmaal zal deze campagne zich naar alle scholen uit het middelbaar onderwijs richten.

Door de Stichting Vlaams Erfgoed werd recent het "Uitpluishuis" gelanceerd. Dit educatief project in de vorm van een koffer gerealiseerd door Rasa VZW – brengt kinderen uit het lager onderwijs op een speelse wijze aspecten uit de monumentenzorg bij. Verhoudingen, kleur, materialen en vormen zijn hierbij sleutelbegrippen. Met afhaalpunten in alle Vlaamse provincies bewijst deze formule momenteel haar effectiviteit. Daarnaast bereidt de Stichting Vlaams Erfgoed momenteel werkmappen voor om "kindgerichte" bezoeken aan een aantal monumenten mogelijk te maken.

De afdeling Monumenten en Landschappen verzorgde, in samenwerking met de Bond van Grote en Jonge Gezinnen, naar aanleiding van de voorbije Open Monumentendag de uitgave van een kleurboek met begeleidende tekstjes rond monumenten en hun omgeving. Ongeveer 19.000 kleurboeken werden aldus aan kinderen gratis bezorgd.

Ten slotte kan er nog worden gewezen op de werking van "Jeugd en Cultureel Erfgoed", een vereniging die jongeren in contact brengt met het archeologisch onderzoek in Vlaanderen. Jongeren krijgen hierbij de kans om tijdens de vakantieperiode zelf deel te nemen aan archeologische opgravingskampen.

2. In de regio Meetjesland zijn er momenteel 70 beschermde monumenten en 17 beschermde stads- of dorpsgezichten. Er zijn 9 beschermingsdossiers in procedure.

De lijsten van het beschermd cultureel patrimonium kunnen steeds worden aangevraagd bij de Administratie voor Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen.

Met betrekking tot het aantal te restaureren monumenten moet worden opgemerkt dat het restaureren geen automatisch gevolg is of moet zijn van een beschermingsbeleid. Het is enkel het logisch onderhoud dat zowel een wettelijke verplichting is als beleidsmatig wordt gestimuleerd, onder meer door het verlenen van een onderhoudspremie.

Met een degelijk onderhoud wordt betracht om restaureren op zijn minst uit te stellen.

Aangezien enkel de eigenaar van een monument kan beslissen om te restaureren, en dan pas door de administratie kan worden geoordeeld over de inhoudelijke en technische opportuniteit, is hieromtrent geen cijfermateriaal aanwezig.

3. De globale begroting voor monumenten en landschappen bedraagt 1.627.397.295 frank. Daarin zijn de volgende bedragen begrepen voor het verlenen van premies (in miljoen frank) :

– privé-sector	368,8
– openbare sector	415,3
– sector eredienst	685,2
– restauratie Zoo Antwerpen	19,8
– onderhoudspremie privé	23,6
– onderhoudspremie openbaar en eredienst	15,8

De criteria voor de toekenning van premies en de vaststelling van de premiebedragen worden bepaald door :

- het besluit van de Vlaamse regering van 29 september 1994 tot het instellen van een onderhoudspremie voor beschermde monumenten ;

- het besluit van de Vlaamse regering van 5 april 1995 houdende vaststelling van het premiestelsel voor restauratiewerken aan beschermde monumenten.

De premies worden toegekend op basis van een jaarlijks door de administratie opgesteld programma waarbij verschillende criteria in acht worden genomen zoals de chronologie van de aanvragen, de continuïteit van gefaseerde reeds aangevatte restauratieprojecten, de bouwfysische toestand en het cultuurhistorisch belang van de betrokken monumenten.

4. Bij het inhoudelijk toezicht op het restauratiedossier en de uitvoering van restauratiewerken aan beschermde monumenten worden de internationaal erkende criteria gehanteerd die vervat staan in het Charter van Venetië (1964).

**Vraag nr. 65
van 8 november 1996
van de heer MICHEL DOOMST**

Integratiecontracten OCMW-werkloze jongeren – Evaluatie

Een balans van drie jaar integratiecontracten tussen OCMW's en werkloze jongeren leert dat men er in 40 % van de lopende overeenkomsten in slaagt om jongeren tussen 18 en 25 onafhankelijk te maken van OCMW-steun.

Dit gebeurt op verschillende wijzen : door het helpen bij het vinden van een job, bij het afmaken van studies, bij verslavingsproblemen, zelfstandig werken, ...

Het aantal bestaansminimumtrekkers tussen 18 en 25 jaar maakt 25 % uit van het totaal ; in 1989 was dat slechts 12,5 %.

Meer dan de helft van de jongeren heeft nu een integratiecontract.

De gebreken van het systeem zijn : het tekort aan jobs en opleidingskansen, gebrek aan motivering bij de jongeren zelf en onvoldoende tijd of personeel bij het OCMW.

Ook de Europese Commissie heeft gesteld dat een aantal behoeftenterreinen nog braak liggen : persoonlijke dienstverlening in de nabije omgeving, diensten voor het verbeteren van de fysieke levensomstandigheden, cultuur en ontspanning, milieu.

Op basis van de grote ervaring van OCMW's met buurtwerking is deze instantie de meest aangewezen motor om nieuwe segmenten aan te boren :

telemarketing, buurtrenovatie, onderhoud open ruimten, fietsenverhuur, fietskoerierdiensten, buurtwinkels, recyclage.

1. Hoe evalueert de minister drie jaar integratiecontracten ?
2. Komen de boven aangehaalde gebreken in het systeem overeen met zijn vaststellingen terzake ?
3. Welke conclusies werden er tot nu toe getrokken uit de evaluatie ?

Is bijvoorbeeld de rol van het OCMW – veel meer centralisatiepunt dan partner – correct ingeschat ?

Is de onmogelijkheid van partnership met private werkgevers geen hinderpaal gebleken ? Eventueel moet dan maar artikel 60 § 7 van de OCMW-wet worden gewijzigd.

Bleken de financiële middelen voldoende ? Worden ze eventueel verhoogd ?

Antwoord

De geïndividualiseerde projecten voor sociale integratie, of kortweg de integratiecontracten, werden ingevoerd bij wet van 12 januari 1993 houdende een urgentieprogramma voor een meer solidaire samenleving, en uitgewerkt bij koninklijk besluit van 24 maart 1993.

De wettelijke omkadering van deze maatregelen is een federale bevoegdheid. De ondertekening van zo'n contract door de jonge bestaansminimumtrekkers is ingeschreven in de wet op het bestaansminimum, die eveneens behoort tot de federale bevoegdheid.

Wat de tewerkstellingsmogelijkheden betreft en meer bepaald de tewerkstelling bedoeld in artikel 60, §7 van de organieke OCMW-wet : dit artikel staat vermeld in hoofdstuk IV van de OCMW-wet, waarvoor de federale overheid bevoegd gebleven is.

Om deze redenen verwijs ik voor een antwoord naar de heer Jan Peeters, de bevoegde federale staatssecretaris voor Veiligheid, Maatschappelijke Integratie en Leefmilieu.

Uiteraard wordt de praktische toepassing van integratiecontracten wel aan een algemene evaluatie

onderworpen in het kader van de toezichtsbevoegdheid op de werking van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Gegevens over de integratiecontracten zijn dan ook opgenomen in de registratie die jaarlijks van elk Vlaams OCMW wordt gevraagd.

Deze gegevens moeten aantonen in hoeveel gevallen een integratiecontract wordt afgesloten, welke inhoud dit contract heeft in algemene termen (werk, opleiding of psychosociale begeleiding) en de reden van een weigering of stopzetting van een contract. Voor opleiding en tewerkstelling worden nog nadere gegevens gevraagd.

De gegevens voor het jaar 1995 worden momenteel verwerkt en zullen in de nabije toekomst beschikbaar zijn voor een meer diepgaande evaluatie van het systeem. Ik zal de Vlaamse volksvertegenwoordiger in kennis stellen van de resultaten hiervan.

Algemeen kan ik echter nu reeds stellen dat ik het principe van een contract tot sociale integratie van de jonge bestaansminimumtrekkers zeker positief beoordeel, aangezien het uitgaat van een responsabilisering van beide partijen, het openbaar centrum zelf en de betrokken client, en zorgt voor een activerend optreden.

Waar de Vlaamse volksvertegenwoordiger als een gebrek van het systeem het gebrek aan motivatie van de jongere poneert, ben ik van mening dat de verplichte integratiecontracten alleszins tot doel hebben de jongere te wijzen op zijn eigen verantwoordelijkheid en op de kansen die in samenwerking en samenwerking tussen cliënt en OCMW kunnen worden gecreëerd. Dit gebrek is niet inherent aan het systeem, dat precies probeert de jongere tot eigen motivatie te overtuigen.

Het OCMW kan binnen het kader van zijn opdrachten allerlei initiatieven ontwikkelen die opleidingskansen en tewerkstellingskansen bieden of verhogen voor kansarmen of specifiek voor kansarme jongeren. Hiervoor kan het OCMW ook overeenkomsten sluiten en samenwerken met andere instellingen en organisaties. Het voeren van een beleid in de OCMW's terzake behoort in de eerste plaats tot de lokale autonomie en dient zoveel mogelijk te zijn aangepast aan de lokale noden en behoeften.

De middelen van het Sociaal Impulsfonds kunnen ook voor het creëren van opleiding of sociale tewerkstelling worden aangewend. Bij de beleids-overeenkomsten die tussen de Vlaamse regering en de lokale overheden worden gesloten, zal worden gestreefd naar evenwichtige doelstellingen in de verschillende probleemgebieden, rekening houdend met de lokale realiteiten.

Vraag nr. 66
van 14 november 1996
van de heer MICHEL VANDENBUSSCHE

Sociaal Impulsfonds – OCMW Brussel

De methode van het Sociaal Impulsfonds (SIF) staat voor een geïntegreerde aanpak van de stedelijke problematiek. Voor Brussel betekent dat dat de Vlaamse Gemeenschapscommissie initiatieven op het vlak van integrale buurtontwikkeling – d.w.z. initiatieven die een brugfunctie kunnen vervullen naar gewestmateries – zal ondersteunen. Reeds met de goedkeuring van de oprichting van een Vlaams-Brussels Comité voor Tewerkstelling werd een aanzet gegeven voor het beter op elkaar afstemmen van een gemeenschapsbevoegdheid (beroepsopleiding) en een gewestbevoegdheid (tewerkstelling).

Zijn er binnen het SIF initiatieven genomen die de ruimte scheppen om bij te dragen in de kosten van de socio-professionele inschakeling, via artikel 60 § 7 van de OCMW-wet van 8 juli 1976, van bestaansminimumtrekkers in Brussel ?

Zo ja, welke ?

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting.

Antwoord

Het SIF-beleidsplan 1996 van de Vlaamse Gemeenschapscommissie bevat het programma "Dubbelslag", dat wordt uitgevoerd door het OCMW-Brussel, dienst Job-office. Dit betreft de periode vanaf 1 januari 1997 tot en met 30 juni 1997.

Dit programma beoogt de socio-economische (her)inschakeling van bestaansminimumgerechtigden in het kader van artikel 60 § 7 van de OCMW-wetgeving via opleiding en tewerkstelling, in enerzijds de linnendienst van het OCMW (gemiddeld 15) en anderzijds het in 1996 pas opgestarte recyclagebedrijf (gemiddeld 5 tot nu toe).

De visie die achter het recyclagebedrijf schuilgaat, maakt de verbinding tussen het ecologische aspect (recyclage versus afvalberg) enerzijds en het opleidings- en tewerkstellingsaspect anderzijds.

Alles wat met de inrichting van een woning te maken heeft, vormt onderwerp van hergebruik :

meubilair, huishoudtoestellen, kachels, tapijten, ... Deze dingen worden gerecupereerd en hersteld en zullen nadien te koop worden aangeboden aan kansarmen.

Beide projecten worden gedragen door drie belangrijke polen : technische vorming, individuele begeleiding en algemene vorming. Een maatschappelijk werker volgt de begeleiding op.

De verworven werkervaring en technische vaardigheden zijn troeven waarmee later makkelijker toegang tot de arbeidsmarkt wordt gevonden. Afhankelijk van de verwachtingen van de deelnemers wordt dan verder gewerkt naar hetzij voortgezette opleiding, hetzij voortzetting van de tewerkstelling in het reguliere arbeidscircuit.

Het SIF-beleidsplan 1996 voorziet in 950.000 frank, die zullen worden gespendeerd aan begeleidings- en werkingsmiddelen.

ANNE VAN ASBROECK

VLAAMS MINISTER
VAN BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN
EN GELIJKE-KANSENBELEID

Vraag nr. 11
van 28 november 1996
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Stadsvlucht – Stads- en verhuispremies

Zie :
Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting
Vraag nr. 50
van 28 november 1996
van de heer Francis Vermeiren
Blz. 527

Antwoord

Voor de periode van 1/9/96 t/m 31/12/96 werd op de begroting van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (artikels 111/01, 111/12, 500/332-01 en 500/111-08) 2.077.083 fr. uitgetrokken. Voor 1997 is er een bedrag van 5 miljoen. Volledigheidshalve dient vermeld dat men, indien de prognoses zich doorzetten, tot een bedrag van 8,2 miljoen komt.

Vanuit mijn bevoegdheid Brusselse Aangelegenheden zal ik voor 1997 het initiatief nemen om in

samenspraak met de Vlaamse Gemeenschapscommissie complementaire projecten op te zetten waarbij via informatieverstrekking (media, teletekst, info via instellingen, ...) de Vlamingen (in het bijzonder de pendelaars) worden ingelicht over de mogelijkheden en de voordelen van het wonen in Brussel.

Vraag nr. 13
van 4 december 1996
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Vlaams-Nederlands Huis in Brussel – Project

Enige tijd geleden heeft de minister zich sterk gemaakt dat de vestiging van een Vlaams-Nederlands Huis in Brussel tot de mogelijkheden moet behoren (De Standaard 10 april 1996). Volgens haar kan dergelijk initiatief iets toevoegen aan de culturele samenwerking tussen Vlaanderen en Nederland.

1. Zijn er reeds concrete voorstellen om dit concept uit te werken ?

De minister stelde dat de doelstellingen duidelijk moeten worden omschreven. Is dit reeds gebeurd en zo ja, hoe zijn de doelstellingen omschreven ?

2. Een onvermijdelijke tweede voorwaarde is uiteraard de financiering. Zowel Vlaanderen als Nederland dienen het nodige geld ter beschikking te stellen.

Is er op de begroting 1997 een budget ingeschreven voor dit project ?

Heeft de minister reeds contacten gehad met haar Nederlandse collega om dit project te verwezenlijken ? Zo ja, wat zijn de resultaten, ook op financieel vlak ?

Antwoord

Ik heb inderdaad reeds meer dan eens gepleit voor de vestiging van een Vlaams-Nederlands Huis in Brussel, dat een meerwaarde zou kunnen betekenen voor de culturele samenwerking tussen Vlaanderen en Nederland.

Wat het concept van een dergelijk huis betreft, kan ik verwijzen naar een interessante nota die het Algemeen Nederlands Congres van april '96 uitbracht. De nota geeft een goed overzicht van de

uitgangspunten, de motivering om Brussel als vestigingsplaats te kiezen, de doelgroep, de doelstellingen, de structuur en de middelen.

Het ANC is, zoals ik, van oordeel dat het Vlaams-Nederlands Huis geen cultureel centrum zoals De Brakke Grond moet worden, maar veeleer een contact-, informatie- en promotiecentrum.

Wat de realisatie van dit project betreft, moet de Vlaamse volksvertegenwoordiger zich richten tot minister-president Luc Van den Brande die in de Vlaamse regering verantwoordelijk is voor de samenwerking met Nederland.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 45
van 16 oktober 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Boerenkrijg – Herdenking

Uit de persmededeling van de Vlaamse regering van 8 oktober verneem ik dat op voorstel van de minister-president een overkoepelend "Vlaams Comité Keizer Karel 2000" in het leven wordt geroepen, dat belast wordt met de globale coördinatie van projecten en evenementen die door de Vlaamse overheid worden ondersteund in het kader van de herdenking van de 500ste geboortedag van Keizer Karel in het jaar 2000.

Zoals de minister-president ongetwijfeld weet, wordt enige jaren voordien de 200ste verjaardag van de Boerenkrijg herdacht. Ook dit is een belangrijk moment geweest in de geschiedenis van Vlaanderen.

Kan de minister-president mij meedelen of de Vlaamse regering in dat verband een gelijkaardig initiatief heeft genomen of alsnog overweegt ?

Antwoord

Ongetwijfeld is de Boerenkrijg een belangrijk historisch moment geweest in de geschiedenis van Vlaanderen.

Ter gelegenheid van de herdenking van de 200ste verjaardag van de Boerenkrijg enkele jaren geleden werd er vanuit de Vlaamse regering geen coördinerend comité opgericht omdat de noodzaak tot coördinatie zich toen niet voordeed.

In tegenstelling tot de Boerenkrijg moet de herdenking van de 500ste geboortedag van Keizer Karel in het jaar 2000 in een ruimere context worden geplaatst, waarbij niet alleen de steden Gent, waar Keizer Karel geboren is, Mechelen, waar hij opgroeide, en Brussel, waar hij zijn voornaamste bestuursdaden stelde, betrokken zijn, maar heeft dit project tevens een Europese dimensie, vermits Wenen en Madrid als centra van het Habsburgse Rijk deze herdenking ook zullen meevieren.

De vraag naar een overkoepelende coördinatie rijst dan ook vanuit de verschillende "Keizer Karelsteden". Teneinde het Keizer Kareljaar 2000 zowel organisatorisch als promotioneel maximale slaagkansen te geven, is een overkoepelende coördinatie aangewezen.

De Vlaamse regering neemt hierbij haar verantwoordelijkheid op.

Vraag nr. 57
van 6 november 1996
van de heer LEO GOOVAERTS

Actieplan Vlaamse Rand – Personeelsformatie taalinspectie onderwijs

Het Franstalig basisonderwijs in de taalgrensgemeenten is mede opgericht ter bevordering van de integratie van Franstaligen in de Vlaamse Gemeenschap. Deze scholen worden door de Vlaamse Gemeenschap bekostigd.

Ingevolge afspraken die dateren van voor de staatshervorming volgen zij wel de leerplannen van het Franstalig onderwijs en worden ze voor pedagogische aangelegenheden geïnspecteerd door de Franstalige inspectie. De Vlaamse Gemeenschap moet nagaan of deze scholen de wettelijke subsidiëeringsvoorwaarden respecteren en of ze het

gestelde doel, namelijk de integratie van Franstaligen, bereiken.

Daarom werd in het actieplan van de Vlaamse regering voor de Vlaamse rand rond Brussel vooropgesteld de personeelsformatie van de taalinspectie zeer dringend op te vullen. Dit is naar het schijnt tot op heden nog niet gebeurd.

In de schoot van de Vlaamse regering werd ook de oprichting van een cel gepland waar de bevolking terecht kan met klachten over de naleving van de taalwetgeving.

1. Wanneer wordt de personeelsformatie van de taalinspectie opgevuld ?
2. Wat is de stand van zaken met betrekking tot de speciale ombudscol ? Hoeveel klachten heeft deze cel tot op heden reeds ontvangen en wat is de inhoud ervan ?

Antwoord

De politieke opvolging en uitvoering van het actieplan van de Vlaamse regering voor de Vlaamse rand rond Brussel is een zaak van de functioneel bevoegde Vlaamse ministers.

Voor het antwoord op de vraag naar de opvulling van de personeelsformatie van de taalinspectie van het onderwijs, dien ik dan ook te verwijzen naar de heer Luc Van den Bossche, Vlaams minister van Onderwijs, die terzake bevoegd is.

Inzake taalwetgeving vermeldt het actieplan dat bij de diensten van de provincie Vlaams-Brabant een permanente juridische cel de geïnteresseerden zal informeren over de juiste draagwijdte van de taalwetgeving. De permanente juridische cel werd intussen formeel opgericht in de schoot van de provinciale diensten.

Vraag nr. 60 van 8 november 1996 van de heer FRANCIS VERMEIREN

Luchtvaartsector – Federale en Vlaamse steun

Hoewel de vliegtuigindustrie voornamelijk gesitueerd is in het Waals en het Brussels Gewest, blijkt uit statistische gegevens dat de omzet en de werkgelegenheid in de Vlaamse luchtvaartindustrie zeker niet te verwaarlozen is.

In Vlaanderen zijn een aantal toeleveringsbedrijven actief die gespecialiseerd zijn in hoogwaardige technologische instrumenten, waardoor zij, in weerwil van onze hoge loon- en sociale lasten, toch concurrentieel blijven op wereldvlak. Het is essentieel dat deze luchtvaartactiviteit in Vlaanderen behouden blijft.

Om de deelname van de Belgische industrie in het Airbus-programma te verzekeren, zou de federale regering in de komende vier jaar ruim twee miljard steun toekennen aan de luchtvaartsector, waarvan een derde naar Vlaamse bedrijven zou gaan.

1. Wordt de Vlaamse regering betrokken bij het aanwijzen van de bedrijven waarnaar de steun zal gaan ? Hoe wordt de keuze bepaald van de bedrijven uit de luchtvaartsector die steun zullen krijgen voor wetenschappelijk onderzoek ?

Welke bedrijven komen in aanmerking voor die steun en op grond van welke criteria wordt die hun toegekend ?

2. Krijgen genoemde bedrijven, naast de federale subsidies, ook steun van de Vlaamse regering ?

Antwoord

Wat het Vlaams Gewest betreft, wens ik vooraf op te merken dat de luchtvaartsector zoals andere sectoren principieel in aanmerking komt voor de Vlaamse steunmogelijkheden zoals inzake wetenschappelijk en technologisch onderzoek, expansiesteun, exportsteun, enzovoort. Bedrijven die in die sector actief zijn, kunnen dus hiertoe aanvragen indienen.

Ik vestig de aandacht van de Vlaamse volksvertegenwoordiger in het bijzonder op de beslissing van de Vlaamse regering van 24 juli 1996 tot erkenning van respectievelijk de VZW Vlaamse Luchtvaartindustrieën en de VZW Vlaamse Ruimtevaartindustrieën. Conform de principes van het clusterbeleid zijn deze verenigingen opgericht op initiatief van het bedrijfsleven zelf, en de erkenning door de Vlaamse regering moet er mede toe bijdragen dat alle Vlaamse ondernemingen met een potentieel in deze sector er door onderlinge samenwerking in slagen hun economische mogelijkheden te versterken.

De industriële activiteiten, het wetenschappelijk onderzoek en de technologische ontwikkeling in de luchtvaartsector, zoals ook in de ruimtevaartsector, komen veelal tot stand in internationaal gestructu-

reerde bedrijven zoals Airbus Industries, in internationale organisaties zoals het Europees Ruimtevaart Agentschap, of op basis van internationale politieke samenwerking. Gelet op de omvang van het noodzakelijke investeringskapitaal, inherent aan de lucht- en ruimtevaartsector, ligt het internationale karakter van de samenwerking voor de hand, zeker voor relatief kleine Europese partners.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat, voor de luchtvaartsector, de federale overheid zich beroept op artikel 6bis, §3 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen om een rol te spelen in de ondersteuning van de luchtvaartsector. Op basis van dit artikel kan de federale overheid initiatieven nemen, structuren opzetten en in financiële middelen voorzien voor het wetenschappelijk onderzoek in de aangelegenheden die tot de bevoegdheid van de gemeenschappen of de gewesten behoren, en dat of wel het voorwerp uitmaakt van internationale overeenkomsten ofwel betrekking heeft op acties of programma's die de belangen van een gemeenschap of een gewest overschrijden.

Huidige steun aan de luchtvaartsector in het kader van Airbus

Hoewel het industrieel beleid een gewestelijke bevoegdheid is, vindt de federale overheid in het genoemde artikel dus een grond om zich met het industrieel beleid in te laten. Zonder in te gaan op de vraag of deze bevoegdheidsverdeling opportuun is, stel ik vast dat ze in het verleden de basis is geweest voor een gemengde federale/regionale steun aan de bedrijven in de luchtvaartsector, meer bepaald in het kader van de Airbus-programma's.

Bedrijven in België nemen sedert 1979 deel aan het Airbus-programma. De totaliteit van deze deelname loopt op tot hoogstens circa 2 % van de totale Airbus-omzet. Slechts een zeer beperkt aantal bedrijven kreeg van Airbus de kans om mee te werken. Hierbij mag niet uit het oog worden verloren dat Airbus een initiatief is van voornamelijk de Duitse, Franse, Italiaanse en Britse luchtvaartindustrie, die traditioneel zeer sterk ontwikkeld zijn. Het spreekt vanzelf dat deze landen de hoofdmoot uitmaken van het Airbus-programma, en dat andere landen een veeleer bescheiden rol spelen.

Dit neemt niet weg dat het voor de Belgische en de Vlaamse industrie belangrijk is aan deze programma's te kunnen deelnemen. Het gaat immers om een strategische en hoogtechnologische sector, die in snelle ontwikkeling is en van waaruit een leeref-

fect kan uitgaan naar het gehele Europese c.q. Vlaamse bedrijfsleven, bijvoorbeeld op het vlak van technologie, kwaliteitszorg en methodes van industriële toelevering. Dit rechtvaardigt een zekere overheidssteun.

Op 29 maart 1979 sloot de Belgische staat met een aantal industriëlen een overeenkomst aangaande Airbus. In dat jaar trad de Belgische industrie als "associated partner" toe tot het Airbus-consortium middels de NV Belairbus. Na een aantal hervormingen is deze NV een zuivere private vennootschap, waarvan de aandelen worden aangehouden door de deelnemende bedrijven in verhouding tot hun deelname. Het gaat om de bedrijven Sonaca, Sabca, Asco en Eurair. De nationale overheid en de gewesten hebben waarnemers in de vennootschap. Belgische bedrijven werken ofwel in opdracht van Belairbus, ofwel als onderaannemer voor andere bedrijven die deelnemen aan de Airbus-programma's.

Op 23 januari 1991 werd een protocol ondertekend tussen de federale regering en de regeringen van de gewesten betreffende de tegemoetkoming van de overheid in de deelname van het Belgische bedrijfsleven aan de Airbus-programma's. Dit protocol voorziet in de overheidssteun inzake de deelname aan :

- het A330-A340 programma (non-recurring costs, wisselkoersen, indexverschillen, financiering van leercurve, betalingscyclus) ;
- het A310-programma (wisselkoers) ;
- het A320-programma (wisselkoers).

Belgische bedrijven die aan het Airbus-programma deelnemen, ontvangen zowel federale als gewestelijke steun. Deze inspanningen zijn als volgt verdeeld.

Federale steun :

- prefinanciering van de non-recurring costs door terugvorderbare voorschotten (dit zijn de kosten van onderzoek, ontwikkeling van werktuigen, planning, prototypes). De staat prefinanciert deze kosten bij de bedrijven via Belairbus. Wanneer Airbus Industries (afgekort AI) betaalt aan Belairbus, moeten deze voorschotten worden terugbetaald ;
- productiekosten (het verschil tussen de indexontwikkeling inzake productiekosten tussen Europa en de USA) ;

- wisselkoersrisico (vanaf een afwijking van meer dan 10 % van een afgesproken spilkoers dekt de staat een eerste schijf ad 5 %).

Gewestelijke steun :

- kosten van de leercurve (het eerste vliegtuig kost meer in aanmaak dan een vliegtuig verderop in de reeks. De prefinanciering van dit verschil gebeurt via Vlairbus en Vlairco) ;
- kosten van de financiering van de betalingscyclus (i.c. discontokosten) ;
- wisselkoerskosten (een tweede schijf van 5 % afwijking ten opzichte van een spilkoers).

Er werd ook een akkoord getekend betreffende het aandeelhouderschap en de werking van de NV Belairbus.

Op deze grondslagen werden volgende bedrijven in het Vlaams Gewest gesteund (situatie 18 oktober 1996) :

- A310 : 254 vliegtuigen geleverd, deelname door Asco ;
- A320 : 660 vliegtuigen geleverd, deelname door Asco en Watteeuw ;
- A330/340 : 168 vliegtuigen geleverd, deelname door Asco, Watteeuw.

Deze steun werd aangerekend op het Fonds voor Economische Expansie en Regionale Reconvertie (het FEERR), volgens de decretale bepalingen die op dit Fonds van toepassing zijn.

Overwogen steun voor toekomstige Airbus-programma's

Airbus Industries heeft een nieuw programma in de steigers gezet, de "A3XX". Nu reeds werken een duizendtal personeelsleden van AI aan de voorbereiding van dit programma. Dit toestel moet een grote capaciteit aan zitplaatsen bieden, vergelijkbaar met de B747, maar met dat verschil dat de B747 aan het einde van zijn ontwikkelingsgeschiedenis komt, terwijl de A3XX vanaf nul herontworpen wordt, wat het mogelijk maakt om alle moderne inzichten (onder meer inzake milieubelasting) alsmede de allerlaatste stand van wetenschap en technologie van meetaf aan als uitgangspunt te nemen.

Vanuit de industrie wordt reeds langer de vraag gesteld of de federale en gewestelijke overheden bereid zijn om zoals in vorige Airbus-programma's een zekere ondersteuning te bieden aan de bedrijven die kunnen deelnemen. Ik heb reeds geruime tijd opdracht gegeven aan de administratie van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaams Instituut voor de Bevordering van het Wetenschappelijk Technologisch Onderzoek in de Industrie (IWT) om de opportuniteit en de eventuele inhoud van een engagement van de Vlaamse regering aangaande dit programma te onderzoeken.

Op basis van het verslag van de administratie en het IWT zal ik mij een oordeel vormen, en eventueel een voorstel voorleggen aan de Vlaamse regering.

Uiteraard moet een eventuele Vlaamse steun in samenhang worden bekeken met een eventuele tussenkomst vanwege de federale regering (en vice versa), en ik zal zelf het initiatief nemen om de federale intenties te peilen en de noodzakelijke coördinatie te bespreken, zowel op ambtelijk als op ministerieel vlak.

Via de pers vernam ik dat de federale regering reeds zou hebben beslist om voor de ontwikkelingskosten (de "non-recurrent costs") circa 2 miljard uit te trekken gespreid over een periode van vier jaar (1997-2000). Nadere details hierover zijn mij niet bekend noch meegedeeld door de federale regering.

Concrete vragen

1. De selectie van de bedrijven die in het kader van de Airbus-programma's voor steun in aanmerking komen, wordt bepaald door de kenmerken van het Airbus-programma zoals ik hierboven heb geschetst. Hoewel de verschillende Europese landen hun respectieve luchtvaartindustrie enige steun geven, is Airbus Industries als dusdanig een private onderneming. Ze kiest zelf haar leveranciers. Het gaat niet om overheidsbestellingen die worden "ge Gund".

Een aantal Belgische bedrijven, gegroepeerd in Belairbus, is er in het verleden commercieel in geslaagd als toeleverancier een plaats te veroveren bij Airbus Industries, wat niet evident is aangezien België geen industriële capaciteit heeft om integrale vliegtuigen te ontwerpen of te bouwen, maar genoopt is zich toe te leggen op de toelevering van componenten zoals motoren, romponderdelen, vleugels, onderdelen van vleugels, enzovoort.

Slechts een paar ondernemingen in het Vlaams Gewest hebben zich bij AI als toeleverancier kunnen kwalificeren : de NV Asco, de NV Watteuw (Eurair) en de NV Sabca in Haren. Er bestaat een reële kans dat ook Barco nu als toeleverancier van bepaalde cockpitinstrumenten bij AI kan optreden.

Uiteraard is de totale Vlaamse industriële capaciteit voor toelevering in de civiele en militaire luchtvaartsector groter dan deze drie bedrijven. Alle bedrijven met een potentieel hebben zich verenigd in de VZW Vlaamse Luchtvaartindustrieën en de projecten die aldus worden gegeneerd komen in aanmerking voor de gebruikelijke steun vanwege het Vlaams Gewest. De huidige leden van de VZW zijn : de NV Advanced Products uit Boom, de NV Alcatel Bell Telephone, Defense & Avionics and Space Division uit Hoboken, de NV Asco Aero Industries uit Zaventem, de NV Barco Display Systems uit Kortrijk, de NV Fabrisys uit Huizingen, de NV Inverto uit Nazareth, de NV LMS International uit Leuven, de NV Sabca Limburg uit Lummen, de NV Sagem-B uit Leuven, de NV Trasys, Divisie Trasys Space uit Zaventem, en de NV Watteuw International uit Oostkamp.

2. Hoe deze steun in het verleden werd toegekend, heb ik hierboven toegelicht. Voor het programma rond de A3XX is door de Vlaamse regering nog geen enkele beslissing genomen, en ik meen te weten dat ook de federale regering over concrete steunmodaliteiten nog geen enkele beslissing heeft genomen. Het lijkt echter evident dat de taakverdeling van het verleden een uitgangspunt kan vormen voor nieuwe taakafspraken.

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 22
van 2 oktober 1996
van mevrouw VERA DUA

Mestdecreet – Difosforpentoxide en stikstofproductie

Artikel 33 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, gewijzigd door het decreet van 20 december 1995, stelt dat de tota-

le difosforpentoxideproductie en stikstofproductie in het Vlaams Gewest, berekend op basis van de volledige veestapel vermenigvuldigd met de productiehoeveelheden per dier en per jaar overeenkomstig artikel 5, niet groter mogen zijn of worden dan de difosforpentoxideproductie en de stikstofproductie van de veestapel zoals die bekend waren op basis van de gegevens van de land- en tuinbouwstelling van 15 mei 1992, d.i. respectievelijk 75 miljoen kg. en 169 miljoen kg.

Indien één van beide maxima wordt overschreden of bereikt, worden geen vergunningen meer verleend, met uitzondering van hernieuwing van bestaande vergunningen en volledige verplaatsingen, waarbij enkel voor gezinsveeteeltbedrijven afwijkingen van dit stand-stillprincipe kunnen worden toegestaan.

Bij overschrijding van de vastgestelde maxima kan de Vlaamse regering ingrijpen op bestaande vergunningen van niet-gezinsveeteeltbedrijven of hun beperkingen opleggen. Vermits in 1995 een overschrijding van deze maxima werd vastgesteld, geldt in principe een vergunningenstop tot eind 1996.

1. Hoe groot is de huidige veestapel in het Vlaams Gewest, opgedeeld per categorie zoals bepaald in artikel 5 van het decreet ?
2. Wat is momenteel de totale difosforpentoxideproductie en de stikstofproductie in het Vlaams Gewest, berekend op basis van de volledige veestapel, vermenigvuldigd met de productiehoeveelheden per dier en per jaar overeenkomstig artikel 5 ?
3. Er werd door de Mestbank een onderzoek verricht naar de reële bezettingsgraad van vergunningen, waarbij gepoogd werd de "slapende" vergunningen te detecteren. Wat is het resultaat van dit onderzoek en wat is de invloed op de globale veebezetting ?
4. Voor hoeveel bedrijven en hoeveel dieren werden in het voorbije jaar nog vergunningen verleend, opgedeeld per provincie en per diercategorie, met uitzondering van hernieuwing van bestaande vergunningen en volledige verplaatsingen ? Werden afwijkingen toegestaan voor gezinsveeteeltbedrijven in toepassing van vermeld artikel en indien dit het geval is, voor hoeveel bedrijven en voor hoeveel dieren ?
5. Werd door de minister ingegrepen op bestaande vergunningen van niet-gezinsveeteeltbedrijven, overeenkomstig de bepalingen van vermeld

artikel en op welke manier gebeurde dit ?
Indien dit niet het geval is, wordt dit dan in het vooruitzicht gesteld en in welke vorm en onder welke voorwaarden zal dit gebeuren ?

Antwoord

1. In de aangifte 1996 (gemiddelde veebezetting in 1995) werden volgende dieren aantallen bij de Mestbank aangegeven. Deze cijfers geven de situatie weer zoals ze bekend was op 14 oktober 1996 bij de Mestbank.

Overzicht van de diersoorten	Aantal
Runderen :	
jonger dan 1 jaar	407.965
vanaf 1 jaar en jonger dan 2 jaar	405.442
melkkoeien	377.260
mestkalveren	162.938
andere runderen	287.502
Varkens :	
biggen	282.489
beren en zeugen	99.716
zeugen (incl. biggen)	511.249
andere	4.081.504
Pluimvee :	
leghennen	9.937.077
slachtkuikens	15.644.880
opfokpoeljen	2.714.214
andere	612.585
Andere diersoorten :	
paarden	32.433
schapen jonger dan 1 jaar	20.927
schapen ouder dan 1 jaar	33.562
geiten	3.741
nertsen en konijnen	263.878

Deze cijfers werden verkregen uit de aangifte aanslagjaar '96. De telling geeft de situatie weer op 14/10/1996.

2. Voor het antwoord op dit onderdeel verwijs ik naar de desbetreffende gegevens overeenkom-

stig het decreet gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 28 november 1996.

3. In 1994 en 1995 werd in opdracht van de Vlaamse regering door de Mestbank een inventaris gemaakt van alle op dat moment bekende vergunningen met betrekking tot de veeteeltbedrijven. Deze inventaris werd tevens ter beschikking gesteld van alle Vlaamse gemeenten. Aan de hand van deze inventaris is vastgesteld dat er in het Vlaams Gewest ongeveer 16.000 inrichtingen met bijhorende vergunningen die reeds meerdere jaren niet meer in exploitatie waren, geïnventariseerd waren. Het betreft hier inrichtingen waarvan sinds 1991 (de oprichting van de Mestbank) nooit aangifte werd gedaan bij de Mestbank.

In de pers is er allusie op gemaakt dat de bij deze vergunningen horende difosforpentoxideproductie in mindering gebracht zou kunnen worden van de voor het Vlaams Gewest vastgestelde difosforpentoxideproductie. Vermits er op deze inrichtingen in 1992 geen veeteelt/landbouwactiviteit meer was, en deze bijgevolg niet werden opgegeven in de land- en tuinbouwstelling van 15 mei 1992, kan de bijhorende difosforpentoxideproductie niet in mindering worden gebracht.

Naast deze "slapende" vergunningen op niet meer bestaande inrichtingen, kunnen er op bestaande inrichtingen eveneens gedeelten van de vergunning "slapend" zijn. Het betreft hier bijvoorbeeld inrichtingen waarbij oorspronkelijk (bij het afleveren van de vergunning) varkens en rundvee werden vergund (en gehouden) doch waar sinds meerdere jaren alleen nog runderen worden gehouden.

In beide gevallen is er op het bedrijf geen of nog slechts een gedeeltelijke vergunning aanwezig. Een "slapende" vergunning moet immers onder andere ingevolge artikel 46 van titel I van het Vlaamse decreet steeds worden beschouwd als een vervallen vergunning.

De Mestbank heeft de belangrijke taak om in haar adviezen inzake milieuvergunningdossiers de aanwezigheid van dergelijke "slapende" vergunningen te signaleren aan de bevoegde overheden. Het is de taak van de vergunningverlenende overheden (college van burgemeester en schepenen, bestendige deputatie, minister van Leefmilieu) om in de vergunningsbeslissingen hiermee rekening te houden.

Er is tot dusver echter geen concrete inventarisatie beschikbaar van de ingevolge vervallen

milieuvergunningen in mindering te brengen mestproductie.

4. Voor het jaar 1996 werd met betrekking tot de vergunningsverlening een overgangsregeling uitgewerkt.

De vergunningsverlening met betrekking tot de milieuvergunningaanvragen die dit jaar ontvankelijk en volledig verklaard zijn of worden, is geregeld in artikel 13 van het besluit van 20 december 1995 van de Vlaamse regering tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (gewijzigd door het besluit van 9 mei 1996). Deze regeling werd nader toegelicht in een omzendbrief van 9 mei 1996. De gevraagde gegevens zijn uiteraard – op jaarbasis – nog niet beschikbaar.

5. Gelet op de in het mestdecreet opgenomen overgangsregeling (stand-still), werd in 1996 niet ingegrepen op bestaande vergunningen van niet-gezinsveeteeltbedrijven. Daar eind 1996 de bij decreet bepaalde maxima voor difosforpen-toxide en stikstof wellicht nog overschreden zullen zijn, zal vanaf 1997 ingevolge de inwerking-treding van de normale wettelijke regeling ingeval van overname door of hernieuwing van de vergunning van een niet-gezinsveeteeltbedrijf minstens 25 % van de vergunning moeten worden ingeleverd. Deze reductie zal evenwel niet worden toegepast voor die bedrijven die kleiner

zijn dan de gezinsveeteeltbedrijven. Deze regeling is opgenomen in artikel 4 van het voornoemde uitvoeringsbesluit.

Vraag nr. 38
van 3 oktober 1996
van de heer CARL DECALUWE

Natuur- en bosgebieden West-Vlaanderen – Overheidsaankopen

1. Welke (potentiële) natuur- en bosgebieden in West-Vlaanderen werden van begin 1990 tot nu aangekocht door de overheid, wat is hun oppervlakte ? Welk bedrag is hiermee telkens gemoeid ?
2. Welke (potentiële) natuur- en bosgebieden in West-Vlaanderen werden in de periode 1990 tot nu aangekocht met steun van het Vlaams Gewest, wat is hun oppervlakte ? Welk bedrag is hiermee telkens gemoeid ?
3. Welke natuur- en bosgebieden in West-Vlaanderen werden in optie genomen om eventueel te verwerven in 1996 of later en wat is hun oppervlakte ?
4. Lopen er op dit ogenblik aanvragen van milieuverenigingen voor steun bij de aankoop van natuur- en bosgebieden ? Zo ja, over welke gebieden gaat het hier en wat is hun oppervlakte ?

Antwoord

1a. Verworven natuurgebieden

	Gemeente	Oppervlakte	Bedrag
1988-1993	nihil		
1994	Oostvleteren	1,9000 ha	760.000 fr.
	Heuvelland	1,0709 ha	782.000 fr.
	Koksijde	0,3400 ha	430.100 fr.
	Oostduinkerke	16,3753 ha	24.562.950 fr.
Totaal 1994		19,6862 ha	26.535.050 fr.
1995	Heuvelland	6,8090 ha	3.579.500 fr.
	De Panne	3,7582 ha	9.600.291 fr.
Totaal 1995		10,5672 ha	13.179.791 fr.

	Gemeente	Oppervlakte	Bedrag
1996	Assebroek	5,5240 ha	2.209.600 fr.
	Lo-Reninge	7,5970 ha	2.723.750 fr.
Totaal 1996		13,1210 ha	4.933.350 fr.

1b. Verworven bosgebieden

	Gemeente	Oppervlakte	Bedrag
1990	Zonnebeke	3,1283 ha	*
	Wielsbeke	7,8255 ha	*
	Damme	3,1089 ha	*
	Heuvelland	5,4640 ha	*
	Brugge	7,8374 ha	*
	Torhout	0,1686 ha	*
	Totaal 1990		27,5327 ha
1991	Torhout	0,1733 ha	*
Totaal 1991		0,1733 ha	*
1992	nihil		
1993	Alveringem	9,6039 ha	*
	Poperinge	4,4407 ha	*
	Wingene	33,2657 ha	*
Totaal 1993		47,3103 ha	*
1994	Heuvelland	0,3830 ha	153.000 fr.
	Wingene	7,3275 ha	3.668.000 fr.
	Torhout	4,6727 ha	3.378.00 fr.
Totaal 1994		12,3832 ha	7.199.000 fr.
1995	Ieper	79,3064 ha	55.127.340 fr.
	Heuvelland	0,4430 ha	265.800 fr.
	Poperinge	6,0225 ha	3.613.500 fr.
	Beernem	1,2400 ha	500.000 fr.
	Wingene	20,0717 ha	14.300.000 fr.
	Kachtem	34,5986 ha	25.948.950 fr.
	Lichtervelde	32,2430 ha	19.345.000 fr.
Totaal 1995		173,9252 ha	119.100.590 fr.

	Gemeente	Oppervlakte	Bedrag
1996	Ieper	19,9818 ha	12.988.170 fr.
	Kachtem	4,6560 ha	4.000.000 fr.
	Poperinge	1,2816 ha	833.000 fr.
Totaal 1996		25,9194 ha	17.821.170 fr.

(*) Voor de jaren 1990 tot en met 1993 werden de computergegevens bijgehouden zonder opgave van aankoopbedragen. Aangezien onderhavige gegevens per gemeente zijn opgenomen, impliceert het nog opzoeken van de aankoopbedragen een controle van elke aankoopakte afzonderlijk. De nog ontbrekende gegevens zullen zo vlug als mogelijk worden meegedeeld.

2. Het Vlaams Gewest geeft geen financiële ondersteuning aan ondergeschikte besturen voor de verwerving van natuur- en bosgebieden.

Gemeente	Oppervlakte
Poperinge	1,2816 ha
Kortrijk – deel 1 stadsrandbos	54,000 ha
Kortrijk – deel 2 stadsrandbos	40,0000 ha
Heuvelland	21,0000 ha
Wingene	214,2816 ha
Totaal	330,5632 ha.

Naast deze opgave moet nog rekening worden gehouden met interessante aanbiedingen die zich in de loop van de volgende jaren nog kunnen voordoen.

Verder is er het militaire domein Vloethemveld, waarvoor de Vlaamse regering een onteigeningsbesluit heeft uitgevaardigd voor de verwerving van 157 hectare en waarvoor de nodige kredieten reeds in 1994 werden vastgelegd. Deze verwerving kan evenwel niet worden gerealiseerd zolang de militaire overheid niet is overgegaan tot de desaffectatie van dit domein.

Wat de verwerving van natuurgebied betreft, gaat bijzondere aandacht uit naar duingebieden, de marinebasis in Nieuwpoort, het Heuvellandgebied, de Assebroekse Meersen en de uitbreiding van bestaande natuurreservaten.

4. Natuurverenigingen erkend overeenkomstig het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 1995, kunnen subsidies ontvangen volgens de modaliteiten vervat in hetzelfde besluit.

De verdeling – volgens de beschikbare kredieten – wordt vastgelegd in een jaarlijks op te maken ministerieel besluit. Voor 1996 is de verdeling als volgt : VZW Natuurreservaten – 66.000.000 frank, VZW De Wielewaal – 24.000.000 frank, VZW Stichting Limburgs Landschap – 11.000.000 frank, VZW Durme – 2.100.000 frank.

Deze subsidies worden berekend voor verwervingen over het ganse Vlaams Gewest en niet per provincie. Alleen de VZW Natuurreservaten verwerft natuurgebieden in West-Vlaanderen.

Vraag nr. 41
van 2 oktober 1996
van de heer JOHAN SAUWENS

Kleinschalige waterzuivering – Weekendzones

Waterzuivering is levensnoodzakelijk om de verloedering van ons leefmilieu te voorkomen. De Europese Unie heeft heel Vlaanderen trouwens uitgeroepen tot ecologisch kwetsbaar gebied. Dat verplicht de regio fosfor en stikstoffen – de zogenaamde nutriënten – uit het afvalwater te halen.

Hierdoor zullen de kosten van waterzuivering steeds hoger oplopen. Zo heeft de NV Aquafin, die instaat voor de waterzuivering, reeds een schuldenlast van meer dan 16 miljard frank. En in Vlaanderen is er nog een achterstand van meer dan zevenduizend kilometer riolering. De kostprijs van een meter riool bedraagt ruim dertienduizend frank. Dit komt neer op een investering van meer dan honderd miljard frank.

In dichtbevolkte gebieden lijkt de Aquafin-keuze voor grootschalige waterzuivering de minst slechte oplossing, hoewel ook hierbij vraagtekens kunnen

worden geplaatst. Wat de landelijke gebieden betreft, moet veeleer de voorkeur worden gegeven aan goedkope, kleinschalige systemen die even doelmatig zijn. Door de verspreide bebouwing in Vlaanderen kan tien procent van alle huishoudelijk afvalwater immers nooit tegen een redelijke prijs door Aquafin worden behandeld.

De afgelegen weekeindzones verdienen bijzondere aandacht in de discussie over waterzuivering. Meestal hebben ze geen rioleringen en bovendien zijn ze niet aangesloten op het gemeentelijke rioeringsnet. Ten gevolge daarvan worden grote hoeveelheden afvalwater rechtstreeks geloosd in oppervlakte- en grondwater. Kleinschalige waterzuivering is hier dan ook meer dan aangewezen om milieuvervuiling te voorkomen.

1. Kan/mag de gemeentelijke overheid de bouw van een kleinschalige waterzuiveringsinstallatie als verplichte voorwaarde opnemen in de bouwvergunning voor een weekeindverblijf ?
2. Kan deze verplichting worden beperkt tot de zones voor verblijfsrecreatie (de zogenaamde weekeindzones) ?
3. Is er een mogelijkheid om deze verplichting met terugwerkende kracht te laten ingaan voor de reeds gebouwde weekeindverblijven ?
4. Wanneer worden de concrete voorschriften inzake individuele waterzuiveringssystemen opgenomen in de Vlaamse milieureglementering Vlarem II ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

- 1, 2 en 3. Wat de mogelijkheid betreft om de bouw van een kleinschalige waterzuiveringsinstallatie te verplichten via de bouwvergunning, wordt verwezen naar het antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.
4. De concrete voorschriften inzake individuele waterzuiveringssystemen werden opgenomen in de "Krachtlijnen voor een geïntegreerd rioeringsbeleid in Vlaanderen" die door mij op 16 juli 1996 werden vastgesteld en via omzendbrief verspreid. Deze krachtlijnen werden integraal

gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 10 september 1996.

Aan alle Vlaamse volksvertegenwoordigers werd een exemplaar van deze krachtlijnen bezorgd.

Vraag nr. 49 van 7 oktober 1996 van de heer MANDUS VERLINDEN

De Laak Aarschot – Sanering

De waterloop De Laak en omgeving in Aarschot zijn dringend aan sanering toe, niet alleen om het water te zuiveren, maar tevens om gezondheidsredenen en omwille van de sluis op de waterloop, een vanuit historisch oogpunt belangrijk monument waarvan de fundering nog volledig uit ijzerzandsteen bestaat.

De oplossing die af en toe wordt geopperd om deze rivier in buizen te laten lopen en er bovenop een parkeerterrein aan te leggen, valt niet in de smaak van de omwoners, die deze waterloop open en proper wensen. Een inbedding in buizen zou trouwens wel eens voor wateroverlast kunnen zorgen. Een open verbinding met de Demer zou volgens sommigen het debiet kunnen verhogen en een zuiverend effect hebben.

Welk beleid voert de minister in dit dossier ?
Welke concrete plannen zijn er terzake uitgewerkt en volgens welke timing ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid en aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

De Laak of Grote Laakbeek in Aarschot is een onbevaarbare waterloop van de tweede categorie, beheerd door de provincie Brabant. Eertijds vormde zij een aftakking van de Demer, doch deze verbinding is nu verbroken. Ik steun het voorstel om de verbinding opnieuw aan te leggen, om de beleevingswaarde van de Laak te verhogen en om het lokale waterbeheer te verbeteren. Inbuizen van waterlopen is strijdig met de huidige beleidsvisies inzake waterbeheer. Concrete plannen of timing inzake werken van wijziging of verbetering aan de Laak zijn mij niet bekend. Een eventueel verbeter-

ringsproject rond deze waterloop hangt nauw samen met het huidige en toekomstige beheer van de Demer, maar zal alleszins moeten passen in een visie van integrale waterhuishouding voor de Demervallei, waarvoor momenteel studies in opdracht van mijn administratie worden uitgevoerd.

Wat de oppervlaktewaterzuivering betreft van onder meer de Laak, zijn inmiddels wel reeds beslissingen genomen die een concrete sanering beogen. Het hydrografisch bekken van de Laak behoort tot twee zuiveringsgebieden, namelijk Aarschot en Wolfsdonk. Een zuiveringsgebied kan hierbij worden gedefinieerd als het gebied waarbinnen de waterzuiveringsinfrastructuur bestaande uit een aaneengesloten geheel van collectoren, persleidingen, pompstations en/of gemeentelijke rioleringen nu of in de toekomst afwatert naar een zuiveringsinstallatie.

Tot de specifiek genomen maatregelen voor de Laak in het zuiveringsgebied Aarschot behoort onder meer de collector Kalsterloop die momenteel in uitvoering is. Daarnaast zijn er binnen hetzelfde gebied nog drie belangrijke verbindingrioleringen – die de eindpunten van het gemeentelijk rioleringsnet oppikken – gepland voor de komende investeringsprogramma's lopende tot het jaar 2002. Via de voormelde projecten is het de bedoeling om onmiddellijk het afvalwater van ongeveer 800 personen op te nemen dat momenteel de waterloop bevuult. Na verdere uitbreiding van het rioleringsnet kan dit cijfer zelfs oplopen tot 2.500 personen.

Voor het zuiveringsgebied Wolfsdonk daarentegen zijn de investeringen in een minder ver gevorderd stadium, vermits het afvalwater minder sterk is gecentraliseerd en de door het gewest te dragen investeringen bovendien een lager rendement behalen. Dit uit zich vooral op het vlak van de verhouding van de aan te sluiten vracht tot de te dragen kosten. Niettemin zijn de projecten voor dit zuiveringsgebied eveneens opgenomen in de rolende meerjareninvesteringsprogramma's tot 2002.

Vraag nr. 58
van 10 oktober 1996
van de heer JOHAN MALCORPS

Autobanden – Milieu

In Vlaanderen zouden er – volgens OVAM (Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest) – een twintigtal bergen autoban-

den bestaan waar naar schatting een 70.000 ton illegaal rubber opgeslagen ligt. Enkele van deze bandenbergen kwamen reeds in opspraak doordat de eigenaar verdween met de noorderzon, of na het illegaal aanslepen van tonnen banden onder verdachte omstandigheden failliet ging. Ik verwijs naar het bandenverwerkend bedrijf Montulet in Sint-Truiden en vooral naar het bedrijf Belgium Recycling Company (BRC) dat bergen achterliet in Antwerpen, Zeebrugge, Genk en Willebroek.

Daarbij komt nog dat een aantal van deze bergen de perfide neiging heeft om onder onverklaarbare omstandigheden te ontvlammen, waarbij kwaad opzet niet uitgesloten lijkt. Ik verwijs opnieuw naar het bandenstort van BRC in Antwerpen en naar het Hobokense bandenrecyclagebedrijf Umac Midwest, waar de laatste 12 jaar viermaal het vuur om zich heen greep.

1. Dit zijn eens te meer voorbeelden van de wijze waarop OVAM en de Milieu-inspectie voor schut worden gezet en de gemeenschap met milieuschulden wordt opgezadeld.

Kan de minister concreet meedelen in hoeveel en in welke gevallen men erin geslaagd is deze kosten op de vervuilers te verhalen ?

In welke mate worden bandenstockerende of verwerkende bedrijven aan een meer rigide controle onderworpen ?

2. Naar verluidt pleegt OVAM terzake overleg met de industrie.

Heeft dit overleg reeds resultaten opgeleverd ? Wordt de invoering van een statiegeld voor autobanden overwogen ? Zijn er anderzijds al stappen gezet in de richting van preventie ? Het gaat immers om een constante stroom van 30.000 afgedankte banden per jaar. In Nederland worden tweemaal zoveel herschoeide banden verkocht als in België, omdat de overheid en aanverwante organisaties dit soort banden gebruiken. Wordt een dergelijke regel ook in Vlaanderen overwogen ?

Antwoord

In het Afvalstoffenplan 1991-1996 werden afgedankte voertuigbanden als een prioritair aan te pakken afvalstroom aangeduid. Sinds de wijziging van het afvalstoffendecreet op 20 april 1994 zijn voertuigbanden opgenomen op de lijst van bijzon-

dere afvalstoffen, precies om het belang en het bijzondere karakter van de afvalstof te benadrukken.

Sinds 1990 zijn reeds verschillende projecten door OVAM onderzocht om de doelstellingen van preventie, hergebruik en recyclage van rubber en voertuigbanden te concretiseren.

Al deze projecten werden ongunstig beoordeeld, in de meeste gevallen ofwel wegens de onzekerheid van voldoende betrouwbaarheid van de geïnteresseerde partners, ofwel wegens het te grote risico inzake de leefbaarheid van het project, aangezien de tijdelijke stockage nog steeds het goedkoopste alternatief is.

Dit heeft in 1996 geleid tot een stockage her en der van afgedankte banden. De huidige inventaris van bij OVAM bekende illegale stockage is ongeveer 70.000 ton. OVAM deed in deze gevallen de nodige vaststellingen en stelde alles in het werk om de verantwoordelijke aansprakelijk te stellen.

Aangezien de stockage van afgedankte banden allerlei hinder veroorzaakt, waarvan het brandgevaar het meest ernstige is, werd door OVAM een procedure van ambtshalve verwijdering gestart.

Ook de afdeling Milieu-inspectie van Aminal (administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer) is zich zeer bewust van de problematiek van de opslag van afvalbanden. In de loop van het voorbije jaar werd speciale aandacht besteed aan de controle van 32 vestigingen waar autobanden worden opgeslagen en/of verwerkt. Het bestaan van een vergunning werd nagegaan en de vergunningsvoorwaarden werden gecontroleerd. In het licht van de recente branden werd bijzondere aandacht besteed aan de brandveiligheid van de gecontroleerde bedrijven.

Om aan de problemen een definitieve oplossing te geven, wordt eraan gedacht de bepalingen van het afvalstoffendecreet in toepassing te brengen. Artikel 10 maakt het mogelijk om de producent te verplichten zijn afgedankte producten terug te nemen, met name de aanvaardingsplicht.

Er werden gesprekken in deze zin opgestart met de negen voornaamste producenten van voertuigbanden, die meer dan 95 % van de markt vertegenwoordigen.

Om mogelijke distorties in de Belgische bandenmarkt te vermijden, wordt getracht om samen met de Waalse en Brusselse regio te komen tot een geharmoniseerde wetgeving.

De preventie en het hergebruik van voertuigbanden met een vernieuwd profiel kunnen hierbij het

nodige elan verkrijgen. De hergeprofileerde banden zijn in kwaliteit en veiligheid niet te onderscheiden van de nieuwe band, met andere woorden door de producent worden de nodige garanties gegeven, gekoppeld aan dezelfde productaansprakelijkheid als voor banden met een nieuw karkas.

De betere banden hebben alle een karkas met een grotere levensduur. Herprofilering van deze banden, bijvoorbeeld vrachtwagen- en vliegtuigbanden, is de regel.

Eens het systeem op gang gebracht, moeten geen stimulansen of verplichtingen meer worden opgelegd om loopvlakvernieuwde banden aan te schaffen, vermits de vrije markt dit zelf perfect regelt.

Vraag nr. 59
van 10 oktober 1996
van de heer PIETER HUYBRECHTS

Milieuvergunningen rijkswachtkazernes – Stand van zaken

De milieureglementen zijn in het Vlaams Gewest ook op de rijkswacht van toepassing. Nochtans beschikken heel wat vooral oudere rijkswachtkazernes niet over de nodige milieuvergunningen voor onder meer schietstanden, brandstoftanks, garages, enzovoort.

In hoeveel procent van de gevallen beschikken rijkswachtkazernes niet over de vereiste milieuvergunningen ?

Wordt er bij nieuwbouw van rijkswachtkazernes rekening gehouden met de vereiste milieuvergunningen ?

Antwoord

De rijkswacht zou over een 300-tal kwartieren beschikken waarvan meerdere een vergunningsplichtige inrichting omvatten (schietstand, garage, stookinstallatie, gasolieopslag, ...).

Er is geen statistiek bekend van de kazernes die niet over de vereiste milieuvergunning beschikken.

De vergunningssituatie inzake milieuvergunningen verschilt van provincie tot provincie.

Algemeen is het zo dat voor de nieuwbouw van rijkswachtkazernes meestal de vereiste milieuvergunning wordt aangevraagd. Voor de bestaande

rijkswachtkazernes die nog niet over de nodige milieuvergunningen beschikken, zouden regularisatieaanvragen moeten worden ingediend.

Vraag nr. 62
van 14 oktober 1996
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Huisvuilverwerking – Thermolyse

Op 3 mei 1996 heeft professor André Fontand van de ULB (Université Libre de Bruxelles) ter gelegenheid van een colloquium de voordelen van de thermolyse als huisvuilverwerkingsmethode onderstreept.

De thermolyse behoeft een initiële aanbreng van warmte waardoor de normale exploitatietemperatuur bereikt wordt. De vrijgekomen verbrandingsgassen dienen gedeeltelijk om deze temperatuur te bewaren. Dit wil zeggen dat de thermolyse zelf de warmte voortbrengt die nodig is voor de werking. Er is dus geen vlam binnenin de thermolyse-oven en bijgevolg ook geen verbranding.

Deze afwezigheid van zuurstof is heel belangrijk in het domein van de huisvuilverbranding als men weet dat er zuurstof en een katalysator (koper) nodig zijn om dioxinen en furanen (zeer schadelijke producten voor de mens) te vormen vanuit PCB (polychloorbifenyyl). De thermolyse geeft grote hoeveelheden koolwaterstof, terwijl de pyrolyse het ontstaan van koolstofmonoxides en -dioxides (CO en CO₂) veroorzaakt. Daarom dient de voorkeur te worden gegeven aan thermolyse boven pyrolyse.

De behandeling van de organische fractie van afval via thermolyse door verbinding maakt het mogelijk de strengste richtlijnen te volgen inzake de bescherming van het leefmilieu. In dit procédé zijn de binnenkomende producten niet gedroogd. Het water in het afval zal samen met het continu fosforoxidegehalte (P₂O₅) in het huisvuil, ervoor zorgen dat er in de reactor actief koolstof wordt aangebracht.

De thermolyse is een schone technologie.

De afwezigheid van vervuiling blijkt uit de uitstoot :

- gasuitstoot : afwezigheid van aanzienlijke hoeveelheden organische chloraten, zware metalen, stikstofoxiden (NO_x), zuren, stof waardoor het onnodig is de producten van de gasverbranding te wassen ;

- vaste uitstoot : de kleine hoeveelheden zware metalen die door het actief koolstof worden geabsorbeerd, worden gemengd in de cementovens. Ze kunnen ook worden geneutraliseerd door verglazing ;

- vloeibare uitstoot : het water dat in een gesloten circuit gebruikt wordt voor de afkoeling in de kwench van het actief koolstof neemt geleidelijk zout op. Deze opgeloste zouten worden opnieuw verkocht aan de chemische industrie.

De brandbare gassen kunnen worden gebruikt voor het opwekken van elektrische energie en/of voor het maken van stoom.

Het actief koolstof kan verschillende toepassingen hebben :

- het kan als brandstof worden verkocht aan elektriciteitscentrales ;
- het kan worden gebruikt als actief bestanddeel voor het zuiveren en deodoriseren van afvalwater, om ten slotte te worden gebruikt (als brandstof) ;
- het kan worden verkocht aan cementfabrieken, fabrieken die inkt maken voor drukkerij, enzovoort.

De in het water van de kwench opgeloste zouten kunnen worden verkocht aan de chemische industrie.

Op langere termijn bestaat de mogelijkheid om de neutrale stoffen en de zware metalen te verglazen om er bouw materiaal van te maken gelijkend op obsidiaan, en de overvloedige calorische energie van de thermolyse kan worden gebruikt voor de deshydratatie en de sterilisatie van afval van voedingsmiddelen.

De thermolyse van huishoudelijk organisch afval is een alternatief dat zeer bevredigend is ten opzichte van de afvalverbranding. De uitermate verminderde vervuiling die het voortbrengt is veel lager dan bij de verbranding. De afwezigheid van dioxinen, furanen en andere organische chloraten maakt het procédé bijzonder aantrekkelijk.

1. Heeft de minister reeds beslist om deze meer milieuvriendelijke verbrandingsmethode op termijn in te voeren in het afvalverwijderingsproces ? Zo ja, wanneer en waar ? Zo nee, waarom blijft men de voorkeur geven aan pyrolyse ?

2. Wat is de stand van zaken inzake de uitstoot van respectievelijk furanen en dioxinen rondom de bestaande verbrandingsinstallaties in het Vlaams Gewest ?
3. Hoever reikt het gebied rondom de ovens waar deze stoffen schadelijk zijn voor de gezondheid van de mens ?

Antwoord

1. Om thermische conversieprocessen van afvalstoffen aanvaardbaar te maken, moeten de emissies naar de onderscheiden milieucompartimenten tot nul worden herleid. De nieuwe generatie verbrandingsinstallaties kan emissielimieten in de rookgassen halen die de grenzen van de analytische detecteerbaarheid benaderen, de zogenaamde nulmissie. De verbeteringen aan de configuratie van de oven (bed en ketel), de bewaking en de controle van de verbranding is dermate verbeterd dat een hoge mate van destructie van de organische materie is verzekerd. De processen die aan de basis liggen van de synthese van nieuwe gevaarlijke stoffen zoals dioxinen, zijn dermate gekend dat alle parameters onder controle kunnen worden gehouden om de vorming ervan te verhinderen. De actuele performanties van de nieuwe verbrandingstechnieken zijn zodanig verfijnd dat we mogen spreken van een opruiming van gevaarlijke organische stoffen.

De verbrandingsprocessen, maar ook andere thermische processen als thermolyse, zijn evenwel niet in staat om de giftige metalen te vernietigen. Wel ontstaat de mogelijkheid om deze minor-elementen door scheidingstechnieken te verwijderen, dan wel af te zonderen en veilig te bergen.

Een vergelijkende studie zal moeten uitwijzen in welke mate het thermolyseproces geschikt is voor grootschalige verwerking van huishoudelijk afval. De verschillende mogelijke technieken dienen met elkaar te worden vergeleken aan de hand van een aantal criteria op gebied van milieu, energie, economie en bedrijfsvoering.

Op het huidige ogenblik kunnen voor het thermolyseproces onvoldoende harde uitspraken worden gedaan bij gebrek aan een industrieel (grootschalig) project. Door het thermolyseproject naar voren te schuiven worden de mogelijkheden van afvalverwerking verengd, wat tot gevolg heeft dat onvoldoende gebruik wordt

gemaakt van de mogelijkheid om de verschillende verwerkingstechnieken met vergelijkbare milieu-impact tegenover elkaar concurrentieel uit te spelen.

In het kader van het Nederlandse Novem-programma "Energiewinning uit afval en biomassa" (1995) werden bij de inventarisatie van de mogelijke thermische processen 300 bronnen geraadpleegd en 86 verschillende technieken geselecteerd, waaronder 5 nieuwe technieken als de meest perspectiefvolle werden onderkend.

Het gaat om :

- wervelbedverbranding
- wervelbedvergassing
- pyrolyse/stofwolkverbranding (Siemens)
- pyrolyse/stofwolkvergassing (Noell)
- pyrolyse/vastbedvergassing (Thermoselect).

Deze nieuwe technieken werden vergeleken met de techniek van roosterverbranding, vandaag de meest toegepaste techniek.

Behoudens wervelbedverbranding zijn de beschouwde thermische verwerkingstechnieken vandaag nog geen gelijkwaardig alternatief voor roosterverbranding. Ze zijn veelbelovend en kunnen naar verwachting binnen vijf à tien jaar industrieel worden toegepast.

Omtrent de uitstoot van furanen en dioxinen door de bestaande verbrandingsinstallaties in het Vlaams Gewest worden in de reglementering m.b.t. de voorwaarden van milieuvergunning voor inrichtingen voor de verbranding van afvalstoffen specifieke bepalingen opgenomen voor de emissiegrenswaarde voor polychloor-dibenzodioxinen (PCDD's) en polychloordibenzofuranen (PCDF's) (artikel 5.2.3.1.5) die geen gevaar afleveren voor de menselijke gezondheid en het leefmilieu.

2. Op dit ogenblik zijn er in het Vlaams Gewest 13 installaties voor de verbranding van huishoudelijke afvalstoffen in werking.

Titel II van het Vlarem voorziet in artikel 5.2.3.3.4. voor deze inrichtingen in emissiegrenswaarden voor dioxinen en furanen die van toepassing worden vanaf 1 januari 1997. Voor de nieuwe installaties en de bestaande installaties met een nominale capaciteit van ten minste 6 ton afvalstoffen per uur bedraagt deze grenswaarde 0,1 ng TEQ/Nm³ bij een referentiezuurstofgehalte van de rookgassen van 11 vol %.

Voor de bestaande installaties met een nominale capaciteit van minder dan 6 ton afvalstoffen per uur bedraagt de grenswaarde 4 ng TEQ/Nm³, maar deze grenswaarde zal verstrengd worden tot 0,1 ng TEQ/Nm³ vanaf 1 januari 2001.

Artikel 5.2.3.3.6. § 1 van titel II van het Vlarem vermeldt dat ten minste één keer per jaar de concentratie van dioxinen en furanen in de rookgassen moet worden gemeten op kosten en op initiatief van de exploitant.

De naleving van deze laatste verplichting wordt nagegaan door de afdeling Milieu-inspectie van mijn administratie Aminoal (administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer). In dit kader zullen tegen het eind van 1996 alle beschikbare resultaten van de emissiemetingen voor dit jaar worden opgevraagd. Op basis hiervan kan dan de actuele balans worden gemaakt van de toestand bij deze installaties op het vlak van de uitstoot van dioxinen en furanen. Dit zal samenvallen met het van kracht worden van de voormelde emissiegrenswaarden.

Op basis van de op 1 september 1996 beschikbare meest recente resultaten van de metingen van dioxinen en furanen die werden uitgevoerd op initiatief van de afdeling Milieu-inspectie of van de exploitant, wordt de totale jaarlijkse dioxine-uitstoot door de huisvuilverbrandingsinstallaties in het Vlaams Gewest bepaald op 26,5 g TEQ/jaar. Dit betekent een aanzienlijke reductie ten opzichte van de situatie 1993, toen deze uitstoot nog 122,7 TEQ/jaar bedroeg. Bovendien mag er redelijkerwijs worden verondersteld dat de huidige reële emissie nog lager ligt, aangezien een aantal van de meetresultaten waarop dit cijfer steunt, reeds enkele jaren oud is. Ondertussen werd bij een tweetal installaties, waarvoor de laatste emissiemetingen nog hoge waarden te zien gaven, een geheel nieuwe rookgaszuiveringsinstallatie gebouwd. Indien de huidige emissie van deze installaties wordt geschat op basis van de uitstoot bij de andere gelijkaardige installaties, mag de totale jaarlijkse dioxine-emissie van de huisvuilverbrandingsinstallaties in het Vlaams Gewest momenteel tussen 15 en 20g TEQ worden geraamd.

Bij de inrichtingen die momenteel nog niet beschikken over een afdoende zuiveringsinstallatie voor de verwijdering van deze componenten uit de rookgassen (via de injectie van actief kool of een gelijkwaardige techniek), werd er recent begonnen met de opbouw van deze

installaties of zijn er vergevorderde plannen om deze zuivering op de kortst mogelijke termijn in gebruik te nemen. De toestand bij deze inrichtingen wordt in elk geval van dichtbij door de afdeling Milieu-inspectie opgevolgd. Hiertoe zal in de loop van 1997 een emissiemeetcampagne in opdracht van de afdeling Milieu-inspectie gebeuren, waarbij ook de uitstoot van dioxinen en furanen opnieuw zal worden bepaald.

3. De schadelijkheid van deze stoffen hangt samen met de concentratie waarin zij voorkomen in de omgeving. Deze concentratie wordt bepaald door de mate waarin de rookgassen afkomstig uit de schouw van de verbrandingsinstallatie in de omgeving worden verspreid. Hierbij spelen de aard van de schouw (hoogte, afmetingen), de karakteristieken van de emissies (gas of deeltjes, temperatuur, snelheid), de meteorologische omstandigheden (windrichting en -snelheid, stabiliteit van de atmosfeer) en het omgevende landschap (begroeiing, bebouwing) een grote rol.

In de emissies van verbrandingsprocessen kunnen de aanwezige dioxinen en furanen zowel in de gasfase als in de deeltjesfase voorkomen. De atmosferische verspreiding van deze beide fasen kan sterk verschillend verlopen, waarbij vooral de grootte van de geëmitteerde deeltjes een belangrijke rol speelt.

Grote deeltjes vallen relatief snel neer (binnen een straal van enkel honderden meters windafwaarts van de schouw), terwijl heel kleine deeltjes over erg grote afstanden (tot duizenden kilometers) in de atmosfeer kunnen worden getransporteerd. Over het algemeen wordt aangenomen dat de dioxinen en furanen vooral met kleine deeltjes zijn geassocieerd.

De concentratie die in de nabijheid van de verbrandingsinstallaties in de omgevingslucht voorkomt, zal zeer sterk afhangen van de specifieke situatie en kan, naargelang van de meteorologische toestand, ook nog zeer beduidend fluctueren voor eenzelfde installatie.

Vraag nr. 67
van 14 oktober 1996
van de heer PIETER HUYBRECHTS

Garzebekeveld De Panne – Zandwinning

Reeds geruime tijd wordt in het Garzebekeveld in De Panne – een van de oudste duingebieden aan onze kust – illegaal zand gewonnen. Dat zand

moet dienen voor de aanleg van de A18-autosnelweg.

Het Garzebekeveld wordt echter door het recente duinendecreet beschermd, waardoor zandwinning verboden is.

Heeft de minister, eveneens in zijn hoedanigheid van toezichthoudende overheid, de nodige maatregelen genomen om te voorkomen dat deze illegale zandwinning wordt voortgezet ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

Zodra met de zandwinning in het Garzebekeveld werd begonnen, heeft de bevoegde ambtenaar van de afdeling Natuur van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer proces-verbaal opgemaakt en mondeling het bevel gegeven de werken stil te leggen, overeenkomstig artikel 57 van het decreet van 14 juli 1993 houdende maatregelen tot bescherming van de kustduinen.

Daarnaast werd, wegens het ontbreken van een milieuvergunning, door de afdeling Milieu-inspectie van de voormelde administratie opgetreden.

De zandwinning is thans stopgezet.

Vraag nr. 69 van 15 oktober 1996 van de heer LEO GOOVAERTS

Sensibiliserings- en informatiecampaagnes – Overzicht

Geregeld voeren de leden van de Vlaamse regering in het kader van hun bevoegdheden sensibiliserings- en informatiecampaagnes over diverse onderwerpen naar het publiek toe.

1. Welke campagnes, over welk onderwerp en met welke doelstelling, werden gevoerd in 1995 en 1996 ? Welke campagnes staan op stapel ?
2. Werd/wordt het advies van de parlementaire Controlecommissie betreffende de verkiezingsuitgaven en de boekhouding van de politieke partijen vooraf ingewonnen, en dit voor elke campagne ?

3. In welke vorm werden/worden de campagnes gevoerd ?

4. Welk publiciteitsmedium werd/wordt hiervoor gebruikt (brochures, pers, TV-spots, enzovoort) ?

5. Hoe werden de campagnes uitbesteed en aan wie werden ze toegekend ?

6. Hoeveel bedragen de uitgaven per gevoerde sensibiliserings- of informatiecampaagnes ? Welke bedragen zijn reeds vastgelegd voor op stapel staande campagnes ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 74 van 16 oktober 1996 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Sociale economie – Overheidsopdrachten

Er ontstaan heel wat projecten rond sociale economie in de meest ruime zin van het woord. Opdrachten vinden die dergelijke projecten economisch rendabel maken, is echter dikwijls moeilijk.

In welke mate kunnen gemeenten, intercommunales, Vlaamse investeringsmaatschappijen, diensten, ... een beroep doen op werknemers die verbonden zijn met sociale-economieprojecten, beschutte werkplaatsen, welzijns- of tewerkstellingsinitiatieven ?

Wordt dit gestimuleerd ? Op welke wijze ?

Antwoord

De precieze draagwijdte van de vraag is niet eenduidig.

Indien wordt gevraagd naar de mogelijkheid om overheidsopdrachten "bij voorrang" toe te kennen aan initiatieven in het kader van de "sociale economie" in de ruime zin van het woord, dan luidt het antwoord als volgt.

De overheidsopdrachten worden niet "bij voorrang" toegekend aan voormelde initiatieven. Dit zou wellicht ook niet mogelijk zijn omdat dit strijdig zou zijn met de federale wetten inzake de overheidsopdrachten en deze omtrent de mededinging, alsook met de Europese regelgeving inzake het vrij verrichten van diensten en het vrij verkeer van goederen, kapitaal en personen.

Betreft de vraag het a priori uitsluiten van initiatieven in het kader van de "sociale economie" als mogelijke uitvoerder van overheidsopdrachten, dan kan volgend antwoord worden gegeven.

Voor "het leveren van diensten of goederen" in het kader van een overheidsopdracht zijn er geen bij federale wet vastgelegde erkenningsnormen.

Betreft de overheidsopdracht "het uitvoeren van werken", dan moet de inschrijver voldoen aan de vereiste erkenningsnorm en klasse-accreditatie. Voormelde criteria betreffen algemene regelen vastgelegd in federale wetgeving.

**Vraag nr. 75
van 22 oktober 1996
van de heer DIDIER RAMOUDT**

Opleidings- en tewerkstellingsprojecten West-Vlaanderen – Voortzetting

Tijdens het eerste trimester van dit jaar is gebleken dat van de 46 nieuwe en lopende opleidings- en tewerkstellingsprojecten in West-Vlaanderen waarvoor een aanvraag tot subsidiëring werd ingediend bij het Europees Sociaal Fonds (ESF), er slechts drie werden goedgekeurd.

1. a. Hoeveel lopende projecten vielen uit de boot ?
- b. Hoeveel lopende projecten zijn stopgezet ?
- c. Op welke manier konden de projecten die niet langer gesubsidieerd werden alsnog worden voortgezet ?
- d. Werden er toch nog nieuwe projecten opgestart, ondanks het feit dat ze geen subsidie ontvingen ? Zo ja, welke ?
2. Welke initiatieven heeft de minister genomen om de projecten die niet meer gesubsidieerd werden alsnog te laten doorlopen ?

3. a. Welk budget wordt er vrijgemaakt voor 1997 ?
- b. Hoeveel en welke nieuwe aanvragen werden ingediend voor 1997 ?
4. Heeft de minister beslist extra middelen vrij te maken voor deze projecten ?
5. Worden er besprekingen gevoerd met vertegenwoordigers van de projecten zelf ? Wat is de stand van zaken ?

Antwoord

Vraag 1a en b

Van de 46 nieuwe en lopende projecten 1996 in West-Vlaanderen werden er 11 goedgekeurd voor de volledige looptijd van 12 maanden. Slechts 2 werden afgekeurd, de overige kregen een verlenging voor 3 maanden.

Vraag 1 c en d

Inzake de projecten die niet langer werden gesubsidieerd door het ESF heeft mijn administratie geen controlebevoegdheid meer. Derhalve kunnen we over de eventuele voortzetting en financiering van de bij de ESF ingediende acties 1996 geen verdere informatie geven.

We kunnen evenwel vaststellen dat het overgrote deel van de betrokken promotoren voor 1997 een aanvraag indiende. Dit kan er mijns inziens op wijzen dat de betrokken promotoren deze projecten in 1996 met eigen middelen hebben voortgezet.

Vraag 2

Voor de derden kan ik een jaarlijks budget (tot en met 1999) waarborgen van 400.000.000 frank. Dit houdt een verhoging in van 1/3 van de beschikbare ESF-middelen afkomstig van de Europese Commissie.

Vraag 3

Ten behoeve van de derden-projecten wordt er voor 1997 in een ESF-budget voorzien ten belope van 400 miljoen. Voor West-Vlaanderen werden 36 derden-aanvragen ingediend (waarvan lijst als **bijlage**). Hieruit besluiten dat er 10 projecten minder werden ingediend dan in 1996 zou foutief zijn. Niet zelden werden initiatieven 1996 om begrotingstechnische redenen uitgesplitst over 2 of meerdere projectaanvragen.

Vraag 4

Ingevolge het afsprakenkader van de Vlaamse regering van 1994 met betrekking tot de verdeling van de ESF-middelen naar promotor, is er voor 1997 ongeveer 315 miljoen beschikbaar voor de "derden"-promotoren.

De Vlaamse regering besliste in november 1995 echter een minimumbedrag van 400 miljoen te garanderen voor deze derden. Hiervoor worden er geen extra middelen uitgetrokken, doch worden de in het voorafgaandelijk jaar niet gerealiseerde middelen verschoven naar de derden. In uitvoering van deze beslissing garandeert de Vlaamse regering ook voor 1997 dit basisbedrag voor 400 miljoen. Extra middelen worden hiervoor niet uitgetrokken.

Vraag 5

Alle promotoren werden op de info-vergadering van 5 juli 1996 geïnformeerd over de planning 1997. Bovendien beschikken zij over een derden-vertegenwoordiger in het Comité van Toezicht. Promotoren die contact opnemen met mijn administratie worden hetzij telefonisch, hetzij per brief, hetzij in een individueel gesprek geadviseerd.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 77
van 22 oktober 1996
van de heer JOHAN MALCORPS**

OVAM- en VLAR-advertenties – Partijpolitieke publicaties

In Keerpunt, het partijblad van de CVP, wordt blijkbaar bij tijd en wijle publiciteit opgenomen voor de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) of voor de Vlaamse Maatschappij voor Afvalrecuperatie (VLAR).

1. Gaat het hier om betaalde advertenties ?
2. Hoe geregeld worden dergelijke advertenties in dit partijblad of in andere partijbladen geplaatst ?
3. Wat zijn de eventuele uitgaven die bijvoorbeeld OVAM daaraan besteedt ?

Antwoord

1. Het betreft hier inderdaad betaalde advertenties, die vaak worden geplaatst of gekaderd in een milieudossier of -bijdrage.

De OVAM neemt met betrekking tot het plaatsen van advertenties in partijpolitieke publicaties zelf geen initiatief.

De VLAR echter heeft aan alle partijen een voorstel gedaan om in hun bladen betaalde advertenties te plaatsen, echter ofwel in het kader van een milieudossier, ofwel gekoppeld aan een redactionele bijdrage. De SP, de VU en de CVP gingen op dit aanbod in. De andere partijen verkozen hierop – om diverse redenen, waarvoor wij begrip kunnen opbrengen – niet in te gaan.

2. De advertenties van de VLAR verschenen in Keerpunt (partijblad CVP), Wij (partijblad VU), Doen (partijblad SP).

Tijdens de periode 1991-1996 werden door OVAM advertenties geplaatst in respectievelijk Vrij, Doen, Keerpunt en Wij, en dit altijd op vraag van de redacties. Bovendien werd telkens een vraag positief beantwoord.

3. Tijdens de periode 1991-1996 bedroeg de kostprijs van advertenties in partijpolitieke publicaties minder dan 3 % van de in dezelfde periode gevoerde sensibiliseringsactiviteiten.

**Vraag nr. 78
van 22 oktober 1996
van de heer CHRISTIAAN VANDENBROEKE**

De Mandel – Dichtslibbing

Tijdens de wintermaanden is wateroverlast een steeds terugkerend probleem. Door specifieke omstandigheden kan dit eventueel zelfs tot acute noodsituaties leiden, zowel lokaal als regionaal.

Telkens weer blijkt hoe belangrijk het is om preventief op te treden. Veelal is wateroverlast op die wijze relatief gemakkelijk te voorkomen.

Een mogelijk probleemgebied in dit verband is de Mandelvallei. Met name met betrekking tot de inkokering van delen van de Mandel sinds de jaren zeventig.

Door allerlei omstandigheden is er de voorbije jaren in belangrijke mate sprake van dichtslibbing. Daarbij komt nog dat het om sterk vervuild slib gaat, zoals recentelijk bleek uit genomen stalen.

1. Werden recentelijk de nodige controles uitgevoerd om na te gaan in welke mate Mandel met dichtslibbing wordt bedreigd ?
2. Werden, in voorkomend geval, de nodige kredieten uitgetrokken om dit te verhelpen ?
3. Werden er effectief stalen genomen om de aard van het slib en de vervuilingsgraad te bepalen ?

Antwoord

1. en 2. De afdeling Water, in het bijzonder haar buitendienst in Brugge, volgt het afvoergedrag van de waterlopen die onder haar bevoegdheid vallen, op de voet.

Reeds in 1994 werd het probleem van een mogelijke dichtslibbing van de kokers van de Mandel vastgesteld.

Onmiddellijk werden de nodige stappen ondernomen om ruimschermen uit te voeren. De nodige kredieten zijn beschikbaar.

De timing voor de uitvoering der werken wordt sterk bepaald door de kwaliteit van het slib (zie punt 3).

3. Op 28 oktober 1994 werden in opdracht van de afdeling Water analyses verricht. Volgende vaststellingen werden gedaan.

Het slib op de waterbodem heeft een zwarte kleur en bestaat uit lemig zand met een kleifraction van 8,2 %.

Het slib is verontreinigd door hoofdzakelijk koper, zink, minerale oliën en organohalogene verbindingen (EOX). Het slib is ook aangereikt met nikkel en polyaromatische koolwaterstoffen (PAK). Chroom en lood komen in mindere mate voor. Het slib vertoont daarenboven een relatieve fosfaatbelasting.

Het slib dient derhalve te worden verwijderd met inachtnaam van het afvalstoffendecreet en zijn uitvoeringsbesluiten, alsook conform de Vlarem-reglementering.

Vraag nr. 83 van 28 oktober 1996 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Waterzuiveringsinstallatie Boortmeerbeek – Openbaar onderzoek

Inwoners van Boortmeerbeek vestigen er mijn aandacht op dat de aankondiging van het onderzoek de commodo et incommodo m.b.t. de milieuaanvraag van Aquafin voor de bouw van een waterzuiveringsinstallatie in die gemeente, niet verscheen in een van de lokale informatiebladen, maar wel onopvallend in een van de vele reclameblaadjes die door heel wat mensen niet worden gelezen.

Evenmin vond er een informatievergadering plaats.

Kan de minister mij meedelen of dit de normale gang van zaken is ?

Antwoord

Overeenkomstig het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), is de gemeente bevoegd voor de organisatie van het openbaar onderzoek.

De precieze verplichtingen zijn opgenomen in art. 17, 18 en 19 van titel I van het Vlarem.

Door de NV Aquafin werden met vertegenwoordigers van het gemeentebestuur verscheidene gesprekken gevoerd over het te bouwen waterzuiveringsstation.

Hierbij werd de bereidwilligheid van de NV Aquafin meegedeeld om deel te nemen aan een informatievergadering, mocht de gemeente een dergelijke vergadering willen houden.

Vraag nr. 84 van 28 oktober 1996 van de heer JAN CAUBERGS

Verbrandingsoven Heusden-Zolder – Plannen

In de pers werd onlangs melding gemaakt van plannen voor de bouw van een verbrandingsoven in Heusden-Zolder met een verbrandingscapaciteit van 320.000 ton per jaar.

1. Is het juist dat de NV Remo plannen in de onderzoeksfase heeft om dergelijke verbrandingsoven te bouwen ?
2. Klopt het dat de geplande capaciteit 320.000 ton bedraagt ?
3. Zijn deze plannen de overheid bekend ?
4. Beschikt de NV Remo in Heusden-Zolder over voldoende ruimte (oppervlakte) om zulke plannen te verwezenlijken ?

Hoe groot is de beschikbare oppervlakte ?
5. Bestaat er hieromtrent reeds een milieueffectrapport (MER) ?
6. De administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) zou terzake over plannen beschikken. Liggen die plannen reeds ter inzage voor de betrokken besturen ?
7. Is er enkel voor Limburg een verbrandingsoven nodig of moet die ook dienen voor verbranding van afval dat van buiten de provincie wordt aangevoerd ?

Antwoord

- 1, 2 en 3. De NV Remo heeft op 28 augustus 1996 een kennisgeving van haar voornemen om een verbrandingsoven voor niet-gevaarlijke afvalstoffen te bouwen en te exploiteren in Heusden-Zolder met een ontwerpcapaciteit van 320.000 ton afval per jaar gestuurd naar de afdeling Algemeen Milieu- en Natuurbeleid van Aminal. Het betrof hier een kennisgeving voor het milieueffectrapport daar het een MER-plichtig project is. De startnota voor dit milieueffectrapport werd binnen de administratie besproken.
4. De NV Remo heeft op het industriegebied van Heusden-Zolder een terrein verworven dat voordien toebehoorde aan de NV Trumix. De oppervlakte is niet precies bekend maar bedraagt meer dan 5 ha, wat volgens de planning voldoende zou zijn.
5. Het milieueffectrapport wordt momenteel gemaakt door het college van deskundigen. Op 22 oktober 1996 vond er een startvergadering plaats voor het MER, waarop het project werd voorgesteld aan de betrokken administraties en

de inhoud van het milieueffectrapport werd bepaald.

6. Momenteel beschikt de administratie enkel over een beknopte beschrijving van het project zoals die in de startnota voor het milieueffectrapport is opgegeven. Deze startnota is bezorgd aan volgende betrokken besturen die werden uitgenodigd op de startvergadering van 22 oktober 1996 : de afdelingen Milieuvergunningen, Algemeen Milieu- en Natuurbeleid, Natuur en Water van Aminal ; de afdeling Preventieve en Sociale Gezondheidszorg van de administratie Gezondheidszorg ; de OVAM (Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest) ; de directie Milieuvergunningen van het provinciebestuur en de gemeentelijke milieudienst van Heusden-Zolder. De plannen die bij de beknopte beschrijving horen zijn uiteraard ook nog summier.
7. Het project van de NV REMO is volgens de startnota gebaseerd op prognoses voor Limburg alleen wat het aanbod betreft van niet-recupereerbaar huishoudelijk of daarmee gelijkgesteld afval, bedrijfsafval vergelijkbaar met huishoudelijk afval, niet risicohoudend medisch afval en andere niet-gevaarlijke afvalstoffen.

Vraag nr. 85 van 28 oktober 1996 van de heer CARL DECALUWE

Milieueconvenanten – Kortrijk-Roeselare-Tielt

Ik had de minister graag enkele vragen gesteld betreffende de engagementen van de verschillende gemeenten bij het afsluiten van de milieueconvenanten.

1. Welke gemeenten in het arrondissement Kortrijk-Roeselare-Tielt hebben geen milieueconvenant afgesloten en om welke redenen ?
2. Welke gemeenten in het arrondissement Kortrijk-Roeselare-Tielt voldoen reeds aan alle verplichtingen en sedert wanneer ? Welke gemeenten voldoen nog niet aan alle verplichtingen en waarom niet ?
3. Blijven de bestaande milieueconvenanten geldig bij de op til zijnde hervorming van de milieueconvenanten ?

Antwoord

1. In het arrondissement Kortrijk-Roeselare-Tielt zijn er 2 gemeenten die het milieuconvenant 1992-1996 niet hebben ondertekend.

De gemeente Oostrozebeke heeft in juni 1991 gereageerd op het toegestuurde voorstel van overeenkomst. Deze gemeente was van mening dat er op een aantal vlakken te weinig garanties waren. Zo had ze haar twijfels bij het kwijtraken van het selectief ingezamelde afval tegen een haalbare prijs. Zij had ook bezwaren bij de verplichting om na de ondertekening ook nog de bijzondere overeenkomst met OVAM (Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest) aan te gaan, zonder exact te weten wat die verbintenis ging inhouden. Ten slotte meende de gemeente zich door de ondertekening in een financieel avontuur te storten omdat de kostprijs voor de gemeente hoger zou liggen dan de te verwachten subsidie.

Van de gemeente Dentergem is er geen reactie gekomen op het bovenvermelde voorstel en zijn de motieven van niet-ondertekening dus niet bekend.

2. In feite zijn er geen gemeenten die nu al aan alle verplichtingen voldoen, aangezien op een aantal vlakken blijvende inspanningen worden gevraagd. Zo is er artikel 2 waarin bepaald is dat de gemeenten tijdens de duur van de overeenkomst de beschikbare gegevens die betrekking hebben op het milieu en de natuur inventariseren. Hierbij is bepaald dat de inventaris regelmatig wordt aangevuld afhankelijk van de beleidsdoelstellingen en -prioriteiten. De meeste gemeenten zullen dan ook pas helemaal aan het einde van de overeenkomst een afsluitende inventaris kunnen indienen.

Inzake het gemeentelijk natuurontwikkelingsplan (GNOP – artikel 16) kan naar fase van voltooiing volgende opsplitsing worden gemaakt.

- 1 gemeente is pas sedert enkele maanden begonnen aan de opmaak van een GNOP : Ruiselede.
- 6 gemeenten zijn bezig met het inventariseren van natuurlijke elementen in de gemeente en het opstellen van de knelpuntenanalyse : Ingelmunster, Meulebeke, Moorslede, Tielt, Waregem en Wingene.

- 17 gemeenten nemen beleidsopties en werken het actieplan uit : Anzegem, Ardoorie, Avelgem, Deerlijk, Harelbeke, Kortrijk, Kuurne, Ledegem, Lendelede, Lichtervelde, Menen, Pittem, Roeselare, Spiere-Helkijn, Staden, Wielsbeke en Zwevegem.
- In 1 gemeente werd het actieplan goedgekeurd door de gemeenteraad : Wevelgem.
- 2 gemeenten hebben het GNOP ingediend bij de administratie : Hooglede en Izegem. Het GNOP van Izegem is nog niet beoordeeld. Het GNOP van Hooglede is beoordeeld, maar de administratie vraagt nog bijkomende informatie.

Alle deelnemende gemeenten uit het beschouwde arrondissement beschikken over een adviesraad voor milieu en natuur (artikel 5).

Al deze gemeenten hebben ook jaarlijks een milieubeleidsnota ingediend (artikel 3).

Alle gemeenten uit het beschouwde arrondissement voldoen tevens aan artikel 4. Dit betekent dat zij ofwel beschikken over een eigen milieudienst of milieuambtenaar, ofwel aangesloten zijn bij een intergemeentelijke milieudienst.

In alle gemeenten van het arrondissement Kortrijk-Roeselare-Tielt wordt sinds 1993 klein gevaarlijk afval (KGA) selectief ingezameld, ook in de twee gemeenten die het convenant niet hebben ondertekend.

Momenteel zijn er in het beschouwde arrondissement 33 operationele containerparken, verdeeld over 26 gemeenten. Anzegem, Kortrijk, Menen, Moorslede, Roeselare, Waregem en Wingene beschikken over 2 containerparken. Hooglede heeft enkel maar een optie tot aanleg van een containerpark. Deze gemeente telt minder dan 10.000 inwoners en kan dus een contract afsluiten met een naburige gemeente voor het gebruik van het containerpark. Tot op heden heeft deze gemeente dit niet gedaan.

De gemeente Ingelmunster heeft problemen met de milieuvergunning voor het nog aan te leggen containerpark.

De gemeente Oostrozebeke beschikt evenmin over een containerpark.

In het beschouwde arrondissement kozen alle gemeenten voor de selectieve inzameling van de

droge fractie. Op dit ogenblik voldoen volgens de bij OVAM beschikbare informatie slechts 4 gemeenten aan de minimumvoorwaarden om de subsidies te verkrijgen voor de selectieve inzameling van de droge recycleerbare materialen : Menen, Tielt, Wevelgem en Wingene.

3. Contractueel blijven de bestaande gemeentelijke milieuconvenanten gelden tot 31 december 1996. Het voorstel voor een nieuw gemeentelijk milieuconvenant 1997-1999 is voorgelegd aan de Vlaamse regering.

Vraag nr. 86
van 28 oktober 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Waterzuiveringsstation Sint-Amands – Modernisering

Naar verluidt zou het waterzuiveringsstation op het grondgebied van de gemeente Sint-Amands, ondanks enige kleinere revisie- en aanpassingswerken, de opgelegde kwaliteitsnormen niet kunnen halen.

Het gaat om een van de eerste zuiveringsstations in Vlaanderen, dat thans verouderd zou zijn.

Gezien de recente aanleg van collectoren in de deelgemeenten Oppuurs en Lippelo, maar ook in Sint-Amands zelf, neem ik aan dat er ook moderniserings- of uitbreidingswerken zijn gepland voor het zuiveringsstation in kwestie.

Kan de minister dit bevestigen ?

Bestaat er in dat geval al een concrete planning ?

Antwoord

Recent werd de prioritaire riolering 92.638 "Afwatering Oppuurs en Lippelo naar RWZI St.-Amands" aangesloten ; andere bovengemeentelijke projecten zijn niet gepland. In de toekomst zal de biologische belasting dan ook niet meer substantieel toenemen.

De rioolwaterzuiveringsinstallatie (RWZI) Sint-Amands, bouwjaar 1976, is ontworpen voor een capaciteit van 8.000 inwoner-equivalenten (IE).

De opgelegde kwaliteitsnormen kunnen niet worden gehaald ten gevolge van de hydraulische over-

belasting en vetlozingen door visverwerkende bedrijven.

De hydraulische belasting wordt veroorzaakt door infiltratie in de rioleringen, door de aansluiting van oppervlaktewater en door overstortend polderwater in de collector via een omgekeerd werkend overstort.

Tot op heden werd reeds een aantal renovatiewerken uitgevoerd door Aquafin en werd de overstort hersteld door het polderbestuur.

Een uitbreiding van de biologische capaciteit van de RWZI is voorlopig niet nodig.

Het vetprobleem kan worden verholpen door brongerichte maatregelen.

Volgende maatregelen ter verbetering van de werking van de RWZI zijn gepland : revisie van influentrooster, een nieuwe regenbezinktank en een nieuw laagspanningsbord.

De hydraulische problemen kunnen enkel worden verholpen door ingrijpende en langdurige maatregelen aan het gemeentelijk rioleringsstelsel en aan de waterlopen.

Vraag nr. 87
van 28 oktober 1996
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Binnenscheepvaart – Reinigingsplaatsen

Binnenschepen die bulkgoederen of aardolieproducten vervoeren op de kanalen in het Vlaams landsgedeelte blijken problemen te ondervinden bij het ledigen van hun ruimen, vooral met betrekking tot de restafval van gereinigde ruimen.

Beschikken de binnenschippers in Vlaanderen over locaties waar ze hun scheepsruimen kunnen ledigen en reinigen ?

Zo ja, waar zijn die gelegen ? Zijn de schippers daarover voldoende geïnformeerd ?

Zo neen, zijn er al initiatieven genomen om voor zo'n reinigingsplaatsen te zorgen, teneinde milieuverontreiniging te vermijden ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

Tot op heden wordt het probleem van de ophaling en verwerking van scheepsafval in de verschillende landen van de Europese Unie en Zwitserland op een uiteenlopende manier behandeld. De Centrale Rijnvaartcommissie (CRC) heeft de taak op zich genomen om binnen deze context een gemeenschappelijk beleid uit te werken voor alle betrokken staten, met als doel de concurrentieverstorende elementen te elimineren en als uitgangspunt "de vervuiler betaalt".

Het verdrag inzake de verzameling, afgifte en inname van afval in de Rijn- en binnenvaart, dat op 24 juli 1996 werd goedgekeurd door de Vlaamse regering en op 9 september 1996 in Straatsburg door de deelnemende landen werd goedgekeurd, is opgebouwd uit drie delen :

deel A : olie- en vethoudend scheepsbedrijfsafval ;
 deel B : afval van lading ;
 deel C : overig scheepsbedrijfsafval.

Deel A regelt onder meer de financiering van de ophaling en verwerking van afvaloliën, bilgewater en ander oliehoudend afval, door een verwijderingsbijdrage geïnd bij de bunkering van de schepen. In samenspraak met de schippers werd besloten dat, gelet op de dichtheid van het binnenvaartnet en het relatief grote aantal havens in België, de inzameling van olie- en vethoudende afvalstoffen in eerste instantie enkel dient te worden georganiseerd in vier havens, met name Antwerpen, Gent, Brussel en Luik. De havens van Antwerpen en Gent organiseren al geruime tijd de ophaling van olieafval met speciaal voor dit doel ontworpen schepen.

Deel B regelt de inzameling en financiering van de ladingsresten. Het uitgangspunt is ook hier dat de vervuiler, bijgevolg de verlader en/of ontvanger, betaalt. Na lossing zal het schip proper teruggeleverd moeten worden. De verlader of ontvanger kan het ruim zelf reinigen of mag het schip doorverwijzen naar een gespecialiseerde firma. Nu reeds zijn er in het Vlaams Gewest verschillende privéfirma's erkend voor de inzameling van dergelijke afvalstoffen. Zeer positief is de verplichting om de restlading en overslagresten aan de lading toe te voegen.

Deel C ten slotte regelt de financiering voor de inzameling van het huisvuil, zuiveringsslib, slops en KGA (klein gevaarlijk afval), evenals de inzame-

ling en/of lozing van het huishoudelijk afvalwater. Nu reeds staan er in de havens containers ter beschikking van de schippers om dergelijke afvalstoffen in te zamelen.

(Antwoord Eddy Baldewijns : *Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 5 van 29 november 1996, blz. 448 – red.*)

Vraag nr. 89
van 29 oktober 1996
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Spoelwater van tankschepen – Opvanginstallaties – Controle

Tankschepen die de Antwerpse haven aandoen met een lading voor de petroleumraffinaderijen moeten, alvorens af te varen, veelal hun ruimen reinigen omdat de vervoerde producten niet altijd mogen worden gemengd met producten die bij de volgende vaart aan boord worden genomen.

De jongste jaren worden nog vaak gevallen gemeld van lozingen van de afvalproducten in zee, terwijl de grote wereldhavens, waaronder Antwerpen, nochtans uitgerust zijn met de installaties om het spoelwater met de resten van de olieproducten op te vangen.

1. Over hoeveel opslagtanks beschikt de haven van Antwerpen om het spoelwater op te vangen ? Wat gebeurt er met dit spoelwater ? Waar komen de resten van de opgevangen olieproducten terecht ?
2. Wordt er controle uitgeoefend om te beletten dat het spoelwater in de Schelde of in zee terecht komt ? Meestal blijven de grote tankschepen nauwelijks enkele uren in de Antwerpse haven. Door wie wordt erop toegezien dat het spoelwater in de geëigende opslagtanks terechtkomt ?
3. Hoeveel meldingen zijn er in 1994, 1995 en in de loop van dit jaar geweest van olielozingen voor de Belgische kust door tankers ? Gebeurt deze controle nog steeds met de medewerking van de in Koksijde gestationeerde helicopters ? Hoeveel processen-verbaal werden opgemaakt in de vermelde periodes ? Wat is het bedrag van de opgelegde boetes en hoeveel van die boetes werden werkelijk geïnd ?

Antwoord

1. In Antwerpen zijn momenteel meerdere installaties beschikbaar voor de opslag van spoelwater afkomstig van zeeschepen. Over de exacte hoeveelheid aan opslagcapaciteit, heeft de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) echter geen gedetailleerde informatie, aangezien bij de aanvraag van een milieuvergunning voor opslag van spoelwater afkomstig van de scheepvaart geen afvalrubriek (rubriek 2) is vereist.

Tevens zijn er ondertussen enkele privé-initiatieven genomen om binnen enkele jaren een volledig uitgebouwde ontvangst- en verwerkingsinstallatie voor afvalstoffen van schepen klaar te hebben.

Het oliehoudende spoelwater afkomstig van schepen wordt als volgt behandeld. Eerst wordt een scheiding bewerkstelligd tussen de olie en het water. Het afvalwater wordt daarna gezuiverd in een afvalwaterzuiveringsinstallatie, terwijl de olie naar een vergund bedrijf voor de verwerking van afgewerkte olie wordt gevoerd, waar de olie wordt geregenereerd (meestal voor gebruik als brandstof). In Vlaanderen zijn er verschillende bedrijven die hiervoor erkend en vergund zijn.

2. De voorkoming van de verontreiniging van de zee door schepen is bepaald in het koninklijk besluit van 6 april 1975. Controle op het naleven van dit koninklijk besluit wordt uitgevoerd door de diensten van de zeevaartinspectie (vallen onder het Ministerie van Verkeerswezen). De zeevaartinspectie wordt hierbij tevens bijgestaan door de zeevaartpolitie. Controle in de haven gebeurt door het havenbedrijf (dokmeesters).
3. Wat het aantal meldingen van olielozingen voor de Belgische kust betreft, heeft het Vlaams Gewest geen informatie, aangezien deze materie tot de federale bevoegdheid behoort.

Vraag nr. 91
van 31 oktober 1996
van de heer JOS GEYSELS

Kolonie van Merksplas – Bescherming

Kan de minister, in opvolging van vraag nr. 201 van 19 juni 1996 met betrekking tot de bestemming van de voormalige strafinrichting van Merksplas (*Bul-*

letin van Vragen en Antwoorden nr. 16 van 24 juni 1996, blz. 875 – red.) meer informatie verschaffen over de (eventuele) bescherming als landschap van dit domein ?

Is de minister op de hoogte van het initiatief van de bestendige deputatie van de provincie Antwerpen met betrekking tot de Stichting Kempens Landschap ?

Antwoord

In juli heb ik de afdeling Monumenten en Landschappen gevraagd een onderzoek in te stellen naar de opportuniteit van het opstarten van een procedure tot bescherming als landschap voor de Rijksweldadigheidskolonie van Merksplas.

Dit onderzoek wordt momenteel afgewerkt en de resultaten en de voorstellen zullen mij eerstdaags worden toegestuurd. Wel kon mij reeds worden meegedeeld dat het domein zonder twijfel voldoet aan de criteria die in het decreet van 16 april 1996 houdende bescherming van landschappen worden aangegeven.

De afdeling Monumenten en Landschappen is niet op de hoogte van een initiatief van de bestendige deputatie van de provincie Antwerpen met betrekking tot de Stichting Kempens Landschap.

Vraag nr. 92
van 31 oktober 1996
van de heer PIETER HUYBRECHTS

Ecoducten en ecotunnels – Stand van zaken

In Vlaanderen bestaan er reeds enkele ecoducten en/of ecotunnels om dieren veilig te kunnen laten oversteken. Het huidige aanbod van deze tunnels is echter lang niet voldoende.

Zo moeten dringend de twee delen van het natuurreservaat De Mechelse Heide – over de E314 heen – met elkaar worden verbonden. Hetzelfde geldt voor het Meerdaalwoud in Bierbeek, overbruggen van de N25 en onder de N223 als verbinding tussen het Troostemborgbos en het Walenbos.

1. Waar zijn er in Vlaanderen reeds ecoducten en/of ecotunnels gerealiseerd ? Wat is de kostprijs hiervan ?
2. Heeft de minister reeds maatregelen genomen om nog bijkomende ecoducten en/of ecotunnels

te realiseren in Vlaanderen ? Zo ja, waar en tegen wanneer ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

1. Er werd in het Vlaams Gewest tot nu toe één project voltooid, namelijk in Kolmont, waar 3 dassentunnels werden uitgevoerd door het Ruilverkavelingscomité Kolmont, dat de aanleg ervan financierde. De kostprijs bedroeg 3.750.000 frank waarvan 80 % door het Vlaams Gewest werd gesubsidieerd ; deze kostprijs behelst de eigenlijke werken en de aanleg van randinfrastructuur.

2. Er bestaan concrete plannen voor de aanleg van enkele bijkomende tunnels voor de doorgang van in het wild levende dieren.

- Een dassentunnel onder de rijksweg Borgloon-Tongeren aan de vallei van Molenbeek.

Het bestek is in aanbesteding. De realisatie is een samenwerkingsverband tussen de afdeling Natuur (Aminal) en de administratie Wegen en Verkeer.

- Een wildtunnel onder de autoweg A2 Leuven-Maasmechelen aan de staatsnatuurresevaten "Tenhaagdoornheide" en "De Teut".

De onderhandelingen en planvorming zijn lopende. De realisatie zal een samenwerkingsverband zijn tussen de afdeling Natuur (Aminal) en de administratie Wegen en Verkeer.

- Een wildtunnel of wildbrug over de autoweg A2 aan het staatsnatuurreservaat "Mechelse Heide".

De eerste besprekingen zijn opgestart.

- Een ecoduct in de Kempense Heuvelrug (Turnhout-Geel) aan het provinciaal domein.

De eerste besprekingen zijn opgestart.

Een ecoduct of ecotunnel op de expressweg Aarschot-Tienen aan het staatsnatuurreservaat Walenbos en het Troostembergbos.

Het voorstel werd geformuleerd. De noodzaak en de effectiviteit van de infrastructuur dient echter nog grondig te worden onderzocht.

- Een ecoduct of ecotunnel in het Meerdaalwoud.

Het voorstel werd geformuleerd. De noodzaak en de effectiviteit van de infrastructuur dient echter nog grondig te worden onderzocht.

(Antwoord Eddy Baldewijns : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 5 van 29 november 1996, blz. 451 – red.)

Vraag nr. 94 van 8 november 1996 van de heer MANDUS VERLINDEN

Aalscholver – Visbestand

Vertegenwoordigers van een hengelaarsvereniging signaleren mij het probleem van de aalscholvers. Deze vogels zouden zich zeer sterk vermenigvuldigen en een probleem vormen voor het visbestand. Sportvissers gooien meestal de gevangen vis terug in het water, aalscholvers doen dat niet.

Blijkens het koninklijk besluit van 1981, gebaseerd op de Europese richtlijn 79/409/EEG van 2 april 1979, behoren vier aalscholversoorten in ons land tot klasse A (volledig beschermde vogels). Bij mijn weten telt onze fauna enkel de kuifaalscholver (*Phalacrocorax aristotelis*) die zeer uitzonderlijk als wintergast wordt waargenomen en de gewone aalscholver (*Phalacrocorax carbo*). Ook deze laatste zou hier een vrij schaarse broedvogel zijn. 's Winters zouden aalscholvers al eens worden waargenomen in vrij kleine aantallen als wintergast of als doortrekker langs de kust.

Vormen de aalscholvers door hun aanwezigheid en door hun aantal inderdaad een probleem voor het visbestand in ons land ?

Antwoord

De aalscholver (*Phalacrocorax carbo*) is de laatste jaren in het Vlaams Gewest sterk in aantal toege-

nomen, zowel als wintergast als tijdens het broedseizoen.

Naarmate de aalscholverpopulatie toenam, groeide de ongerustheid bij viskwekers en vissers. De vraag naar een vorm van controle van de aalscholverpopulatie duikt steeds vaker op. De vraag naar objectieve, wetenschappelijke gegevens over het voorkomen van aalscholvers in het Vlaams Gewest en de mogelijke schade die de soort berokkent aan vispopulaties rijst dus.

Daarom werd een opdracht tot wetenschappelijk onderzoek opgestart omtrent "De impact van aalscholvers op het visbestand in Vlaanderen : een verkennende ornithologische studie". Het onderzoek werd toevertrouwd aan de Universitaire Instelling Antwerpen, die hiervoor nauw samenwerkt met het Instituut voor Natuurbehoud.

Het eindrapport van deze studie wordt verwacht tegen 16 december 1996. Dit rapport zal een overzicht geven van de kennis van de situatie van de aalscholver en zijn invloed op de vrijlevende vispopulaties in het Vlaams Gewest.

Uit de eerste resultaten van deze studie blijkt dat er voor 1996 geen toename van de aalscholver kon worden vastgesteld.

Om de invloed van de aalscholvers op het visbestand in ons land na te gaan, zou echter een zeer uitvoerige studie nodig zijn die loopt over verschillende jaren.

Bovendien moet men ermee rekening houden dat zowel het visbestand als de ontwikkeling van de aalscholver afhankelijk zijn van zeer veel tijdelijke factoren die moeilijk meetbaar zijn, waaronder het klimaat, de verbetering van de waterkwaliteit, enzovoort. Dergelijk onderzoek is zeer duur en de resultaten ervan zouden steeds zeer onvolledig en voor velerlei uitleg vatbaar zijn. Dit neemt niet weg dat er wel onderzoek in het buitenland gebeurde naar de invloed van deze vogels op de visstand, zoals op grote meren in Nederland waar er beroepsvisserij is, rond de viskwekerijen en in enkele gevallen in enkele private visvijvers. Het meest uitgesproken is de schade in viskwekerijen, waar grote concentraties vissen een gemakkelijke prooi zijn voor de aalscholver.

Vraag nr. 95
van 8 november 1996
van de heer JOHAN MALCORPS

Benzeen – Metingen

Benzeen is een gevaarlijke verontreinigende stof, onder meer in de stedelijke leefomgeving. Inmiddels is er ook uitsluitel over het kankerverwekkend karakter van benzeen (cf. het rapport "Het kankerverwekkend vermogen van benzeen" van professor N. Van Larebeke aan de Vlaamse Milieu-maatschappij, november 1995). Benzeen draagt, naast andere verbindingen zoals propeen, butadien en ethyleen, bij tot het ontstaan van fotochemische luchtverontreiniging.

Voldoende reden dus om de concentraties aan benzeen in de omgevingslucht op de voet te volgen en ook apart te meten, zeker op risicoplatsen. Het Waals Gewest zou met steun van de Europese Commissie een apart meetnet voor organische vervuilende stoffen, waaronder benzeen, opzetten tegen begin 1997.

Vinden in Vlaanderen nu al aparte metingen van benzeen of andere (aparte) koolwaterstofverbindingen plaats ?

Zijn er reeds (verdere) initiatieven in die zin uitgewerkt ?

Antwoord

Metingen van vluchtige organische componenten (waaronder benzeen) werden in Vlaanderen uitgevoerd door het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie (IHE) vanaf 1987 tot 1992. Een overzichtsrapport met betrekking tot benzeen werd door de Vlaamse Milieu-maatschappij (VMM) in november 1995 uitgegeven onder de titel "Benzeen in de omgevingslucht – periode 1987-1992" waarin de situatie in Vlaanderen wordt beschreven in deze meetperiode. Daarin wordt een overzicht gegeven van de benzeenconcentraties per regio. Ter vergelijking worden eveneens de metingen gegeven in het centrum van Brussel en in de tunnels.

Deze metingen (die in maart 1993 werden stopgezet door de regionalisatie van het departement Leefmilieu van het IHE) werden in april 1994 door de VMM opnieuw opgestart. De eerste resultaten werden gepubliceerd in het rapport "Vergelijkende metingen van vluchtige organische componenten in Vlaanderen – jaarrapport 1994". Een gelijkaardig rapport voor 1995 is in voorbereiding.

In de voorbije meetperiode werden een aantal "hot spots" voor benzeen gedetecteerd. Die zullen systematisch meer in detail worden bemeaten.

Een eerste dergelijke meting werd uitgevoerd in Zelzate (Gentse Kanaalzone). Het rapport van de eerste meetperiode (april 1995 – maart 1996) is drukbaar en eerstdaags beschikbaar.

Verdere initiatieven die werden genomen met betrekking tot metingen van vluchtige organische componenten in de nabije toekomst, zijn de volgende.

- Voortzetting van de huidige metingen en het uitbreiden van het aantal meetposten van zes tot acht (begin 1997).
- Uitbreiding van het aantal gemeten componenten van 25 tot 50 (begin 1997).
- Uitbreiding van een meetcampagne op en in de nabijheid van het vliegveld van Zaventem, waar onder andere BTEX (benzeen, toluen, ethylbenzeen en de xylenen) worden gemeten (aanvang januari 1997).
- Aanschaf en op punt stellen van vier bijkomende BTEX-monitoren en zes VOC-monitoren (vluchtige organische componenten) die op een automatische manier korte-termijnconcentraties (half uur) kunnen meten van BTEX en/of VOC, met de bedoeling deze toestellen later in te bouwen in de meetstations van het automatische meetnet.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER
VAN FINANCIËN, BEGROTING EN
GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 24
van 17 oktober 1996
van de heer WILFRIED AERS

Gemeenschapsgebouw Lange Steenstraat Gent – Leegstand

In de zomer van 1995 werd het leegstaande VDAB-gebouw aan de Lange Steenstraat 71 in Gent door krakers bezet. Toen de krakers vernamen dat het gebouw zou worden verkocht, verhuisden zij. Daarna bleef het een komen en gaan van jongeren die in het gebouw kwamen overnachten.

Het gebouw, eigendom van de Vlaamse Gemeenschap, paalt aan een café dat nu een gemakkelijk

doelwit is geworden voor dieven. Onlangs werd er nog 40.000 frank gestolen.

Ook de bejaarden van het nabijgelegen rustoord Tempelhof zien dikwijls jongeren in het leegstaande gebouw binnendringen en krijgen hierdoor een gevoel van onveiligheid.

Een volledig dichtmaken van de deur en de ramen zou een voorlopige oplossing kunnen brengen.

Is de minister op de hoogte van deze situatie ?

Welke dringende maatregelen werden genomen ?

Antwoord

Sedert de uitzetting van de krakers uit het leegstaande gebouw in de Lange Steenstraat in Gent in 1995, werden door mijn administratie geen klachten meer ontvangen over inbraken of inklimmingen in het pad.

Evenmin heeft het comité tot aankoop van onroerende goederen, aan wie de opdracht tot verkoop van het pand werd toevertrouwd, dienaangaande klachten ontvangen.

Dit comité bevestigt mij dat het gebouw momenteel dermate is afgesloten dat het niet vrij toegankelijk is. Dat personen kwaadwillig (door braak) het gebouw zouden kunnen betreden, is evenwel niet uitgesloten.

Het gebouwencomplex, dat voor 25/29 eigendom is van de Vlaamse Gemeenschap en voor 4/29 van de VDAB, werd eind 1995 door het comité tot aankoop van onroerende goederen openbaar te koop aangeboden. Bij die gelegenheid werd evenwel geen valabel bod uitgebracht zodat het pand niet werd verkocht.

Intussen heeft het comité tot aankoop van onroerende goederen het goed in drie afzonderlijke loten ingedeeld (na onderzoek onder meer van de noodzakelijke bijkomende erfdienstbaarheden, de splitsing van de nutsvoorzieningen en de lokalisatie van nieuwe scheidsmuren), waardoor een verkoop met een aanvaardbare opbrengst mogelijk wordt.

Het comité legt momenteel de laatste hand aan de herraming van het goed, waarna mits akkoord van de eigenaars (de Vlaamse Gemeenschap en de VDAB) het pand een tweede maal te koop zal worden aangeboden, deze keer bij wijze van verkoop uit de hand, na de nodige publiciteit, met toewijzing aan de meest biedende. De verkoop van de afzonderlijke loten wordt wel afhankelijk gemaakt van de voorwaarde dat de drie loten tegelijkertijd

worden verkocht om te vermijden dat de Vlaamse Gemeenschap één of twee loten in patrimonium zou houden die naderhand onverkoopbaar zouden blijken te zijn.

Vraag nr. 26
van 22 oktober 1996
van de heer JULIEN DEMEULENAERE

Ziekenhuisbeleid – Regio Ieper-Poperinge

De regering heeft tegen juli 1997 een minimumnorm van 150 bedden en tegen 2000 een norm van 200 bedden per ziekenhuis vastgesteld.

Poperinge kreeg tot op heden een uitzonderingsstatuut. De fusie van het Poperings Mariaziekenhuis (138 bedden) en de Ieperse Kliniek (152 bedden) werd zeer recent verijdeld.

Naar verluidt zou een fusie van de drie plaatselijke ziekenhuizen (samen 490 bedden) de enige valabele oplossing bieden.

Ijvert de minister voor een fusie van de drie ziekenhuizen met behoud van alle werkgelegenheid en de creatie van een nieuwe ziekenhuisentiteit aangepast aan de hedendaagse noden, of laat zij zich beïnvloeden door lobbying van enkelingen die ijveren voor het autonoom voortbestaan van te kleine ziekenhuisentiteiten, dit om hun eigen machtspositie te bestendigen ?

Antwoord

Vanwege de federale regering waren er inderdaad voornemens om de minimumvereisten voor ziekenhuizen op te trekken op basis van een nieuwe minimale norm, namelijk 200 bedden.

De Vlaamse Gemeenschap heeft tijdens de onderhandelingen met de federale overheid steeds gepleit voor de uitwerking van een nieuw erkenningsconcept, waarbij de basis voor erkenning zou verschuiven van structuurnormen, op basis van aantal en soorten diensten, naar procescriteria. De omvang van een ziekenhuis zou dan niet meer in bedden worden uitgedrukt, doch in maatstaven voor ziekenhuisactiviteiten (cfr. mijn beleidsbrief 1995 – gezondheidsbeleid).

Recent heeft de federale overheid gesteld dat we inderdaad moeten evolueren naar procescriteria, zijnde ziekenhuisactiviteiten, uitgedrukt in functies van activiteiten gericht op welomschreven patiën-

tengroepen in een continuüm van diagnostiek, behandeling en revalidatie, en dit onder de meest geëigende vorm van polikliniek, dagbehandeling of opname.

In verband met de erkenning van het Mariaziekenhuis in Poperinge kan ik het volgende meedelen.

In het erkenningsbesluit van de verlenging van erkenning van dit ziekenhuis staat vermeld dat de instelling te gepasten tijde moet streven naar een plan voor fusie of groepering met een of meerdere ziekenhuizen. Hierdoor werd het uitzonderingsstatuut van de instelling enigszins gerelativeerd ; want met "te gepasten tijde" wordt hier de datum bedoeld waarop ziekenhuizen die onder de minimumcapaciteit vielen als gevolg van de eerste toepassing van het koninklijk besluit van 30 januari 1989 (houdende vaststelling van aanvullende normen voor de erkenning van ziekenhuizen en ziekenhuisdiensten, alsmede tot nadere omschrijving van de ziekenhuizen en ziekenhuisdiensten, alsmede tot nadere omschrijving van de ziekenhuisgroeperingen en van de bijzondere normen waaraan deze moeten voldoen), of met andere woorden als gevolg van de beddenafbouw in 1993, een plan moeten voorleggen, dat ertoe strekt een fusie of een groepering met een of meerdere andere ziekenhuizen aan te gaan.

Tot op heden werd deze datum nog niet vooropgesteld. Als gevolg van het protocolakkoord, momenteel nog in ontwerp, kan worden verwacht dat de uiterste datum voor het indienen van een plan nog vóór eind 1997 zal zijn.

Momenteel zijn volgende ziekenhuizen in de regio Ieper-Poperinge erkend :

Poperinge, Mariaziekenhuis : 138 acute bedden,
 Ieper, Kliniek Zwarte Zusters : 152 acute bedden,
 Ieper, OCMW, O.-L.-V.-Ziekenhuis : 202 acute bedden.

Een hechte samenwerking en/of samensmelting van deze ziekenhuizen tot een nieuwe entiteit is een mogelijke evolutie in het licht van de huidige ontwikkelingen op reglementair vlak.

Teneinde ook het investeringsbeleid van de Vlaamse regering juister af te stemmen op dit sterk evoluerend ziekenhuislandschap, werd een externe adviseur ingeschakeld om tot een duidelijker referentiekader te komen waarbinnen de VIPA-investeringsgelden (Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgeboden Aangelegenheden) kunnen worden toegewezen. In afwachting hiervan worden aanvragen voor bouwsubsidies vanwege ziekenhuizen,

waar dit in de context van dit onderzoek nodig wordt geacht, in beraad gehouden.

Het is duidelijk dat ik zowel in het erkenningsbeleid als in het bouwsubsidiebeleid streef naar een optimalisatie van het huidige ziekenhuisaanbod. Hiermee wordt bedoeld :

- dat ziekenhuisbestanden dienen te worden aangepast afhankelijk van de aard en de omvang van de behoefte, die voortdurend evolueert, onder meer als gevolg van de technologische vooruitgang en de demografische vergrijzing (bijvoorbeeld omschakeling naar daghospitaal en RVT-bedden) ;
- dat zoveel mogelijk overlappingsen in het aanbod van ziekenhuisdiensten moeten worden vermeden door taakverdeling en complementariteit, gedragen door een formeel samenwerkingsverband ;
- de noodzaak dat zowel afzonderlijke als samenwerkende ziekenhuisentiteiten op lange termijn hun voortbestaan kunnen garanderen op een kwalitatief hoogstaande én op een economisch verantwoorde manier (zie mijn beleidsbrief 1996 – gezondheidsbeleid).

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
STEDELIJK BELEID EN HUISVESTING

Vraag nr. 1
van 23 september 1996
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Gelijke-kansen beleid gehandicapten – Departementale implementatie (2)

Op mijn schriftelijke vraag van 13 mei 1996 in verband met het gelijke-kansenbeleid bij de openbare diensten ontving ik een onvolledig antwoord (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 14 van 28 mei 1996, blz. 692 e.v – red.*).

Graag had ik een aanvulling van de gegevens, om op te volgen in welke mate de Vlaamse regering haar gelijke-kansenbeleid voor gehandicapten uitvoert.

1. Hoeveel diensten (ministeries en overheidsdiensten) die onder de bevoegdheid van de

minister vallen, voldoen aan de regelgeving voor de administratie van de Vlaamse Gemeenschap van 1993 betreffende het tewerkstellen van gehandicapten ? Wat is het aantal gehandicapten tegenover de personeelssterkte van de dienst ? Op welk niveau worden ze tewerkgesteld ?

2. Zijn er personen met een handicap op contractuele basis aan het werk bij diensten (ministeries en overheidsdiensten) die onder de bevoegdheid van de ministers vallen ? Hoeveel in elke dienst en op welk niveau ? Wat is de verhouding tegenover het totaal aan contractuelen ?
3. Hoeveel personen met een handicap kwamen in dienst sedert 1994 ? In welke diensten, op welk niveau ?
4. Geldt voor de Vlaamse administratie de wet op de sociale reclassering van 1963 en het koninklijk besluit van 11 augustus 1972 ter bevordering van de tewerkstelling van mindervaliden nog ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord wordt verstrekt door de heer Luc Van den Bossche, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

(Zie : *Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 3 van 31 oktober 1996, blz. 239 – red.*)

Vraag nr. 21
van 7 oktober 1996
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Ambtenaren Drogenbos – Taalpremie

De invoering van het nieuwe personeelsstatuut in de randgemeente Drogenbos heeft voor enige onrust gezorgd onder de personeelsleden.

Er blijkt inderdaad dat de taalpremie waarop deze ambtenaren recht hadden, niet meer wordt uitgekeerd.

Van de ambtenaren van de gemeentebesturen met taalfaciliteiten wordt de elementaire kennis van het Frans verwacht, wat ze meestal moeten bewijzen aan de hand van een taalkennisattest behaald bij het Vast Wervingssecretariaat.

Welke maatregelen heeft de minister getroffen opdat in deze gemeente, en in de andere gemeenten met een gelijkaardig stelsel, deze premie verder wordt uitbetaald, aangezien het gaat om een verworven recht en deze ambtenaren een getuigschrift moeten voorleggen ?

Antwoord

De gemeenschappelijke krachtlijnen voor een samenhangend personeelsbeleid in de lokale en regionale besturen, ter uitvoering van het sectoraal akkoord van 14 juli 1993, onder meer dat alle niet bij wet, besluit of omzendbrief geregelde toelagen worden geïncorporeerd in de nieuwe weddeschalen. Mede om die reden houden de nieuwe weddeschalen een gevoelige verhoging in ten opzichte van de oude barema's.

Hieruit volgt ook dat een combinatie van de weddeschalen van het nieuwe geldelijke statuut en het integrale behoud van de taalpremie, die niet stoelt op een wet, een besluit of een omzendbrief, volgens het oude statuut, in strijd is met de krachtlijnen. De gemeenteraad van Drogenbos kon derhalve niet besluiten dat een taalpremie wordt toegekend aan het gemeentepersoneel, voorzover dit kiest voor de toepassing van de nieuwe weddeschalen.

Met de taalpremie werd evenwel rekening gehouden voor de vaststelling van de zogenaamde weddewaarborg. Dit betekent concreet dat bij de keuze voor intreding in het nieuwe stelsel of behoud van het oude geldelijk statuut, de vergelijking moet worden gemaakt tussen enerzijds de nieuwe weddeschaal en anderzijds de oude weddeschaal vermeerderd met 1% en met de taalpremie. Deze regeling leidt ertoe dat de betrokken personeelsleden geen financieel verlies lijden in vergelijking met het vroegere geldelijke statuut.

Vraag nr. 29 van 15 oktober 1996 van de heer MARC OLIVIER

Terugbetaling huisvestingspremies – Vrijstelling bij onvermogen

De ministeriële richtlijnen inzake terugbetaling van huisvestingspremies vermelden als reden tot gedeeltelijke of volledige vrijstelling van terugbetaling onder andere financiële moeilijkheden.

Het onvermogen van betrokkene dient volgens deze richtlijn te worden vastgesteld door het minis-

terie van Financiën. In de praktijk moet het Ontvangkantoor der Domeinen en Penale Boeten deze vaststelling doen in het kader van zijn invorderingsopdracht. Een volledige of gedeeltelijke vrijstelling kan dan worden verleend als na drie jaar blijkt dat de schuld nog niet kon worden ingevorderd via de wettelijke mogelijkheden.

Dit impliceert dat in de gevallen waarbij een loonbeslag niet meer mogelijk is wegens een te laag inkomen, gedurende een termijn van drie jaar eventueel beslag kan worden gelegd op meubelen en huisraad.

Dit lijkt moeilijk te verantwoorden in het kader van een sociaal huisvestingsbeleid.

Is de relatief lange termijn van drie jaar onzekerheid vanuit sociaal oogpunt te verantwoorden ?

Is de mogelijkheid onderzocht om de vaststelling van onvermogen in een aantal limitatief opgesomde gevallen (bijvoorbeeld voor bestaansminimumtrekkers) door de administratie Huisvesting zelf te laten doen ?

Is de mogelijkheid onderzocht om het onderzoek naar de financiële en maatschappelijke toestand in de andere gevallen te laten verrichten door de maatschappelijk assistenten bij de administratie Gezondheidszorg, die soms dergelijke onderzoeken verrichten ?

Antwoord

1. Bij decreet van 22 februari 1995 werd de invorderingsopdracht inzake terugbetaling van huisvestingspremies toevertrouwd aan ambtenaren van de administratie Budgettering, Accounting en Financieel Management van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Dit decreet stipuleert dat deze ambtenaren aan de schuldenaars van onbetwiste en opeisbare niet-fiscale schuldvorderingen die bijzondere omstandigheden kunnen bewijzen, uitstel van betaling kunnen toestaan en gedeeltelijke betalingen voor eerst op het kapitaal kunnen aanrekenen.

De door de Vlaamse volksvertegenwoordiger aangehaalde richtlijnen houden in dat deze ambtenaren, rekening houdend met bijzondere omstandigheden zoals de gevallen waarin loonbeslag niet meer mogelijk is, gedurende drie jaar moeten nagaan of de schuldenaar niet in de mogelijkheid verkeert om het verschuldigde premiebedrag te vereffenen. Op basis van een

dergelijk onvermogensonderzoek ligt de beslissing bij mij om af te zien van de invordering. Ik meen dat deze procedure lichtzinnige beslissingen inzake onvermogensuitsluit, doch niettemin oog heeft voor de sociale aspecten.

2. De volledige richtlijnen m.b.t. volledige en gedeeltelijke vrijstelling tot terugbetaling van huisvestingspremies hebben als hoofddoel willekeur in de beslissingen uit te sluiten en zijn een eerste stap in een geleidelijke delegatie naar de administratie toe van mijn bevoegdheden terzake.
3. Met verwijzing naar de richtlijnen worden, ingevolge financiële en maatschappelijke toestanden, in tal van gevallen op basis van eenvoudige attesten ingezameld en nagezien door de afdeling Financiering Huisvestingsbeleid, door mij beslissingen genomen tot volledige en gedeeltelijke vrijstellingen. Zoals vermeld kunnen ook de ambtenaren van de administratie Budgettering, Accounting en Financieel Management rekening houden met bijzondere omstandigheden, zodat het scheppen van bijkomende mogelijkheden terzake mij niet direct noodzakelijk lijkt.

Vraag nr. 30
van 15 oktober 1996
van de heer MARC OLIVIER

Reglementering huisvestingspremies – Afwijking bij bestuurlijke fout

In de reglementering inzake huisvestingspremies van 1991 stond formeel vermeld dat een fout van een openbaar bestuur wel degelijk een reden was om een afwijking op de aanvraagdatum van de premie toe te staan.

In de reglementering inzake de tegemoetkoming in de last van een hypothecaire lening komt die afwijking niet meer voor.

Naar verluidt worden sindsdien met die motivering de voorstellen van de administratie om in geval van een manifeste fout van een openbaar bestuur toch een vraag tot afwijking in te willigen, door de minister steeds negatief beantwoord.

1. Is dat inderdaad zo ? Zo ja, hoe motiveert de minister deze principiële negatieve beslissingen ?

2. Is het billijk dat een burger het slachtoffer kan worden van een duidelijke fout van een openbaar bestuur ? Kan de burger in dergelijke gevallen het openbaar bestuur aansprakelijk stellen voor het geleden verlies ?

3. Heeft de minister reeds stappen gedaan om de reglementering inzake de tegemoetkoming in de last van een hypothecaire lening aan te passen zodat een afwijking mogelijk wordt in geval van een manifeste fout van een openbaar bestuur ? Zo neen, waarom niet ?

Antwoord

In elk van de twee opeenvolgende reglementeringen inzake huisvestingspremie vindt men inderdaad een bepaling waarin aan de minister een expliciete afwijkingsmogelijkheid op de aanvraagdatum wegens de fout van een openbaar bestuur wordt verleend.

Zo stelde artikel 5 § 6 van het besluit van de Vlaamse regering (BVR) van 27 mei 1987, gewijzigd bij het BVR van 7 december 1987 en 7 september 1988, dat de minister afwijkingen op de datum van de premieaanvraag kan toestaan wanneer het laattijdig indienen van het aanvraagformulier te wijten is aan de fout van een openbaar bestuur.

Luidens artikel 3 (voorlaatste alinea) van het daaropvolgende BVR van 31 juli 1991, gewijzigd bij het BVR van 4 december 1991, 1 juli 1992 en 17 december 1992, kon de gemeenschapsminister op analoge wijze eveneens een afwijking toestaan met betrekking tot de aanvraagdatum, indien de aanvrager het genot van de premie verliest ten gevolge van een laattijdige aanvraag te wijten aan de fout van een openbaar bestuur.

De Vlaamse volksvertegenwoordiger merkt terecht op dat een soortgelijke bepaling *niet* voorkomt in het BVR van 3 februari 1993 inzake de tegemoetkoming in de hypothecaire leningslast, gewijzigd bij het BVR van 29 juni 1994 en 16 mei 1995.

1. Het is niet zo dat elk verzoek tot afwijking systematisch negatief wordt beantwoord.

Hierbij dient een onderscheid te worden gemaakt tussen de eigen administratie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de andere (ondergeschikte) besturen.

Voor het geval dat het om de eigen administratie gaat, dient elke vraag in eerste orde te worden onderzocht op grond van een gestoffeerde nota met een gedetailleerde uiteenzetting van de feiten en een bundeling van alle relevante elementen.

Elke ministeriële beslissing tot afwijking wat een fout van de eigen administratie betreft, blijft ook dan nog steeds mede afhankelijk van de goedkeuring van het Rekenhof.

Indien het gaat om de fout van een andere administratie, bijvoorbeeld een ondergeschikt bestuur, ben ik inderdaad van oordeel dat het betrokken orgaan zijn eigen verantwoordelijkheid dient op te nemen.

Ik ben immers van mening dat de Vlaamse Gemeenschap niet automatisch de schade, in casu het premieverlies, in hoofde van de aanvrager op zich dient te nemen voor de nalatigheid van een externe administratie.

De zorg voor een grotere responsabilisering is immers een zaak die alle bestuursniveaus aangaat.

Deze houding is ook ingegeven door mijn bekommernis om misbruiken te voorkomen.

Het is immers niet denkbeeldig dat door een andere houding van mijn kant de andere besturen in geval van eigen nalatigheid of nalatigheid van de aanvrager ertoe geneigd zouden zijn om al te gemakkelijk verklaringen af te leveren met het oog op het verkrijgen van een gewestelijke tegemoetkoming, in een poging om via een vorm van cliëntelisme de burger voor zich te winnen.

2. Het is niet billijk dat de burger het slachtoffer wordt van een duidelijke fout van een openbaar bestuur. Het spreekt voor zich dat de burger een openbaar bestuur aansprakelijk kan stellen voor het geleden verlies. Dit kan uiteraard middels een dagvaarding, ofschoon het voor de hand zou moeten liggen dat elk bestuur in de eerste plaats zelf uit eigen beweging de nefaste gevolgen van een foutief handelen jegens een burger ongedaan zou maken.

Het gaat inderdaad niet op dat de burger – om zijn gelijk te halen – eerst een gerechtelijke procedure dient te voeren, waarvan de kosten uiteindelijk het bedrag van de aangevraagde toelage overtreffen.

3. Er werden nog geen stappen ondernomen om de reglementering inzake de tegemoetkoming in de hypothecaire leningslast in de gevraagde zin aan te passen.

De redenen hiervoor worden hierboven beschreven.

Dit neemt niet weg dat ik bereid ben de gevallen die de Vlaamse volksvertegenwoordiger voor ogen heeft, opnieuw te bekijken, voorzover er sprake zou zijn van een vermeende fout van de eigen administratie van de Vlaamse Gemeenschap.

**Vraag nr. 35
van 5 november 1996
van de heer BART VANDENDRIESSCHE**

Toelage ongezonde woningen – Uitbetaling

Een aantal door de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij erkende vennootschappen maakt aanspraak op annuïteiten die als intrest en aflossing verschuldigd waren op 31 december van 1990, 1991, 1992, 1993, 1994 en 1995.

Een gedeelte van deze nog uit te betalen annuïteiten heeft betrekking op een aantal dossiers in verband met woningen waarvan de ongezond-erkenning dateert van vóór 1 januari 1975. Deze toelagen dienen overeenkomstig artikel 1 van de wet van 5 maart 1984 betreffende de saldi van het verleden van de gemeenschappen en gewesten en de nationale sectoren, aangerekend te worden op de begroting van de federale overheid.

Maar voor het gedeelte dat slaat op de erkenningen na 1 januari 1975 en die ten laste vallen van de Vlaamse begroting, werd er sedert 31 december 1990 niets uitbetaald.

1. Welke beslissing heeft het overlegcomité tussen federale regering en gewest- en gemeenschapsregeringen inzake de uitbetaling van deze toelagen aan de bouwmaatschappijen genomen ?

Welke stappen heeft de Vlaamse regering ondernomen ten aanzien van de federale overheid om deze schuld alsnog te doen uitbetalen ?

2. Wat is de jaarlijkse schuld van de federale overheid sinds 1990 tegenover de verschillende bouwmaatschappijen ?
3. Waarom worden deze annuïteiten door het Vlaams Gewest eenzijdig niet verder uitbetaald sinds 1990 ?

4. Wat is de jaarlijkse schuld van het Vlaams Gewest sinds 1990 tegenover de verschillende bouwmaatschappijen ?
5. Werden deze bedragen in het ontwerp van begroting 1997 opgenomen ? Zo ja, voor welk bedrag ?

Antwoord

Uit de gedetailleerde informatie die de vraagstelling bevat, blijkt dat de Vlaamse volksvertegenwoordiger vrij goed werd geïnformeerd over dit restant van een complex subsidiestelsel, dat reeds in 1978 werd afgeschaft (dus nog voor het ontstaan van de eerste echte Vlaamse regering). Het stelsel bestond erin dat de subsidies voor sociale huisvestingsmaatschappijen voor de sloping van krotwoningen, werden omgezet in annuïteiten over 66 jaar. Een en ander was een pendant van de toenmalige gedebudgetteerde financiering van het investeringsprogramma van de huisvestingsmaatschappijen. In 1978 werd het vervangen door een rechtstreekse subsidiëring van de krotopruijing, overeenkomstig het toen nieuwe artikel 94 van de Huisvestingscode.

Na de regionalisering ontstonden moeilijkheden met betrekking tot de betaling van voormelde annuïteiten, die voor het grootste deel door de federale overheid moesten worden betaald overeenkomstig de wet van 5 maart 1984.

Wat de schuld van de federale overheid betreft, verzorgde het toenmalige ministerie van Openbare Werken de jaarlijkse betalingen tot in 1988. Na de regionalisering van dit ministerie gebeurde er evenwel binnen de federale overheid geen overdracht van het dossier, zodat de betalingen stopten.

Hoewel de verantwoordelijkheid van de betalingen niet meer bij het Vlaams Gewest lag, werd in 1990 en 1991 nog tussengekomen bij de dienst Boekhouding van het nieuwe federale ministerie van Verkeer en Infrastructuur en werd tevergeefs contact opgenomen met het kabinet van de federale minister van Financiën.

Op gezamenlijk verzoek van de administratieve diensten van het Vlaams en het Waals Gewest belegde de dienst Openbaar Krediet van het ministerie van Financiën op 22 oktober 1993 nog een vergadering met vertegenwoordigers van de drie Gewesten, doch zonder enig resultaat. In de loop van 1994 werd meegedeeld dat geen initiatief werd genomen met betrekking tot deze aangelegenheid.

Hoewel mijn administratie destijds het inzicht had een dossier voor te bereiden voor eventuele voorlegging aan het overlegcomité federale regering – gewest- en gemeenschapsregeringen, is dit uiteindelijk niet gebeurd omdat andere prioriteiten moesten worden gelegd. Bovendien ging het uiteindelijk om een aangelegenheid uit de "nationale" periode, met een vrij beperkt belang, waarin noch de Vlaamse regering, noch de Vlaamse administratie enige verantwoordelijkheid droegen.

De nog niet betaalde schuld van de federale overheid betreft engagementen ten aanzien van 13 Vlaamse huisvestingsmaatschappijen voor de periode van 1989 tot 2048.

Het verschuldigde bedrag belooft jaarlijks ongeveer 1,5 miljoen en daalt stilaan vanaf 2022.

Wat de schuld betreft die ingevolge de wet van 5 maart 1984 op het Vlaams Gewest werd gelegd, (verbintenissen tussen 1975 en 1978) kan worden vermeld dat tot in 1989 alle betalingen gebeurden via een niet-orthodoxe begrotingstechniek die nog was geërfd uit de "nationale" periode (via de zogenaamde afzonderlijke sectie).

In 1991 werden, na de hervorming van de begrotingsopmaak in het Vlaams Gewest, regularisatievastleggingen ingeschreven voor die "lasten van het verleden". Op het ogenblik dat alles werd klaargemaakt voor een gegroepede betaling van de reeds vervallen annuïteiten, bleken die vastleggingen evenwel, samen met andere, te zijn geschrapt zonder dat de betrokken afdeling daarvan in kennis was gesteld. Nadat tot voor kort vergeefs werd getracht deze onterechte schrappingen ongedaan te maken, werd beslist tot nieuwe vastleggingen. Daartoe werd recent een krediether-schikking doorgevoerd, zodat de reeds vervallen bedragen hopelijk spoedig kunnen worden uitbetaald.

De (Vlaamse) achterstallen (voor 1990 tot 1996) hebben betrekking op een totaal bedrag van 717.024 frank. De engagementen betreffen twee huisvestingsmaatschappijen en lopen tot 2050. De jaarlijkse schuld bedraagt 102.432 frank tot het jaar 2044 en daalt nadien tot 2.037 frank in 2050.

Gelet op de zeer beperkte bedragen die nog over een lange periode moeten worden uitbetaald, werd inmiddels een onderzoek gestart naar de mogelijkheden om het volledige bedrag op een kortere termijn uit te betalen. Een en ander zal worden besproken bij de begrotingscontrole in het begin van 1997.

**II. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS EN WAAROP
NOG NIET WERD GEANTWOORD
(Reglement artikel 77, 6)**

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

**Vraag nr. 47
van 28 oktober 1996
van de heer JACKY MAES**

Sanering kampeertreinen – Openbaarheid saneringsplannen

Overeenkomstig het decreet van 3 maart 1993 houdende het statuut van de openluchtrecreatieve verblijven en de hierop toepasselijke uitvoeringsbesluiten, moeten de exploitanten van een kampeertrein dat niet voldoet aan de normen van dit decreet vanaf 1997 een aanvang nemen met de sanering van hun terreinen.

Hiertoe hebben alle betrokken campingexploitanten reeds een saneringsplan moeten indienen bij Toerisme Vlaanderen.

Ik stel evenwel vast dat de eigenaars of huurders van een weekendhuisje (of stacaravan) dat moet verdwijnen ingevolge de geplande sanering, volledig in het ongewisse worden gelaten door de campingexploitanten. Die willen vermoedelijk vermijden dat de kampeerders nog voor de sanering de camping zouden verlaten, waardoor zij inkomsten zouden moeten derven.

Concreet betekent dit dat de mensen die per 1 januari 1997 hun caravan of chalet moeten laten verdwijnen, veelal slechts medio september van dit jaar hun opzeggingsbrief kregen. De eigenaars/huurders die in 1998 en 1999 zullen moet verdwijnen, krijgen vooralsnog geen informatie en zullen vermoedelijk slechts drie maanden vooraf worden verwittigd.

De "kleine" kampeerder is hiervan de dupe. Ten eerste krijgt de kampeerder onvoldoende tijd om een andere standplaats te vinden. Ten tweede werden er door de eigenaars nog onlangs voor tienduizenden franken verbeteringswerken uitgevoerd aan chalets die straks moeten verdwijnen, omdat

de campingexploitant hen had verzekerd dat er geen sanering zou komen.

Deze misbruiken zijn niet langer toelaatbaar.

Met het oog op de bescherming van de kampeerders was het toch aangewezen de betrokken exploitanten te verplichten het saneringsplan uit te hangen op de kampeertreinen, met aanwijzing van de verblijven die moeten verdwijnen.

Waarom is dit niet gebeurd ?

Moeten de uitvoeringsbesluiten van het campingdecreet niet alsnog worden aangepast, zodat de exploitanten verplicht worden het saneringsplan openbaar te maken vanaf het moment dat het werd goedgekeurd door Toerisme Vlaanderen ?

**Vraag nr. 48
van 28 oktober 1996
van de heer PETER DESMET**

Vlaanderen Fietsroute – Bewegwijzering

Er rijzen blijkbaar heel wat problemen in verband met de bewegwijzering van de Vlaanderen Fietsroute, die onder de bevoegdheid van Toerisme Vlaanderen valt. Sommigen noemen de route een regelrechte ramp. Niet alleen zouden er van bij het begin plaatjes verkeerd zijn opgesteld, bovendien zou de bewegwijzering niet onderhouden worden en er verkommerd bij liggen.

1. Hoeveel heeft de aanleg van de Vlaanderen Fietsroute gekost ?
2. Wie staat er in voor het onderhoud van deze fietsroute ?
3. Wat is er, sinds de aanleg ervan en per jaar, voor het onderhoud van deze fietsroute uitgetrokken op de begroting ? Wat is daarvan effectief besteed ?
4. Is de minister-president op de hoogte van de problemen inzake de bewegwijzering ? Zo ja, wat wordt eraan gedaan ?

**Vraag nr. 51
van 29 oktober 1996
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

Regeringsgebouwen Martelaarsplein – Stedenbouwkundige voorschriften

Bij het verlenen van een bouwvergunning voor de verbouwing van de huizen op het Martelaarsplein die thans de kabinetten van de Vlaamse regering herbergen, legde de stad Brussel de verplichting op om in een aantal appartementen voor gewone huisvesting te voorzien.

Blijkbaar heeft de Vlaamse regering deze verplichting naast zich neergelegd en werd de inrichting van 1.000 m² appartementen niet verwezenlijkt.

De minister voor Ruimtelijke Ordening van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest heeft reeds aangekondigd dat een regularisatie mits financiële compensaties uitgesloten is. Daarom zou deze aangelegenheid bij niet-eerbiediging van de stedenbouwkundige voorschriften geldig voor Brussel, voor de rechtbank worden gebracht.

Tijdens een onderhoud tussen de Vlaamse minister-president en zijn collega van het Hoofdstedelijk Gewest zouden de redenen zijn opgegeven waarom niet kon worden voldaan aan de geldende stedenbouwkundige voorschriften.

Welke redenen werden door de Vlaamse minister-president opgegeven om de inrichting van appartementen als onmogelijk van de hand te wijzen ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid.

Vraag nr. 54
van 4 november 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Tijdschrift Artsen zonder Grenzen – Visie op Vlaamse zelfstandigheid

In een recent nummer van Contact, een Frans-Engels tijdschrift van Artsen zonder Grenzen, wordt bij wijze van uitzondering een Nederlandstalige bijdrage afgedrukt waarin de spot wordt gedreven met de idee van een zelfstandiger Vlaanderen. Onder meer naar de minister-president van Vlaanderen wordt verwezen als "Slobodan Van den Brande", een duidelijke verwijzing naar een niet zo vredelievende Servische leider. Mij lijkt dit ronduit beledigend, zowel voor de persoon van de minister-president als voor de Vlaamse gemeenschap in haar geheel.

Heeft de minister-president weet van dit artikel in het blad van Artsen zonder Grenzen ?

Heeft hij in dat geval juridische stappen ondernomen ingevolge de beledigingen die het bevat ?

Ontvangt Artsen zonder Grenzen onder een of andere vorm steun van de Vlaamse overheid ?

Vraag nr. 56
van 6 november 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Voorlichtingsinitiatieven – Kennis Franstalige berichtgeving

De Vlaamse overheid neemt voorlichtingsinitiatieven naar het buitenland en naar buitenlandse perscorrespondenten in Vlaanderen toe.

In dit verband lijkt de bedenking die Jozef Deleu formuleerde in De Standaard van 19 oktober laatstleden mij zeker de moeite van het overwegen waard.

Deleu betreurt namelijk dat de Vlamingen te weinig de Franstalige pers lezen.

Terwijl hij er echter van overtuigd is dat de Vlamingen daardoor meer geneigd zullen zijn om naar oplossingen te zoeken samen met de Franstaligen, ben ik veeleer van het tegenovergestelde overtuigd.

Feit is dat vanuit beide tegengestelde opvattingen eensgezindheid kan bestaan over het praktische nut om voor betere doorstroming van de Franstalige berichtgeving naar Vlaanderen te zorgen.

Werden er in het verleden reeds initiatieven genomen in die zin ? Zo ja, hoe worden ze door de minister-president geëvalueerd ?

Maken dergelijke initiatieven deel uit van het thans gevoerde voorlichtingsbeleid ?

III. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS MET
TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN
EN DIE OP VERZOEK
VAN DE VRAAGSTELLER WERDEN
OMGEZET IN MONDELINGE VRAGEN
(Reglement artikel 77, 4)

Nihil.

RECHTZETTING

Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 5 van 29 november 1996, blz. 493.

De vragen nrs. 43, 44 en 45 van 15 oktober 1996 van de heer Bart Vandendriessche aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur en Welzijn, staan vermeld onder rubriek II, "Vragen waarvan de reglementaire termijn verstreken is en waarop nog niet werd geantwoord".

Deze vragen dienen ingedeeld te worden onder rubriek IA, "Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn".

Voor de antwoorden wordt verwezen naar minister Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, op vragen nrs. 26, 27 en 28 (ibid., blz. 458 e. v.). Dit zijn gecoördineerde antwoorden voor beide ministers.

REGISTER

Nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
L. VAN DEN BRANDE, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie				
45	16.10.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Boerenkrijg – Herdenking</i>	545
○ 47	28.10.1996	J. Maes	<i>Sanering kampeerterreinen – Openbaarheid saneringsplannen</i>	578
○ 48	28.10.1996	P. Desmet	<i>Vlaanderen Fietsroute – Bewegwijzering</i>	578
50	28.10.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Verdrag chemische wapens – Utlatingen minister Derycke</i>	499
○ 51	29.10.1996	F. Vermeiren	<i>Regeringsgebouwen Martelaarsplein – Stedenbouwkundige voorschriften</i>	578
52	29.10.1996	M. Olivier	<i>Grensoverschrijdende waterlopen met Frankrijk – Waterkwaliteit</i>	499
○ 54	04.11.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Tijdschrift Artsen zonder Grenzen – Visie op Vlaamse zelfstandigheid</i> .	579
○ 56	06.11.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Voorlichtingsinitiatieven – Kennis Franstalige berichtgeving</i>	579
57	06.11.1996	L. Goovaerts	<i>Actieplan Vlaamse Rand – Personeelsformatie taalinspectie onderwijs</i> ...	545
60	08.11.1996	F. Vermeiren	<i>Luchtvaartsector – Federale en Vlaamse steun</i>	546
L. VAN DEN BOSSCHE, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken				
63	31.10.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Nederlands voor anderstaligen in Brussel – Middelen</i>	500
64	13.11.1996	S. Van Lindt	<i>Stedelijke School voor BLO Vilvoorde – Uitbreidingsperikelen</i>	501
65	13.11.1996	P. Huybrechts	<i>Gezonde klaslokalen – Allergieveroorzakende stoffen</i>	502
70	20.11.1996	M. Verlinden	<i>Campagne "Jouw school is onze school" – Evaluatie</i>	503
T. KELCHTERMANS, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling				
22	02.10.1996	V. Dua	<i>Mestdecreet – Difosforpentoxide en stikstofproductie</i>	549
38	03.10.1996	C. Decaluwé	<i>Natuur- en bosgebieden West-Vlaanderen – Overheidsaankopen</i>	551
41	02.10.1996	J. Sauwens	<i>Kleinschalige waterzuivering – Weekendzones</i>	553
49	07.10.1996	M. Verlinden	<i>De Laak Aarschot – Sanering</i>	554
58	10.10.1996	J. Malcorps	<i>Autobanden – Milieu</i>	555
59	10.10.1996	P. Huybrechts	<i>Milieuvergunningen rijkswachtkazernes – Stand van zaken</i>	556
62	14.10.1996	C. Van Eyken	<i>Huisvuilverwerking – Thermolyse</i>	557
67	14.10.1996	P. Huybrechts	<i>Garzebekeveld De Panne – Zandwinning</i>	559
69	15.10.1996	L. Goovaerts	<i>Sensibiliserings- en informatiecampagnes – Overzicht</i>	560
74	16.10.1996	R. Van Cleuvenbergen	<i>Sociale economie – Overheidsopdrachten</i>	560
75	22.10.1996	D. Ramoudt	<i>Opleidings- en tewerkstellingsprojecten West-Vlaanderen – Voortzetting</i>	561

77	22.10.1996	J. Malcorps	<i>OVAM- en VLAR-advertenties – Partijpolitieke publicaties</i>	562
78	22.10.1996	C. Vandenbroeke	<i>De Mandel – Dichtslibbing</i>	562
83	28.10.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Waterzuiveringsinstallatie Boortmeerbeek – Openbaar onderzoek</i>	563
84	28.10.1996	J. Caubergs	<i>Verbrandingsoven Heusden-Zolder – Plannen</i>	563
85	28.10.1996	C. Decaluwé	<i>Milieuconvenanten – Kortrijk-Roeselare-Tielt</i>	564
86	28.10.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Waterzuiveringsstation Sint-Amands – Modernisering</i>	566
87	28.10.1996	F. Vermeiren	<i>Binnenscheepvaart – Reinigingsplaatsen</i>	566
89	29.10.1996	F. Vermeiren	<i>Spoelwater van tankschepen – Opvanginstallaties – Controle</i>	567
91	31.10.1996	J. Geysels	<i>Kolonie van Merksplas – Bescherming</i>	568
92	31.10.1996	P. Huybrechts	<i>Ecoducten en ecotunnels – Stand van zaken</i>	568
94	08.11.1996	M. Verlinden	<i>Aalscholver – Visbestand</i>	569
95	08.11.1996	J. Malcorps	<i>Benzeen – Metingen</i>	570
96	13.11.1996	P. Huybrechts	<i>Slibverbranding – Mogelijkheden</i>	504
97	13.11.1996	J. Malcorps	<i>Overlopende stookolietanks – Meldingsplicht en aansprakelijkheid</i>	505
98	13.11.1996	J. Malcorps	<i>Selectieve afvalinzameling – Grootwarenhuizen</i>	505
102	20.11.1996	J. De Roo	<i>Natuur- en bosgebieden Gent-Eeklo – Overheidsaankopen</i>	506

W. DEMEESTER-DE MEYER, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid

24	17.10.1996	W. Aers	<i>Gemeenschapsgedebouw Lange Steenstraat Gent – Leegstand</i>	571
26	22.10.1996	J. Demeulenaere	<i>Ziekenhuisbeleid – Regio Ieper-Poperinge</i>	572
27	29.10.1996	F. Vermeiren	<i>Regeringsgebouwen Martelaarsplein – Stedenbouwkundige voorschriften</i>	507
29	05.11.1996	S. Becq	<i>Drugspreventie – Ouders</i>	508
30	08.11.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaams-Brabant – Kijk- en luistergeld</i>	509
32	13.11.1996	R. Van Wallegem	<i>Regeringsgebouwen Martelaarsplein – Brusselse restauratiesubsidies</i> . . .	510
33	13.11.1996	C. Van Eyken	<i>Regeringsgebouwen Martelaarsplein – Stedenbouwkundige voorschriften</i>	510

E. BALDEWIJNS, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

4	23.09.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Kruispunt A12-N16 Willebroek – Heraanleg</i>	511
104	06.11.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Veerdienst Niel-Wintam – Verplaatsing</i>	512
105	06.11.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Ring Lier – Heraanleg kruispunt Mechelsesteenweg</i>	512
106	08.11.1996	M. Verlinden	<i>Onderhoud met MINA-raad – Datum en deelnemers</i>	513
107	14.11.1996	J. De Meyer	<i>Wegenwerken – Sint-Niklaas-Dendermonde</i>	513
108	14.11.1996	J. De Meyer	<i>Tramlijn Antwerpen-Beveren – Stand van zaken</i>	514
109	14.11.1996	P. Lachaert	<i>Verkeersknooppunt E40-R4 Gent – Carpoolparking</i>	515
110	14.11.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Kruispunt A12-N16 Willebroek – Heraanleg (2)</i>	515
118	20.11.1996	J. De Roo	<i>Mobiliteitsconvenants – Gent-Meetjesland</i>	516

119	20.11.1996	J. De Roo	<i>Verbinding N9-N49 Eeklo – Project</i>	516
123	21.11.1996	M. Verlinden	<i>Spoorbeddingen – Herbiciden</i>	517
125	26.11.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Gewestoverschrijdend openbaar vervoer – Taalgebruik</i>	517

E. VAN ROMPUY, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media

29	31.10.1996	J. Malcorps	<i>Ecologische-investeringssteun en ecologiesubsidies – Beleid</i>	518
31	08.11.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>BRTN-televisieontvangst – Vlaams-Brabant</i>	521
32	08.11.1996	F. Vermeiren	<i>Expansiesteun – Halle-Vilvoorde</i>	522
33	08.11.1996	N. Maes	<i>BRTN Censydiam-onderzoek – Opdracht en kostprijs</i>	522
34	13.11.1996	F. Vermeiren	<i>KMO-beleid – Franse-grensstreek</i>	523
37	20.11.1996	J. Caubergs	<i>Mijnterreinen Beringen – Bestemming</i>	523
39	21.11.1996	P. Huybrechts	<i>BRTN – Kostprijs VRT-operatie</i>	524

L. PEETERS, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

1	23.09.1996	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gelijke-kansenbeleid gehandicapten – Departementale implementatie (2)</i> .	573
21	07.10.1996	C. Van Eyken	<i>Ambtenaren Drogenbos – Taalpremie</i>	573
29	15.10.1996	M. Olivier	<i>Terugbetaling huisvestingspremies – Vrijstelling bij onvermogen</i>	574
30	15.10.1996	M. Olivier	<i>Reglementering huisvestingspremies – Afwijking bij bestuurlijke fout ...</i>	575
34	28.10.1996	M. Verlinden	<i>Stadsherwaardering en vestiging handelszaken – Beleid</i>	525
35	05.11.1996	B. Vandendriessche	<i>Toelage ongezonde woningen – Uitbetaling</i>	576
36	13.11.1996	H. Candries	<i>Gemeentebelasting niet-bebouwde duinpercelen – Beleid</i>	526
39	14.11.1996	F. Dewinter	<i>Renovatieprogramma stads- en dorpskernen – Stand van zaken</i>	526
50	28.11.1996	F. Vermeiren	<i>Stadsvlucht – Stads- en verhuispremies</i>	527

L. MARTENS, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

55	28.10.1996	F. Vermeiren	<i>Blinden hulp – Informatie</i>	527
56	29.10.1996	F. Strackx	<i>Tentenaankoop afdeling Jeugdwerk – Procedure</i>	528
57	29.10.1996	M. Olivier	<i>Instellingen voor gehandicapten – Inspreekstructuur</i>	529
58	31.10.1996	J. Timmermans	<i>Subsidies jeugdverenigingen – Sportclubs met jeugdwerking</i>	530
59	04.11.1996	M. Olivier	<i>Gehandicapten – Werkgelegenheidsbegeleiding</i>	530
60	04.11.1996	P. Ceysens	<i>Bijzondere jeugdzorg – Subsidies en bestaansminimum</i>	533
63	06.11.1996	L. Goovaerts	<i>Brussel – Beleid</i>	535
64	08.11.1996	J. De Roo	<i>Monumentenzorg – Beleid</i>	540
65	08.11.1996	M. Doomst	<i>Integratiecontracten OCMW-werkloze jongeren – Evaluatie</i>	542
66	14.11.1996	M. Vandebussche	<i>Sociaal Impulsfonds – OCMW Brussel</i>	543

A. VAN ASBROECK, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke-Kansenbeleid

11	28.11.1996	F. Vermeiren	<i>Stadsvlucht – Stads- en verhuispremies</i>	544
13	04.12.1996	M. Dillen	<i>Vlaams-Nederlands Huis in Brussel – Project</i>	544